

SANT JORDI 2022

Recull de dibuixos, poemes, poesies i narracions

Noa Lloret Pijuan
6 anys

*"Visc i torno
a reviure,
cada poema,
cada paraula.
Estimo tant
la vida
que la faig meva
moltes vegades."*

Montserrat Abelló

*"Leer, leer, leer, vivir la vida
que otros soñaron.
Leer, leer el alma olvidada
las cosas que pasaron.
Leer, leer, leer, ¿seré lectura
mañana también yo?
¿Seré mi creador, mi criatura
seré lo que pasó?"*

Miguel de Unamuno

"By reading we discover our world, our history, and ourselves."

Daniel J. Boorstin

Desitjo que gaudiu d'aquest llibre de Sant Jordi d'enguany!

Tot l'alumnat de l'escola ha participat: aportant les seves històries, les seves aventures, les seves vivències i aquí en tenim un petit recull de totes elles. Gràcies a la Comissió de Sant Jordi per gestionar-ho i fer-ho possible.

Escriure és un acte de generositat doncs implica compartir amb el món el teu punt de vista perquè l'altre pugui imaginar, somiar, crear, sentir, inspirar-se i ésser millor!

Gràcies a tots i totes!

Feliç Diada de Sant Jordi!

Maria Abad
Directora Escola Montcau - La Mola

Mia Alvarez Soler
4 anys

El robot i el nen

Una vegada hi havia un nen que jugava sempre i tot el que feia li agradava.

Un dia quan va anar a tirar les escombraries va trobar, no s'ho podia creure, hi havia peces de robot!

L'Andrés va agafar les peces i les va muntar. Quan va acabar el va encendre i... va parlar! Després el nen li va preguntar:

-Com et dius?

-Em dic Rocco i si vols puc ser el teu amic. L'Andrés va dir:

-Doncs clar que sí! M'encanta!
I ara que fem?

I l'Andrés li va començar a ensenyar moltes coses que no sabia i van ser amics.

Andrés Trujillo Ramon

6 anys

Una vegada hi havia un ou aventurer que tenia una important missió: havia de portar ous a tots els països del món. Treballava molt, molt i molt, fins que un dia, no li quedaven més ous! Va pensar i va decidir entregar-se ell que era un ou! Però en fer-ho es va trencar i va sortir un pollet! Així que, l'ou aventurer, millor dit el pollet, va continuar la seva aventura. Era extraordinari! Ara havia de repartir pollets per tot el món! Continuava treballant molt i molt. Un dia es va posar molt content, ja podia deixar el treball! Va agafar la maleta i va tornar a la seva granja.

Roc Miquel Salazar Santillán
7 anys

La pilota xerraire

Soc molt rodona i estic amb el Joan, un nen de sis anys.

Em xuten cada dia i em molesta molt perquè vaig fent moltes voltes. El que m'encanta és anar a la platja. És molt divertit que em tirin enlaire i poder veure els dofins. Un dia em vaig desinflar i em van llençar a la brossa.

Un nen es va acostar per llençar una cosa i li vaig dir:

- Em pots ajudar?

El nen es va quedar impressionat.

Em va agafar, inflar i em vaig quedar amb ell per jugar a la platja.

Gala Palà Bultà

6 anys

El colibrí

Hi ha una nena que es diu Clara. Té els ulls blaus. Porta una camisa de ratlles. Viu en una casa molt allunyada de la ciutat però molt a prop del bosc. Un dia va anar a passejar pel bosc amb el seu gos. Mentre passejaven van sentir un soroll i van córrer cap a ell. Va veure que era un colibrí. Era de molts colors. Amb els ulls blaus i un bec superllarg. Movia les ales molt ràpid i va pujar a un tronc. La Clara el va portar fins a un camp de flors perquè sempre tingui molt menjar. Cada dia va a veure'l.

Guille Tertre Escuin
6 anys

Les piràmides misterioses

Vet aquí una vegada hi havia una família que va anar a veure les piràmides.

Quan hi van arribar, van mirar cap a dalt, cap a baix, cap a la dreta i cap a l'esquerra i ni rastre de les piràmides.

El Samar, el més petit de la família, va dir:

- Jo les trobaré! En dues hores hi seran. - Ho va dir ben convençut.

Ja quasi era l'hora, ell va fer un esternut, i de cop, van aparèixer dues piràmides.

Així doncs, les van anomenar les piràmides misterioses, que van sortir de sota la sorra.

Arlet Escoda Pané
7 anys

L'arc de Sant Martí

Una vegada hi havia una nena que li agradava molt pintar. Un dia estava pensant el que dibuixaria i va dir: AH! ja ho sé! Dibuxaré un arc de Sant Martí. El va començar a pintar i va preguntar-se:

- Quin és el primer color? És el vermell. El segon? És el taronja. El tercer? És el groc. El quart? És el verd. El cinquè? És el blau. I el sisè? És el lila, i el setè? És el rosa.

I de cop ja el tenia fet!

De sobte va començar a ploure, al cap d'una bona estona va sortir l'arc de Sant Martí.

Ana Iturmendi Simón
7 anys

El peix

Vet aquí que una vegada hi havia un peix que estava passejant pel mar i de cop veia aparèixer un tauró.

Al final es veia menjar al peix d'una menegada.

Era un tauró molt dolent, però era un robot que el controlaven uns pescadors. Va continuar menjant peixos i totes les coses que veia.

Després veia aparèixer un cranc a les roques i quan el tauró el veia veure, veia córrer com una fletxa cap a ell.

El cranc es veia espantar i es veia amagar al mig de les roques.

El tauró veia marxar a buscar més animals. De cop veia aparèixer una tortuga i el tauró quan la veia veure veia anar com una fletxa cap a ella. Es veia amagar dins la seva closca i li veia menegar la meitat de la closca.

El llop màgic

Vet aquí que una vegada hi havia un llop que era ferotge i molt dolent.

Sempre se'n reia de la gent.
Un dia li va caure una pedra al cap i es va desmaiara. En despertar-se era un llop màgic. Es va convertir en un llop bo. De cop va sentir...

Ras, ras, ras ... i va córrer cap on se sentia el soroll.

Es va trobar un pica-soques que queia de l'arbre, i el llop el va ajudar amb la seva màgia

-Pataplof, pis, pom...- va dir el llop.

El pica-soques sorprès li va dir el llop:
-perquè m'has ajudat?

-Perquè soc bo - va contestar el llop.

Un altre dia va sentir:

aaaaaaaaaaaaahhhhhh...!!!

LA CORONA DESAPAREGUDA

Vet aquí una vegada en un castell hi vivia una reina que es deia Cristal. La reina tenia els ulls blaus com el mar, els llavis vermells com la sang i el cabell groc com el sol. El castell on vivia era de gel, majestuós i envoltat de flors de molts colors. Era un lloc preciós. La reina viva amb el rei i la seva filla. La reina era guerrera, bonica i simpàtica.

Un dia mentre dormia, una misteriosa persona va entrar al castell i molt silenciosament li va robar la corona que la tenia guardada sobre la tauleta de nit. La persona que va robar la corona la va amagar en un lloc secret, entre les parets del castell.

La reina Cristal, l'endemà quan es va llevar, va buscar la corona per tot arreu, però no la trobava per enlloc.

Així, van passar dues setmanes i la reina cada dia buscava la corona fins que un dia, desesperada es va posar a plorar perquè estava molt trista. Va marxar cap a l'habitació perquè necessitava estar sola. Quan estava a l'habitació, al cap de cinc minuts, va veure un botó molt amagat entre les parets, la reina va clicar aquest botó i de sobte va aparèixer una porta amb un passadís secret. La reina Cristal, que era molt atrevida, va entrar al passadís amb una llanterna i va anar seguint el camí. Al final de passadís va veure una cosa molt petita que brillava, s'hi va acostar i era la seva corona!

La reina va tronar a palau i tots van viure feliços i van menjar anissos.

Nora Ventalló Sánchez
8 anys

TOT ÉS POSSIBLE I TAMBÉ IMPOSSIBLE

Vet aquí una vegada un científic estava intentant fer un medicament per curar una malaltia molt greu. Cada dia feia invents i pocions per aconseguir la recepta perfecta per curar la malaltia, però en un dels intents va crear un animal estrany. Era un camaleó-aranya-goril·la, és a dir, un camaleó amb el cap d'aranya i les potes de goril·la. El científic el va anomenar Max i el va portar a la selva perquè pogués viure i conèixer altres animals, ja que al laboratori no podria viure-hi. El Max, a la selva, es va trobar a un gos de raça Pomerània i es van fer amics. Un dia, anaven per la selva i van veure un ocell-ximpanzé; és a dir, un ocell amb el tors de ximpanzé. Van intentar ser amics, però l'ocell-ximpanzé era molt dolent perquè sempre els intentava agafar el seu menjar. És molt important saber per què era dolent. Quan era petit, els seus pares van morir. El pare va morir a la guerra i la mare va morir perquè patia una greu malaltia. Sabeu de quina malaltia parlo? La malaltia que el científic estava intentant descobrir un medicament per curar. Aleshores, quan en Max va saber la història dels pares de l'ocell-ximpanzé, que es deia Àlex, va intentar fer-se de nou amic i poder-lo ajudar i cuidar. L'Àlex es va posar a plorar, en Max el va consolar i es van fer amics. Us sona? Tot és possible i alhora impossible. Doncs aquesta història tracta d'això. Quan algú fa alguna entremaliadura no et pensis que és dolent perquè totes les persones tenim un bon cor.

Noa Martínez Argudo
8 anys

HÈRCULES

Fa molt de temps, Zeus i Hera van tenir un fill i li van posar de nom, Hèrcules. El nadó va néixer a l'Olimp de Grècia i era un Déu especial perquè era mortal. Hi havia un altre Déu que es deia Ades. Aquest era malvat i volia aconseguir que Hèrcules no fos mortal.

Hèrcules va anar creixent i es va fer molt fort. Era tan fort que un dia es va convertir en rei. Ades no ho podia suportar i va fer un encanteri: va fer que tingués molta gana i mengés més cada dia. Hèrcules es va fer més gras i va perdre força. Després va decidir anar a demanar consell al seu pare.

Zeus, el pare d'Hèrcules, li va dir que per tornar a ser un Déu fort i poderós havia d'esforçar-se. Hèrcules va entrenar molt i va aconseguir que Ades es rendís. Hèrcules va tornar a ser un gran Déu! Catacric-catacrac, conte grec acabat.

Albert Pérez Lobo
8 anys

EL PIRATA I LA SEVA BOSSA

Vet aquí una vegada hi havia un pirata que tenia pèls als braços, un pírcing a l'orella i el cabell de color verd. El pirata vivia en un vaixell al port d'un país llunyà.

Un dia, el pirata se'n va anar a dormir i es va deixar a la coberta del vaixell una bossa amb diners a dins. L'endemà al matí, quan es va llevar, va sortir a veure quin dia feia i va veure que la bossa amb diners no hi era. Va veure que hi havia diners per terra, per tant, algú se l'havia emportat. Les monedes anaven dibuixant un camí, el pirata va seguir aquest camí que arribava fins al poble, fins a una casa. El pirata va caminar moltes hores! Quan va arribar a la casa on hi havia les monedes va veure que hi havia una finestra. Va mirar que la finestra estigués oberta i va tenir molta sort perquè va entrar a casa. A dins la casa no hi havia ningú, però sí que va trobar la seva bossa amb les monedes.

Sense fer gens de soroll va agafar la bossa i va marxar cap al vaixell. Va trucar a la policia per veure si podien resoldre aquest enigma, però mai van saber qui havia robat la bossa amb les monedes.

Conte contat, conte acabat.

Elsa Boada Lumb
8 anys

UCRAÏNA

Una vegada era una nena que es deia Paula.

En un país molt llunyà al seu, estaven en guerra. La Paula tenia una amiga que vivia en aquest país, Rússia els atacava.

Un dia la Paula li va dir a la seva mare, la Clàudia:

-Ens podem apuntar a la llista per acollir refugiats de la guerra i poder ajudar-los.

La Clàudia va dir que estava d'acord i es van apuntar.

Al cap d'una setmana va arribar un nen refugiat que tenia 7 anys i es deia Oriol.

Quan va entrar, li van ensenyar tota la casa i es va quedar amb ells dues setmanes. El dia 14 va trucar la mare de l'Oriol dient que la guerra s'havia acabat!

L'endemà va venir un taxi a buscar-lo i el va portar cap al seu país: Ucraïna.

Carla Pujadas Aurell
9anys

EL SENYOR QUE VA DESCOBRIR UN CONTINENT

Una vegada hi havia un nen que es deia Pol i li agradava molt el mar i els pirates.

Quan tornava de l'escola va veure un senyor molt elegant i el va seguir, quan ja portava un bon tros caminant, van arribar a un palau, el Pol va cridar:

-Ei vostè és el rei?

El senyor sorprès va contestar:

-Si soc el rei, tens cap problema?

El Pol emocionat li va demanar si li podia construir un vaixell i el rei li va contestar:

Quan siguis gran i fort i ho guanyis, llavors m'ho pensaré. El Pol va començar a treballar de valent i quan van passar vint anys es va plantar davant del palau i li va dir al rei:

Ara ja em pots fer el vaixell?

I el rei li va contestar:

-Per què el vols?

- Vull descobrir nous continents.

El rei no s'ho va pensar i li va construir un vaixell. Van passar unes setmanes i va arribar el moment, van viatjar mar endins fins que van veure terra!

En Pol havia descobert un nou continent!

Martí Pons Díaz
10 anys

LA GRAN AVENTURA DEL BLEBLI I EL MILO

Una vegada hi havia un gos i un àlien que estaven perduts al desert. El gos es deia Milo i l'àlien es deia Blebli, però si tornem endarrere en el temps, veurem el que va passar.

El Milo era un gos diferent dels altres. Vivia a l'espai en una base alienígena i el tractaven molt malament. Només tenia un amic que era un àlien anomenat Blebli. Com que els aliens de la base espacial odiaven al Milo perquè era diferent i el Blebli era el seu amic, els odiaven tant que els van enviar al planeta Terra. Van caure en un desert. Estaven perduts totalment. Un dia es van trobar un oasi on hi havia un home amb un camell. El Milo i el Blebli van decidir apropar-se a l'oasi. Com que el Blebli era un àlien, parlava molts idiomes de la galàxia i es podia comunicar amb els humans. Aleshores, li va dir a l'humà:

- Ens pots ajudar, si us plau? Estem perduts al desert i no sabem com sortir el meu amic Milo i jo.

L'humà els va portar fins a un poblet petit amb el seu camell. Aquell poblet es deia Matadepera.

A Matadepera hi havia una família que no tenia gos. Tot el poble en tenia menys ells. Com que el Blebli era un àlien i els aliens són molt llestos, ell ja ho sabia. Van decidir anar a casa d'aquella família. Quan la família estava a punt de sortir a comprar, el Blebli va dir:

- Si us plau, el meu amic Milo i jo ens han portat fins aquí, a Matadepera, i no tenim menjar. No sabem què fer.

Aquella família va sentir pena per ells i la filla petita que es deia Adriana va preguntar a la seva mare si els podien adoptar. La mare va dir que sí i ho va preguntar al Milo i al Blebli. El Milo va dir de seguida que sí, però el Blebli va dir que no. El Milo va preguntar al Blebli:

- Per què no et vols quedar amb mi?

- Perquè jo he de tornar a casa amb la meva família alien. - va dir el Blebli.

Llavors, aquella família es va quedar amb enl Milo. Abans de marxar, el Blebli va explicar a la mare tot el que havia passat i que el Milo era de la terra, però havia arribat a través del triangle de les Bermudes a la base espacial i el seu lloc era la terra.

El Blebli es podia comunicar amb la base espacial i els hi va dir que volia tornar sol, però li van dir que no, perquè ell era amic del Milo. De sobte, en Blebli va dir:

- El Milo es quedarà a la terra amb una família molt simpàtica. Des de la base espacial, li va dir al Blebli que no tornés a portar gossos a l'espai i el Blebli els hi va dir que ell no l'havia portat, sinó que havia arribat a través del triangle de les Bermudes que està comunicat amb el forat negre de l'espai que està al costat de la nostra base espacial. Els responsables de la base espacial li van haver de demanar perdó per acusar-lo i el Blebli va poder tornar a casa amb la seva família. Ho va fer amb un OVNI que li van enviar.

La família estava molt contenta de tenir aquell gos tan bonic i cada nit passava el Blebli amb el seu OVNI a saludar al Milo abans d'anar a dormir.

Ferran Manchón Romeu
10 anys

EL PIANO

Una vegada hi havia una nena que es deia Clàudia. Tenia dotze anys. Tocava molt bé el piano. Un dia, en un dels seus concerts, li va passar una cosa molt estranya. El piano es va tragar a la Clàudia. No sabia per què, però estava a dins i no sabia com sortir-ne. Va decidir buscar una sortida, però tot era molt fosc i no la va trobar. De sobte, va pensar que si tocava els martells que hi havia a dins del piano, potser seria la manera, perquè algú ho sentís i l'acabés obrint. Va estar picant molta estona, així i tot, ningú ho va sentir i va tenir una altra idea. Va provar de picar per les parets del piano, però no va funcionar. De cop i volta, el piano va començar a moure's, i no va saber com, ja era a fora. Va pensar que potser era un piano màgic i que el piano es mereixia que ella toques totes les famoses melodies.

Martina Salguero Gorina
10 anys

LA LLEGENDA MÉS ESTRANYA DEL MÓN

Hola, soc la Himawari Lee i aquest és el meu diari. Jo visc a Andromedisia, un planeta molt llunyà del sol. Tinc 20 anys i soc la filla del duc. Segurament vosaltres pensareu que és "superguai" com vosaltres dieu. Però jo sempre he volgut ser soldada d'A.R.B.I.RT per protegir els ciutadans d'Andromedisa dels monstres, ninges, lladres i sobretot de la O.L.I.D.A, liderada per "ombra obscura", el pitjor malvat del planeta. Tot i això, el meu pare diu que és molt perillós per una noia, que millor m'encarregui de buscar marit. Però jo, que tinc unes idees de bomber, vaig decidir tallar-me el cabell com un noi i també me'l vaig tenyir de color blanc, a més de canviar-me de roba. Aquella nit em vaig escapar de casa i vaig anar a A.R.B.I.T. Justament l'endemà, ens havia arribat la notícia que la O.L.I.D.A estava destrossant un poble de nens i nenes petits i famílies innocents. Quan vam arribar era massa tard. Tot estava en flames, les cases estaven destruïdes i no quedava ningú viu. Em vaig sentir com que no havíem fet res. Després vaig sentir un soroll que venia del bosc i hi vaig anar corrents. Tanmateix, em vaig trobar algú inesperat. Era una soldada de la O.L.I.D.A, intentant enxampar a un nen petit. Vaig intentar lluitar contra la soldada. Quan la vaig tirar a terra, ella es va treure el casc i em va mirar directament als ulls... Em vaig despertar a una habitació negra i molt melancòlica i solitària, quan va aparèixer de nou aquella soldada.

-Ei tu! - vaig dir enfadada.

-Jo - va dir la soldada.

-És clar que sí, però a on soc? -vaig preguntar.

-Estàs en una masmorra de la planta 15 a l'habitació A11 de la O.L.I.D.A -va dir la soldada.

"I ara, com surto d'aquí?" - em vaig preguntar a mi mateixa.

-HOLA!!! M'escoltes? - va dir la soldada cridant.

-Què vols? - vaig dir.

-Has estat mitja hora capficat i, a més a més, me'n vaig ara -va dir la soldada.

Sincerament, estava molt espantada de com sortiria de la masmorra. A l'hora de sopar, la soldada em va allunyar de la taula i em va dir que si ella m'ajudava a sortir de la O.L.I.D.A jo hauria de donar-li fama dins del planeta i diners per haver-me salvat. Jo, com que només volia sortir, vaig acceptar. Aquella mateixa nit, quan tots estaven dormint, la soldada em va portar a la sortida i em va deixar anar. Ella es va quedar, però, amb l'esperança que jo li recompensés. Quan tornava cap al palau, una noia em va dir que acabava de perdre l'amor de la meua vida. Jo li vaig dir que era mentida. Quan vaig tornar al palau, els hi vaig confessar tot als meus pares i em van dir que no els importava mentre em cases amb el fill del duc d'ANTRAR (un altre planeta). Jo vaig respondre que d'acord.

Al mes següent algú estava picant la porta. Vaig obrir-la i era la soldada. NO m'ho podia creure! La soldada es va apropar a mi i em va dir: sé que ets el soldat misteriós. Justament després de dir-me això, em va apunyalar i em va portar al bosc. Encara sort que jo estava viva, però em sentia com si m'estigués morint. Quan la soldada se'n va anar, una senyora gran amb el cabell llarg i blanc i geperuda em va portar a casa seva i em va dir: -Si et vols curar, hauràs de patir les conseqüències - va dir la senyora. -Quines són les conseqüències? - vaig preguntar atemorida. -Doncs la soldada estava enamorada de tu i tu també ho estàs d'ella, però ella va trencar el vostre amor secret. Ara, amb aquesta poció, ella s'ha tornat a enamorar de tu. El que has de fer és tornar a trobar-te amb ella i deixar anar aquest drac vermell en aquesta lluna vermella, que serà en quatre dies -va dir la senyora.

-Doncs no li veig res dolent a això - vaig dir contenta. -Espera guapa, que no he acabat. Hi ha més conseqüències: Si ella es mor, et moriràs tu també i condemnareu a tot el planeta a no enamorar-se mai més. Si tu et mors, ella també es morirà i passarà el mateix. - I si passa això, com es pot solucionar? - Vaig preguntar. - Doncs quan us reencarneu, haureu de deixar el drac vermell al llac quan sigui lluna vermella, abans que es mori. Però encara esteu vives! Ves a arreglar-ho ja! - Va dir la senyora.

Quan vaig anar cap a Olida, me la vaig trobar morta al bosc. - I des d'aquest moment, la Himawari Lee ens va condemnar a tots a no enamorar-nos mai més - va dir la propietària d'un hotel, mentre els hi explicava als turistes la història de la nostra desgràcia.

- Però això no es pot canviar? I que tots ens puguem tornar a enamorar? - va preguntar un turista.

- Espero que sí, només ens queden quatre dies per la lluna vermella. Després, haurem d'esperar un segle més, i no crec que el drac duri tant de temps! - va dir la propietària.

Lola Sanahuja Campos
11 anys

EL VIATGE AL TEMPS

Hi havia una vegada un nen que es deia Marc i tenia onze anys, que estava veient una pel·lícula d'Egipte, quan de sobte van començar a caure llamps. Un llamp va caure sobre l'antena de televisió de casa seva. El Marc va veure com la televisió es convertia en un portal. Sense saber què passava el portal el va transportar a l'edat antiga, a Egipte, al 37aC. Era preciós, l'or, les piràmides. Però va veure guerra, els romans estaven entrant a Egipte, i a la llunyania veia una persona molt guapa. Va córrer per veure qui era, quan de sobte una llança li va fregar el cap. Però tenia massa curiositat per parar de córrer. De sobte la va poder veure, era bellíssima i l'estaven protegint homes forçuts amb armadures d'or i espases de plata. Era Cleòpatra. Es va amagar perquè no la veiés i va trobar roba de guardians egipcis. Se la va posar i va fer de soldat. Després de dues hores de guerra Egipte va guanyar. Cleòpatra li va preguntar al Marc si la podia ajudar a treure la Pedra Rocadrissa. El Marc va preguntar què era aquella pedra i la Cleòpatra li va contestar que era una pedra gegant que els havia regalat els romans. Al Marc li va interessar molt aquella pedra.

L'endemà hi havia la Pedra Rocadrissa dintre del palau de Cleòpatra. A la nit es van sentir sorolls, i quan el Marc es va despertar hi havia tot el palau en flames. Cleòpatra estava dintre d'una sala plena de servents i guardians. No va cridar al Marc i de sobte es va teleportar de nou a casa seva, al 2022 dC. Va entendre que només havia estat enviat allà per mantenir la història del temps. Quan va sortir al carrer es va adonar que no era l'únic que havia viatjat al temps. El seu millor amic que es deia Dartacan havia anat a la Revolució Francesa. Es va quedar més tranquil.

Pau Cuadrado Coll
10 anys

LA JANA I LA GUARDIOLA MÀGICA

Vet aquí que una vegada hi havia una nena que es deia Jana i volia tenir una tortuga, ja que era el seu animal preferit. Els seus pares, però, li deien que no, que era millor consolar-se amb el peix del seu germà. El germà de la Jana havia demanat un peix als pares, i li havien comprat. En veure que no hi jugava, ara no li volien comprar la tortuga a la Jana. Ella sempre pensava que tenir peixos no feia res, però sí que amb la tortuga hi podia jugar una mica, veure com caminava per terra, i també de com gaudia pel gran lloc on seria, perquè ella havia trobat per internet un lloc on posar les tortugues que tenia forma de tortuga.

Tanmateix, faltava poc pel seu aniversari i va demanar una gran guardiola per poder estalviar i així poder-se comprar l'animal. Per fi havia arribat el gran dia! I tot just llevar-se, havia anat cap a l'habitació dels pares. Quan els va despertar, li van dir que anés a buscar al seu germà i que els esperessin al menjador. Just quan va obrir l'últim regal, va veure una bonica guardiola amb bonics tons blaus i amb puntets roses.

Si feia les feines de casa, cada final de mes els seus pares li donarien unes quantes monedes. Un dia va voler comptar les monedes que hi havia dins i, just quan va acabar d'obrir la tapa la guardiola, aquesta va començar a parlar. Va dir: -Hola!, soc la teva guardiola, oi?-li va preguntar a la Jana. La Jana es va espantar, i durant uns dies l'amagà dins el seu calaix de la tauleta de nit. Però anava passant el temps, i la Jana volia tenir la tortuga! I no cal dir que als pares no els va dir res, i com que ells no ho sabien, les monedes que li anaven donant a final de mes les acabava perdent perquè al no posar-les a la guardiola, se li escampaven per terra i ja no les trobava.

Fins que un dia va pensar: - I si provo de poder tornar a parlar amb la guardiola i així saber si la puc creure o no? I així va ser. Quan va obrir el calaix; la guardiola li va començar a parlar com havia fet al principi: -Hola! Quants anys tens? A quin curs vas? La Jana, aquest cop, va decidir parlar: - Hola. Tinc deu anys i mig i el meu somni és tenir una guardiola per poder estalviar i comprar-me una tortuga. I, per sorpresa de la Jana, li va respondre: -Ah, ja que si és així, per què no m'ho havies dit abans? Jo soc una guardiola màgica i puc fer aparèixer tants diners com tu vulguis! L'únic que vull és poder tornar amb les amigues guardioles, perquè estan en perill! Uns nens les van agafar i ara no les deixen sortir d'una mena de gàbia. Jo, per sort, soc l'única que em vaig poder salvar i ara les haig d'anar ajudant. Però necessito la teva ajuda!

La Jana va pensar, tota concentrada. I va acabar tenint una molt bona idea, perquè tan bon punt se li va acudir li va preguntar a la guardiola: -Recordes com eren els nens?-Sí- va afirmar la guardiola. Eren de cabell color castany i una mica baixets. Mmmmm, pensà la Jana. I li va dir: -Eren d'uns nou anys?, i tenien el cabell a part de castany una mica llarg?-Sí.-afirmà la guardiola. -Doncs aquests els conec! Són de l'altra classe, molt entremaliats! Si demà els puc veure, els ho diré!

Així que l'endemà a l'hora del pati, va anar cap a aquells nens i els va demanar que deixessin en pau les guardioles i els va explicar que eren màgiques.-Ah sí?-va preguntar el primer. Nosaltres no sabíem, això. Com que volíem molts diners els vam començar a demanar que ens donessin molts diners!Doncs ara les deixeu anar, i després ja veurem si us volen donar les monedes o no!

I just quan les van deixar anar, la Jana les va agafar i les va portar cap a casa seva seguida dels dos nens. Per fi! A la guardiola de la Jana i a les altres guardioles se'ls va il·luminar la cara i es van fer una abraçada molt forta.Per agrair-li tot l'esforç a la Jana no li van donar diners, no. Li van comprar la tortuga elles mateixes! I per sempre més, totes van viure felices i alegres!

Íngrid Soler Ventayol
11 anys

LES AVENTURES D'EN JOAN

El Joan, un nen que era molt aventurer, curios i intel·ligent, sortia del cotxe gris i gran, de la seva mare. Anaven fins a casa del seu tiet. Els seus pares es mudaven a aquell poble, però encara no tenien una casa on anar a viure. En Joan començaria, l'endemà, l'escola i es quedaria amb el seu tiet, durant un temps. A les classes tot va ser molt normal. Quan va arribar l'hora del pati i voltava quan va caure per un forat. En aquell forat va veure que hi havia una selva. De sobte, el forat es va tancar. No podia sortir. En aquella selva va trobar alguna cosa diferent. A poc a poc, tot s'estava tornant negre. En Joan va començar a córrer molt i molt ràpid, perquè aquella foscor no l'atrapés. Però el va atrapar. Va caure. Una forta baixada el va portar a un altre lloc on, per tot arreu, hi havia flors i arbres. Un arbre, molt alt i gros, semblava especial. De seguida va veure que del seu tronc sortia una flor daurada, molt bonica. Llavors va veure que hi havia una porta al mateix arbre. Va entrar. Dins tot era molt gran i bonic i hi havia unes escales de caragol precioses de vidre color blau. En Joan les va pujar i va descobrir una porta tancada amb clau. Hi havia altres portes. Va decidir mirar dins aquelles habitacions. A l'última es va trobar una sorpresa. Hi havia un quadre. En ell va reconèixer l'arbre genealògic de la seva família. Va tocar el quadre i... va entrar en el passat! Allà va veure la seva família. Portaven una roba ben estranya. Es veien les cases fetes de pedra. Portaven uns pentinats ben estranys com perruques de color blanc i amb rínxols... De sobte va sonar un timbre. Era l'hora de tornar a classe. L'estona de pati havia acabat. Tot era un somni...

Naia Azañedo García
10 anys

DE SANTA AGNÈS A SANT LLORENÇ

En Joan era un nen de dotze anys que vivia al petit poble de Mura, enmig de la Serra de Sant Llorenç del Munt. Cada dia havia de fer mitja hora de camí per a anar a l'escola Montcau - La Mola, al poble vallesà de Matadepera, a l'altre costat de la muntanya. Els pares d'en Joan es queixaven sovint que potser seria millor que anés a una escola de Talamanca o Navarcles, però ell sempre s'hi negava.

El seu millor amic era en Biel, que vivia al poble de Matadepera, tres carrers al costat de l'escola. En Joan li tenia una mica d'enveja, perquè no s'havia de llevar tan d'hora com ell.

Aquell dia els havien proposat, a l'escola, de fer un treball de recerca sobre alguna cosa relacionada amb el Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac. Per a començar amb el treball, en Joan i en Biel van baixar caminant fins a la casa d'en Biel, on, casualment, acabava d'arribar la Gaseta de Matadepera. Justament, s'acabava de publicar a la Gaseta el descobriment d'en Bernat i en Joan, que havien descobert una misteriosa gruta al convent de Santa Agnès. Com que en Bernat i en Joan eren alumnes de l'escola (encara que feien 4t d'ESO), en Joan i en Biel els van poder entrevistar. Els van preguntar tota la informació que van poder, que després en Biel apuntaria a la seva llibreta de notes/apunts de l'escola. Però de tot plegat, el que més els hi va sorprendre, va ser el fet que el camí, en un dels punts, es bifurqués en dues parts, una de les quals estava taponada per una gran roca. A en Joan i en Biel això els va interessar molt, perquè podria significar que la gruta els portés a un segon lloc. Per això, van decidir planejar per al dissabte següent una excursió a Santa Agnès.

Aquella setmana se'ls va fer molt llarga, esperant per a anar d'excursió. Es passaven tota l'hora del pati a la biblioteca, on buscaven més informació sobre Santa Agnès i aquella gruta misteriosa.

Finalment, va arribar el dia de l'excursió, i van poder pujar cap a Santa Agnès. Quan hi van arribar, van treure totes les càmeres i els instruments (que havien agafat del laboratori de l'escola), i es van endinsar a la gruta.

Van caminar, fins que van arribar a la bifurcació. Per sort, tenien TNT (el pare d'en Joan era químic), i després, al lloc d'entrada, van fer explotar la roca. Van trobar un passadís fosc que continuava en la mateixa direcció. El passadís anava pujant a poc a poc, fins que van arribar a una església fosca.

Els dos van reconèixer a l'instant aquell lloc, perquè era el monestir de La Mola. Pel que semblava, el monestir i el convent estaven connectats de forma subterrània.

L'entrada estava molt camuflada, i s'hi entrava per un petit forat, del qual no puc revelar-ne la ubicació.

Van anar al restaurant del monestir, i van coincidir amb uns reporters del tres-cents vint-i-quatre que gravaven un reportatge sobre els monestirs de Catalunya.

En Joan i en Biel els van explicar tota la història als periodistes, que de seguida es van interessar pel descobriment. Els reporters van gravar tot el camí, en els dos sentits, i el programa es va emetre una setmana després, titulat: "Els misteris dels monestirs de Catalunya".

En Joan i en Biel van estar molt contents, i poc després van entregar el treball al seu professor, que, lògicament, els hi va posar un excel·lent.

Roger Garcia Comas
11 anys

VIDA D'UNA NOIA A PRINCIPIS DEL SEGLE XX

Nicola Di-Alberto va néixer el 1920 a Milà, Itàlia. El seu pare, Luca Di-Alberto, un dels polítics més importants de l'època. Per això mai era a casa. La Nicola tenia una germana, però va morir infectada de la grip espanyola. La mare de la Nicola, Andrea Di-Alberto sempre era a casa amb la Nicola fent les feines de casa: cuinar, planxar, cosir i cuidar de la Nicola. Això la Nicola ho trobava absurd, que el seu pare anés a treballar i la seva mare es quedés a casa. Sempre preguntava a sa mare:

-Per què tu no vas a treballar? -deia encuriosida.

La seva mare no sabia què contestar, perquè veia que la seva filla tenia raó. Però el seu pare ho trobava absurd: -Les dones només serveixen per planxar i cuidar a les criatures!-deia enrabiada.

Un bon dia, de camí a l'escola, va veure com una nena encara més petita que ella, dinava amb la seva mare i practicava les bones maneres a la taula. Ella pensava que no tenia sentit. Quan ja tenia tretze anys, el seu pare volia que anés practicant per ser bona esposa, però ella no volia casar-se i tenir fills. Ella i el seu pare van tenir una llarga discussió i al final el pare es va enfadar tant que va trucar a un amic seu i li va dir si el seu fill volia casar-se amb la Nicola. La Nicola es va enfadar tant que se'n va anar a la seva habitació, va agafar una maleta i va començar a ficar-hi roba, sabates, diners... I va escapar-se per la finestra de la seva habitació. Va començar a caminar i caminar, no pensava tornar. De cop va veure que s'havia perdut i que trobava a faltar a la seva mare. Però es va dir: -Va Nicola, no tornis a casa, tu pots, si tornes et casaràs amb una persona que no estimes. Així que no tornis.

Es va passar dies, setmanes, no sabia a on anava, però no parava. Fins que un dia va veure que hi havia un cartell que posava: TURINA. Aquell nom li agradava, va posar la mà a la butxaca i va veure que tenia un bitllet de 50 €. Al cap d'unes hores va trobar un hotel senzillet, que valia 40 € la nit. Va entrar a l'hotel i va preguntar a la persona que hi havia a l'entrada: -Tens alguna habitació lliure?

-Sí, em queda una habitació, la 112 -va contestar la dependenta. I tot seguit va donar-li la clau. Al matí la Nicola es va despertar i va anar a buscar feina. Va trobar feina com a dona de fer feines a una residència d'avis. Cada dia, de vuit a onze de la nit, treballava sense parar. Ella aprofitava per dormir a la sala de visites. Un dia va arribar una senyora gran a la residència, es veia molt simpàtica. La Nicola es va acostar a parlar amb ella, van començar a parlar i parlar. Van veure que tenien moltes coses en comú, i per això es van fer molt amigues. Es passaven hores i hores parlant. Un dia va sortir el tema dels seus orígens; la Nicola va explicar-li tot. Quan va acabar es va treure un pes de sobre i va anar a dormir tranquil·la. L'endemà va preguntar-se:

-Hauria d'estudiar medicina, poder realitzar el meu somni.

La Nicola va anar a la biblioteca i va agafar un munt de llibres d'anatomia i va començar a estudiar. El dia de l'examen final, per entrar a la universitat més important d'Itàlia.

Quan va arribar a la residència va veure que tots estaven molt contents, ella va anar a la seva habitació i va veure que hi havia una carta a sobre del seu llit. Va mirar de qui era, i va veure que eren les notes de l'examen. Va obrir la carta i... havia aprovat, però, a més a més, havia tret matrícula d'honor amb beca! No havia de pagar la universitat!

Quan va acabar la carrera va anar d'interna a una clínica de pediatria. Allà, el cap de la clínica no va posar-li gens fàcil. Ell creia que les dones no podien ser metgesses. Va parar-li els peus. Al principi, els pacients no confiaven en ella:

-Al meu fill no l'operarà una dona.-deien enfadats. Però de mica en mica els pacients van anar confiant en ella, es duia molt bé amb les criatures. Així que un dia va obrir la seva pròpia clínica, LA CLÍNICA DI-ALBERTO. Es va fer molt famosa, quan es va jubilar va viatjar per diferents llocs d'Itàlia, fent xerrades per inspirar als nens i nenes (especialment nenes) per ser els pròxims metges o metgesses d'Itàlia. Van donar-li el nom de la pediatra d'Itàlia. Va morir el 28 de desembre del 1990, amb setanta anys. Va deixar marca a la pediatria, per ser la primera metgessa pediàtrica. Però també va deixar un camí una mica més fàcil per a les noies que volien ser metgesses.

Maria Calveras Comellas
11 anys

L'ANNA I LA SEVA ILLA

Vet aquí que una vegada hi havia una nena que es deia Anna, tenia dotze anys. Ella estava convençuda que algun dia trobaria una illa sense descobrir. Un dia a la nit, l'Anna va agafar un vaixell i va anar a la recerca de l'illa, però no sabia el que li esperava...

Quan ja era de nit va començar a caure una tempesta molt forta, el vaixell es movia molt. L'Anna marejada va intentar dormir, però no podia, tenia por. Era la primera nit fora de casa i ja havia caigut una tempesta. Quan ja era de dia tenia molta gana, va intentar pescar un peix, no obstant això, no va haver-hi sort.

Va passar un mes i encara no havia descobert cap illa, començava a enyorar la seva família i amics. Es va començar a fer preguntes: - Què estaran fent ara?, se'n recordaran de mi? - i es va fer milions de preguntes més.

Tanmateix, de sobte va veure un vaixell pirata que s'acostava cap a ella. Va intentar fugir, però eren molt més ràpids. Finalment, va decidir lluitar contra ells. Els pirates es van aturar, però no van atacar i li van preguntar: -Com és que una nena petita està enmig del mar tota sola? -Em dic Anna i estic buscant una illa.

Un pirata li va dir:

-Adeu nena, espero que algun dia descobreixis la teva illa! Llavors els pirates se'n van anar i l'Anna va continuar el seu camí. Havien passat dos mesos, quan l'Anna pensava que mai trobaria la seva illa i que no hauria d'haver marxat de casa, de cop, va veure una petita illa i sense dubtar ni un segon, va anar en direcció cap allà. Va arribar, va mirar el mapa i va veure que aquesta illa no sortia a cap mapa. Estava tan emocionada que no s'ho podia creure!

Va inspeccionar tota l'illa, estava plena d'animals exòtics que mai havia vist, eren impressionants. També va muntar una cabana de fusta per aixoplugar-se i poder dormir. Havia passat uns dies molt ocupada, examinant l'illa i construint el seu refugi, quan un dia, a la nit, va pensar que havia de compartir amb algú aquella experiència i va començar a recordar a la seva família. Ja no podia estar més lluny d'ells.

L'endemà, l'Anna tota decidida va fer les maletes i se'n va anar rumb cap a casa seva. Uns mesos més tard, l'Anna va arribar a casa. La seva família havia passat uns mesos molt preocupats. Li van fer una abraçada molt gran, i la seva mare li va dir:

- On t'havies posat? Ens tenies molt preocupats!

L'Anna va contestar:

-He descobert una illa!

El pare li va dir:

-Molt bé Anna, però no tornis a donar-nos aquest ensurt tan gran!

-M'he adonat que un somni com aquest, no és igual sense les persones que estimes. Us estimo molt.

I així va ser com va acabar la història de l'Anna i la seva illa.

Bàrbara Avellaneda Gibert
11 anys

L'ELENA I LES MATEMÀTIQUES

1871, Anglaterra. L'Elena era una noia de quinze anys. Era alta, tenia el cabell marró i curt; i els ulls verds i marrons. Vivia amb una família tradicional, amb la seva mare, Jennifer i amb el seu pare, Michael, que també eren coneguts per Mrs.Philips i Mr.Philips.

Els només volien el millor per a l'Elena, els hi hauria agradat que algun dia fos mare i que tingués un marit respectable.

No és que l'Elena volgués el contrari del que els seus pares pensaven que era el millor per a ella, però volia alguna cosa més, anhelava anar a l'escola i arribar a ser una científica.

L'Elena mai havia anat a escola, ella només sabia les coses bàsiques com llegir, escriure, sumar i restar.

Sempre havia somiat anar a l'escola i viure l'experiència de tenir amics i estudiar.

Un dia, que estava pensant i pensant, va tenir el coratge de preguntar als seus pares si podria anar a l'escola i ells li van dir:

-Estem d'acord, però si decideixes anar a l'escola, t'ho hauràs de pagar tu mateixa.

-Això vol dir que he de trobar feina?-va preguntar l'Elena

-Sí, una opció seria ajudar-me a l'oficina- va dir el pare

-D'acord!-va dir finalment l'Elena.

Els mesos següents, l'Elena va ajudar el seu pare a l'oficina amb tota mena de treballs. Ella no estava molt interessada en ser comptable, però sabia que era per una bona causa.

Es va acostumar a aixecar-se cada dia a les sis del matí per anar a treballar, on s'estava més de vuit hores, fent càlculs difícils. De vegades s'estressava molt amb els càlculs, no obstant això, sabia que algun dia l'ajudarien. Cada nit l'Elena s'asseia al seu llit i comptava cada cèntim que havia guanyat. Normalment, guanyava una mitjana d'una lliura al dia. Un dia, mentre comptava els diners que havia guanyat, es va adonar que havia estalviat prou per anar a l'escola. No s'ho podia creure, tot el treball dur havia donat la seva recompensa.

Un mes després, el primer dia d'escola, estava molt emocionada. Va entrar la primera i va veure que l'aula estava molt ben decorada amb colors i cartells, era una mena de paradís. L'Elena sempre era la primera en tot, el cert és que era molt competitiva, cosa que estava segura que havia heretat del seu pare. A classe, on la majoria d'alumnes eren nois, tenia la sensació que xiuxiuejaven i se'n reien d'ella. Què estava passant? No es va pensar que ser la nova d'una classe podia ser tan dur.

Després d'unes setmanes a l'escola, ja es va anar més o menys acostumant. Un dia va veure un cartell gran i allargat que deia: "Problema impossible!, si creus que l'has aconseguit resoldre ves a l'oficina del director Johnson". Impresa en el cartell, hi havia una operació, se la va mirar molt fixament, però no li va donar massa importància i va continuar caminant.

En arribar a casa, va agafar un full i va començar a escriure la qüestió plantejada en el cartell i un cop va començar a fer càlculs, no va poder parar. Quan va acabar s'ho va mirar i va somriure.

L'endemà va decidir anar a l'oficina del director i li va entregar el full. Ell simplement va dir:

-Vaja, tu vas a quart?

-No, vaig a segon- va respondre l'Elena

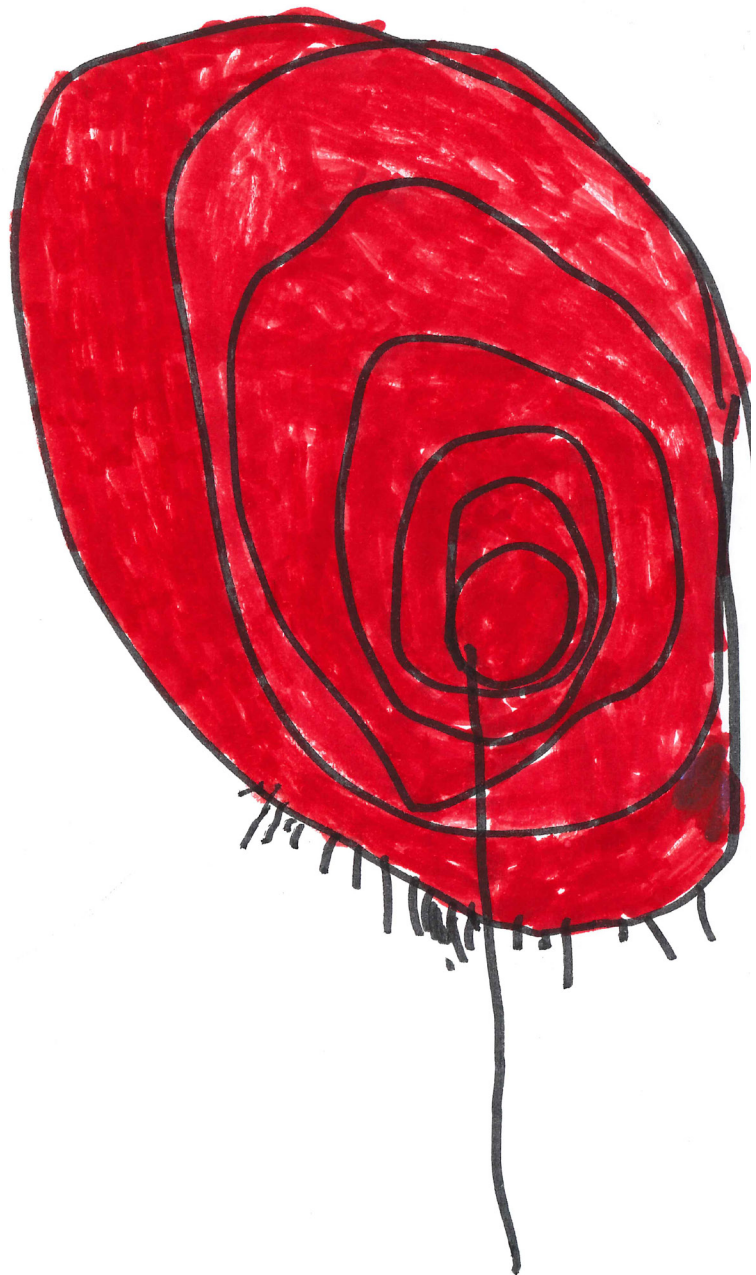
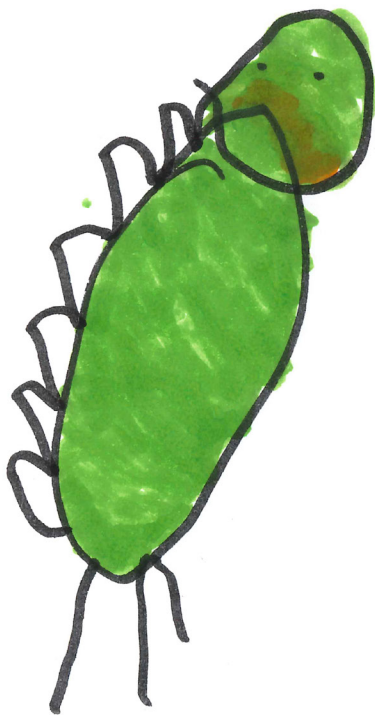
-Això és una qüestió matemàtica que els de quart troben molt difícil, estic molt impressionat, crec que t'hauem de passar a quart, ja parlaré amb els teus pares- va dir el director

L'Elena, va pensar que no li agradaria canviar de classe. Ser nou en una classe ja és prou difícil, ara imagineu-vos tornar a començar!

A la setmana següent, els pares de l'Elena ja havien parlat amb el director i havien decidit que la canviarien de curs. Quan l'Elena va sentir això, va pensar finalment, que seria millor perquè quedaria menys temps per poder convertir-se en una gran matemàtica. Tenia molt clar el seu objectiu, d'ençà que havia començat a treballar amb el seu pare.

Anys després es va graduar en la carrera d'exactes i avui en dia la coneixem com l'Elena Philips, la famosa gran matemàtica.

Etna Mercadé Eslava
11 anys

Nayara Montfort Tovar
4 anys

MEMÒRIA

On soc? Qui soc? Què hi faig aquí? Tres preguntes senzilles, però només una d'elles la podria respondre. Estic en un pis, a l'habitació 1313, i per l'alçada que puc observar des de la finestra diria que em trobo en el pis més alt. Em miro al mirall i el que veig em sorprèn. Tinc un nas punxegut, un cabell blanc i llis que m'arriba a les orelles, uns ulls grans i allargats, i no recordo tenir aquest aspecte ni de com he arribat aquí. Camino fins a la porta que, suposo, que serà la porta de l'entrada. És d'un color vermell, diferent a les altres que són negres. Quan surto hi ha deu persones davant meu, cinc amb unes càmeres professionals gegants, dues persones amb una llibreta apuntant coses, una persona amb una tauleta tàctil, i la resta em miren esperant alguna altra cosa. Em quedo parat, no sé què hauria de fer o què hauria de dir.

—Mmm... Hola —dic tímidament —Qui sou? Per què em mireu així?

Silenci. Silenci és l'única resposta que he aconseguit. Segueixen mirant-me i jo els miro a ells, se'm fa molt incòmode estar aquí, però per més que els intenti evitar no puc, les escales es troben darrere d'ells. M'estan començant a arraconar contra la paret i fins aquí ha arribat la meua paciència, empenyo a dos d'ells fent-me camí per poder arribar a les escales, les baixo ràpidament intentant escapar de les deu persones que em segueixen. Quan soc a baix corro fins al carrer. El primer que veig són persones en blanc i negre, no se'ls veu felices, no transmeten cap sentiment, totes estan serioses. Veig els que em persegueixen i ràpidament entro a un establiment. No hi ha ningú, l'únic que puc observar són les taules negres i quatre cadires en cada una d'elles. Observo per una finestra si ja han marxat, segueixen al carrer, però no buscant-me, tan sols els veig parats, parats sense fer res, com si estiguessin esperant que algú aparegués.

—Hola, senyor, ja hem tancat —diu un vell home amb una veu tranquil·la i baixeta.

—Perdoni, no me n'havia adonat. Que em podria quedar una estona més? És que he quedat aquí amb... amb... amb una amiga, una súper amiga —vaig dir jo nerviós.

—Súper? No havia escoltat mai això... Et pots quedar aquí però no massa temps, si et troben aquí deuré la meua vida al Déu Shakar.

—Déu Shakar? Qui és? I per què li deuràs la teua vida? —dic jo desconcertat.

—Segur que tindràs més d'una pregunta, prepararé cafè i te les contestaré —diu per poder-se'n anar.

En els minuts que ell no hi va ser, no em vaig separar de la finestra, seguien parats allà, però ningú els mirava, tampoc els tocava, no els hi feien res. És que no els veien amb aquelles càmeres tan grans?

—Ja soc aquí, fes-me totes les preguntes que tinguis i te les contestaré.

—On soc? Què hi faig aquí? Per què em persegueixen? I l'última, qui soc? —dic jo.

—Ets a Oyega, un poble on moltes persones com tu han passat per aquí, ens criden a tots, jo vaig ser com tu, et perseguiran dia i nit, però pararan quan no olorin el teu esperit, com ara, o com quan estiguis suat. I l'última pregunta no te la puc contestar, no tinc la resposta, no encara... —va dir el vell.

I un cop va acabar de dir aquestes paraules, va desaparèixer com el fum.
—Vell? On ets? VELL! —vaig cridar a ple pulmó.

No vaig obtenir resposta, ni una mosca se sentia, estic sol, sol una altra vegada... Em fa mal el cap, molt, massa...

—Per què has parlat amb ell? He fet tot el que he pogut per separar-te d'ell i tu et dirigeixes a ell? —diu algú al meu cap.

—Qui ets? —dic jo —Per què t'amagues?

—Jo? Amagar-me? Surt d'allà, vine a les meves mans.

—Ahhhhh! —vaig cridar.

No puc seguir, estic sol en un poble que no conec, no sabia què feia a aquí, ni tampoc qui soc. Què volien que fes? Córrer? Lluitar? Cridar? Em quedava sense idees i forces. Escolto un cavall, dos, tres, quatre, cinc... deu, perquè n'hi han tants? Miro per la finestra d'abans i els veig, estan pujant. Corro cap a la sortida i els veig començant a avançar. Què passaria si jo fos el proper? Ja soc a aquí, no hi ha res pitjor. No tinc ni un cavall, ni un cotxe, ni res, l'únic que tinc són les meves cames, dues cames que les obligo a córrer. Quan paren ja no puc més, estic hiperventilant, mai havia corregut tant. Entren en un pis, un pis que se sembla molt a aquell on em vaig llevar, només que era a l'altra banda del poble. Els segueixo per tot el passadís blanc on s'han endinsat, això es molt terrorífic, de vegades s'escolten crits de les portes vermelles, portes com les del meu pis. De cop entren a l'habitació 1313, aquell número no em trasnmet bones vibracions, però abans que pugui entrar jo sol m'empenyen cap a dins. Allà tot era de colors vius, completament diferent al poble del seu costat.

—Shakar, el seu senyor —diu algú darrere meu.

—Apropa'l, Jam —diu ell amb una veu ronca —així que has vingut a les meves mans, tal com vaig dir. Com és que has decidit això? T'ha pogut la curiositat, oi? —diu amb un to burlesc— O creus que ets el proper en tenir aquest poder?

—Per què m'hauria despertat aquí si no fos l'elegit?

—No em vinguis amb la història del protagonista que és el elegit i fa que tot sigui més feliç... perquè penses això, oi? És una idea sense final feliç, al contrari, és trista. Com creus que em derrotaràs? No saps ni qui ets, no tens memòria, no tens família, no tens res aquí.

—Clar que no tinc aquestes coses! —vaig començar a plorar— però tu tampoc tens res d'allò!

—o sí que en tinc, no diguis coses sense sentit. Deixa de plorar, em fas venir mal de cap.

Va apropar-se a mi i, per primera vegada, em va mirar els ulls. Tenia les meves mateixes faccions, un nas punxegut, cabell blanc amb metxes negres que li arribava més a baix de les orelles, i uns ulls grans i allargats. El vaig mirar de dalt a baix, ell va fer el mateix.

—Tu... —diu ell espantat— No, no, no, no... això no hauria d’haver passat!
NO!

I així quan ho va dir va desaparèixer com el vell de l’establiment, les deu persones que hi havia allà em van mirar amb la boca oberta.
—Oh, Déu meu!, oh Déu Shakar, oh senyor nou... podria vostè acceptar-nos al vostre imperi?- van dir tots.

I de sobte tot negre, tot blanc, tot vermell, tot de colors. Després de deu anys em segueixen tractant com un Déu. Tinc un regne i encara no he recuperat la memòria, però he aconseguit una família. Reconec, però, que estic més en el meu tro que amb la meva família. Avui m’han avisat que tenim un intrús en el poblat, així que he ordenat que me’l portin davant meu.

Nou persones del meu imperi entren a la meva sala i la desena empeny un senyor a l’habitació.

—Shakar, el seu senyor— diu algú darrere meu.

Espera... de què em sona això?

Adriana Giner Alonso
13 anys

ELS MÓNS EN ESFERES

Ahir em vaig llevar, com cada dia, sense saber el que m'esperava. Visc amb la meva dona, la Laia, i jo em dic Max. Vam fer el mateix de cada dia, esmorzar, vestir-nos... La nevera començava a estar buida, així que vam decidir anar a comprar. En el camí, no sé massa bé com, em vaig despistar, pensant profundament en l'estany que teníem al davant. En aquell moment exacte tot es va tornar negre. Ni veia ni sentia absolutament res. Per molt aterridor que soni, en aquell moment vaig saber trobar la meua pau interior, però aquella pau va marxar just quan la Laia, espantada, no parava de cridar. Érem en un lloc que no havia vist mai. Era una mena de sala ombrívola, però no es podia veure a on acabava l'espai, la veritat és que no sé ni si tenia parets, l'únic que es veia era una mena d'esferes brillants. Ens vam acostar a la primera que vam veure. Era com si a dintre hi haguessin escenaris de gent, gent que no sabia que estava sent observada. Aquella escena que estàvem veient estava fora de l'habitual. Es tractava d'una noia, jove, d'uns disset o divuit anys. Tenia la pell pàl·lida, cabell i ulls de color marró claret, i duia un vestit blanc. Estava en un camp, i al seu costat hi havia un conill. Des d'aquella sala no s'arribava a veure bé l'escena, però em va semblar que la noia s'estava comunicant d'alguna manera amb el conill. Ens vam dirigir a la següent esfera. Em vaig apropar al vidre, i aquest cop el que veia era encara més estrany que l'anterior. Era una ciutat submarina, amb els seus propis edificis. No obstant això, el més surrealista de tot era que els ciutadans no eren humans, eren unes curioses criatures, amb la pell blanca tirant cap a groc, el seu cos estava recobert d'escames, els seus ulls eren excepcionalment grans, i la gran majoria els tenien blaus. Pel que fa a la resta de coses, eren bastant similars als humans. Paralitzat en veure això, vaig tocar suaument l'esfera amb els meus dits. De cop era allà, en aquella estranya i subaquàtica ciutat. El primer que se'm va passar pel cap va ser com era que podia respirar, però de cop em vaig mirar i jo era un d'ells. Ells no tenien nas, tenien brànquies, així que ja no calia que em preocupés per això. Al meu costat va aparèixer la Laia i em va explicar que just quan em va veure apareixent allà, ella també va tocar l'esfera per no deixar-me sol. Per marxar d'allà, la primera cosa que se'ns va acudir va ser nedar cap a dalt, com era obvi, però no podíem. Era realment com si estiguéssim caminant pels nostres carrers, no teníem sensació d'estar sota de l'aigua. Ens vam apropar a un d'ells sabent que no parlarien el nostre idioma, tanmateix amb l'esperança de poder comunicar-nos amb gestos i preguntar-los com sortir d'allà. Efectivament, no parlaven ni català, ni castellà, ni anglès. Comunicant-nos amb gestos ens vam poder fer entendre.

Ell ens va assenyalar unes escales que simplement sortien del no-res i anaven cap a dalt. Vam pujar i les escales ens van portar a un riu, un riu a través del qual ells es tiraven impulsats pel corrent, com una mena d'atracció. En sortir a fora, la Laia i jo ens vam tornar a convertir en humans. Ells, en veure'ns, ens van intentar perseguir, però vam sortir corrents. No ens van atrapar, semblava que no poguessin sortir del riu per algun motiu, vam suposar que era perquè eren criatures d'aigua. Tot seguit va tornar a passar, vam tornar a aparèixer a la sala de les esferes estranyes. No sabíem com sortir d'allà, tot el que volíem era arribar a casa, estar tranquils. Ens vam quedar callats, pensant, i la Laia va tenir una gran idea: buscar una esfera que donés a casa nostra o a prop. Vaig pensar que si havíem arribat en aquest lloc davant de l'estany hauríem de tornar-hi. Així que això vam fer, buscar una esfera que donés al lloc per a on vam venir. Ens va costar, però finalment vam trobar la que donava al lloc on volíem. Quan la vam tocar ens vam transportar. Ens vam abraçar, feliços de poder arribar a casa i descansar després de tot el que va passar. Però avui, quan m'he llevat i he tret aquest tema, ella no s'enrecordava de res, deia que m'estava tornat boig i que tot era mentida. Jo juro que va passar, així i tot m'estic replantejant si tot va ser imaginació meva.

Dàlia Verge Ejarque
13 anys

OLIVER, UN AMIC INESPERAT

Hola, soc la Grace Cromwell, una noia pèl-roja, de pell bronzejada, amb algunes pigues, i el ulls blau fosc. Des que era petita m'agradava l'aventura, i sempre havia somiat en viure'n una.

Em vaig despertar i vaig mirar al meu voltant. Em vaig adonar que estava a una habitació llòbrega i pràcticament a les fosques. La poca llum que hi havia provenia de les finestres rodones que hi havia en un costat d'aquella habitació. Vaig mirar a través d'una d'elles. Només vaig veure mar. Vaig mirar per cadascuna de les finestres que hi havia, només es veia la immensitat de l'oceà. Encara no t'has adonat que som al mar, noia? —vaig escoltar que algú deia. Em vaig girar i, un cop els meus ulls es van habitar a la foscor que hi havia, vaig veure que l'espaiosa habitació en la qual em trobava era plena de gent: pares, mares, homes, dones, avis, àvies, nens, nenes... Vaig veure que l'home que m'havia parlat era un home prim, molt brut, vell, de cabell canós, amb la cara solcada d'arrugues, deuria tenir uns cinquanta anys. Es notava que la gent havia perdut l'esperança. Sense entendre el que passava, vaig intentar recordar com havia passat tot, com havia arribat allà, en aquell lloc...

Aquell matí, com sempre, el meu pare va marxar a pescar amb els altres pescadors, ja que jo visc en un poble molt petitó, a la vora del mar Carib i, com sempre, marxaven a les vuit del matí i tornaven a les dotze.

Quan em vaig despertar, el meu pare ja havia marxat, així que em vaig llevar i preparar perquè a les dotze arribava el peix fresc. Després, vaig baixar al poble, i just quan vaig baixar al gran mercat, vaig escoltar que algú cridava: pirates! De sobte, una bola de canó va destruir una casa que hi havia a prop, incendiant-la. El pànic es va estendre per tot el poble, apoderant-se de mi. Tothom cridava, el foc ho destruïa tot al seu pas, i el fum m'ofegava. Vaig intentar buscar el meu pare, però en aquelles condicions era impossible fer res. Vaig córrer tot el que vaig poder, però el fum era tan dens que era impossible sortir d'allà. Necessitava aire fresc. Lentament, vaig sentir que les meves parpelles començaven a tancar-se, fins que tot es va tornar negre.

Ara era aquí. Atrapada en el que era probablement el celler del vaixell. Amb un soroll estrèpit, la porta es va obrir de cop.

—Jones, el capità et vol veure i no està de bon humor, així que no sé si tindrà pietat o et llençarà per la borda —va dir rient el pirata que havia entrat. El pirata era un home d'estatura mitjana, amb un mocador al cap, unes botes negres, uns pantalons amplis d'un verd molt fosc i una armilla de cuir marró. L'home que m'havia parlat es va posar dempeus i el pirata se'l va emportar. Però abans de tancar la porta va dir:

—Ah, i la resta ja podeu agafar un drap, i posar-vos de genolls a netejar la coberta.

Tothom va agafar un drap, i un altre pirata ens anava supervisant per tal que netegéssim. A continuació, vaig escoltar uns passos d'algú caminant que va dir amb veu amenaçadora:

—Ah, Zacharies, avui els resultats seran millor, oi? —i va deixar anar una riallada
—Per on comencem... ah, ja ho sé: parla. El senyor Jones estava tremolant de por, suava, i va empassar saliva.

—El que li vaig dir ahir és tot el que sé- —replicava el senyor Jones. Vaig mirar una mica per veure el que passava. El capità del vaixell era un home alt i robust, de pell color canyella, cabell negre i curt i els seus ulls eren negres amb una brillantor de maldat. Vestia amb unes botes negres, uns pantalons crema, una armilla color cafè, un abric blau marí, i un mocador sota el tricorni. Justament en aquell moment, el pirata que ens supervisava passava per on jo era i em va donar una puntada de peu.

—Sé que saps més coses, Jones —deia el pirata amb fúria, mentre apuntava amb l'espasa al coll a l'home espantat.

El senyor Zacharies va donar un passet cap enrere. Aleshores, va començar a ploure, a ploure molt fort. Hi havia un tempesta.

—Tothom a dins! Els homes no! Aneu a arriar la vela! —va cridar el capità —

Jones, t'has salvat aquesta vegada, la pròxima no tindràs tanta sort. Els pirates feien el que podien arriant una de les veles del gran vaixell, mentre els homes presoners arriaven les altres. Mentrestant, la resta vam anar al celler. La tempesta es tornava més virulenta i vaig intentar aguantar-me a tot el que podia per no caure. Els llamps i trons no milloraven la cosa. Just en aquell moment, va sonar alguna cosa molt forta, i just al celler va començar a entrar aigua. Havíem xocat. La gent intentava tapar el forat en va. Estàvem tots xops, les onades havien crescut i, en aquell moment de crisi, una onada ben gran va bolcar vaixell, destruint-lo. No podia respirar, era sota l'aigua, atrapada al celler. Vaig nedar fins a la porta. No podia. Tenia la cama encallada sota uns barrils i unes caixes, no la podia moure. Ho vaig intentar amb totes les meves forces i no cedia. Poc a poc, per la falta d'oxigen, em vaig anar desmaiant. Em feia molt mal la cama i vaig pensar que moriria. No sé durant quant temps vaig estar així, però quan em vaig despertar em trobava a una illa molt bonica, d'aigües turqueses i sorra fina i blanca. Vaig notar una cosa humida al turmell i vaig gemegar:

—Aii!

—Ho sento —vaig escoltar que deia algú.

Em vaig asseure i vaig veure un noi de la meva edat, de dotze anys, de cabell castany fosc, ulls verds, i de pell blanca, tot xop posant-me fulles de palma al turmell.

—Qui ets? —li vaig preguntar.

—Soc l'Oliver, Oliver Ford, i tu?

—Jo soc la Grace Cromwell —vaig respondre —com hem arribat aquí?

—Quan el vaixell es va bolcar, jo anava cap a la superfície quan et vaig veure, atrapada al celler, inconscient. Vaig apartar els barrils i les caixes i vaig veure que t'havies fet mal, tenies una ferida amb sang i et vaig pujar a la superfície. No sé quant temps vam estar a la superfície, flotant, però el mar ens va arrossegar fins a aquesta costa —va explicar l'Oliver.

Em vaig intentar posar dempeus, però no vaig poder.

—Seu, seu, crec que t’has trencat el turmell —em va dir l’Oliver.

—Així que, bàsicament, m’has salvat la vida —vaig dir.

—Si ho dius així, sí —va confirmar l’Oliver —ah, per cert, crec que això és teu.

I em va donar una caixeta. La vaig obrir. Contenia un guardapèl, i el vaig obrir també. Hi havia una fotografia de la meva mare, un dona guapíssima que va morir quan tenia un any. Me’l vaig posar i em vaig omplir de confiança. No sabia com havia arribat allà, però ara era meu. L’únic tresor que tenia amb un record de la meva mare.

Ara no sé com ens ho farem, però estic segura que aconseguirem sortir d’aquí. A mesura que els dies passaven, l’Oliver i jo vam aconseguir sobreviure, ajudant-nos l’un a l’altre. Mai oblidaré com un desconegut a qui no coneixia de res em va salvar la vida.

Isabella Hutchins Garcia
12 anys

EL LLIT DEL MAR

Ja fa uns quants segles, vivien amunt d'un vaixell una banda de pirates que es passava el dia bevent i cantant. El seu capità, en Barba Blanca, es passava el dia ordenant al seu servent, l'Albert, que fregués i netegés el terra. El pobre noi, que feia això per a poder pagar una medicina per al seu pare que estava malalt, tenia el somni de ser un pirata solitari, cercant cada dia noves illes i nous tresors. Un dia, sopant, els pirates es van posar a parlar d'un tresor, un tresor dels més valuosos, un tresor que viatjava pel mar. Es tractava d'un llit on dormia la princesa més bonica del regne. Deien que encara rondava pel mar i que, a més a més, la princesa encara s'hi estirava, amb un vel blanc com el dels llençols del llit. L'Albert, en escoltar allò, fascinat, se'n va anar a la part del darrere del vaixell i, observant el mar, es va passar la nit pensant en aquella donzella, sense dormir ni un minut, amb les estrelles penjant a sobre seu i amb un petit fanal al seu costat. Cada dia, pensant en aquella fabulosa dona, s'asseia al vaixell a veure el mar, i així cada dia. Una nit, mentre l'Albert mirava meravellat el mar, va veure una llum, una petita llum que s'anava fent gran acompanyada d'una veu angelical, una fina veu que cantava amb tranquil·litat, amb pau. Aquella nit l'Albert estava segur que allò que havia vist era el llit acompanyat amb la veu de la donzella.

Uns dies més tard, l'Albert va decidir emprendre la cerca d'aquell tresor, va saltar del vaixell i, mentre el seu capità li deia que li cauria una maledicció, amb la felicitat que l'omplia per dins, va arribar a terra ferma. El primer que va fer va ser anar a casa el seu pare per veure com estava i per explicar-li el seu pla, però en arribar se'l va trobar a terra tossint i demanant ajuda. De seguida, el fill el va alçar al llit i, mentre el pare li deia que es moria i els dos ploraven, el noi li va prometre que trobaria aquell llit submergit i li dedicaria a ell, el seu referent. El pare el va deixar, però l'Albert sabia que s'havia d'esforçar per ser el millor i convertir el seu pare en l'home més feliç del món. Així va ser com l'Albert es va posar a entrenar dia i nit, amb els estalvis que tenia es va poder comprar una espasa, la millor que es va poder permetre i, un any després, quan ja estava preparat, amb decisió, va córrer fins al port, va robar un gran vaixell que era buit, i va decidir emprendre l'aventura. En aquell vaixell hi havia aliments de sobres per a un any, que era el que ell havia planejat que duraria l'expedició i, amb desig, en un dia ja s'havia allunyat prou per a poder trobar el tresor. Es va quedar tota la nit mirant el mar, pensant, fins que va veure la llum, va sentir la veu i va notar com es tornava a allunyar. Va seguir el rastre que va deixar, però no el duia enlloc. Durant dies i dies, pensant en aquella veu, va poder compondre aquella mateixa melodia amb un piano que hi havia al vaixell i, cada vegada que la feia sonar, una forta llum rodejava el vaixell. Va anar canviant de zona per veure a on hi havia la llum més forta i, per tant, aquella era la zona on s'estava més estona el llit, fins que va trobar la indicada, el mar de Barems. Dia sí dia no, l'Albert veia aquella forta llum i, quan ja estava decidit per endinsar-se al mar, va pensar una manera de poder enfonsar-se a l'aigua per cercar el tresor, va tenir una idea que va capgirar les coses, les va facilitar.

Sense pensar-s'ho dues vegades, l'Albert va agafar cordes, uns bidons de llet buits i un tub amb una boqueta que ho connectava, va construir un mecanisme que li permetia respirar durant vint minuts sota l'aigua. L'endemà, va decidir començar amb la recerca, va ancorar el vaixell i, fent un gran salt, es va llençar a l'aigua, tenia un rellotge per anar controlant el temps i, cinc minuts més tard, va escoltar aquella veu, va pujar a la superfície per recuperar aire i ràpidament es va posar a seguir la veu. S'anava enfonsant i enfonsant, però seguia sense veure la llum, només escoltava la veu. Es va posar a nedar més ràpidament fins que va trobar la llum, s'hi va apropar i va veure una perfecta forma femenina rodejada per tot de llumetes que l'envoltaven. L'Albert, meravellat, s'hi va apropar amb silenci i quan la donzella el va veure, espantada, es va aixecar del llit i es va amagar. L'Albert li va dir que no li faria cap mal, i quan la princesa va agafar confiança li va explicar que es trobava molt sola i que li agradaria que algú la portés a un lloc segur, amb pau i amb algú que li fes companyia. En escoltar aquella confessió, a l'Albert se li van creuar els pensaments, ell volia demostrar-li al seu pare que podia aconseguir un tresor, però també volia ajudar aquella princesa, mentre ho pensava es va adonar que li quedaven dos minuts d'aire, així que li va dir a la princesa que es trobessin l'endemà al mateix lloc on havien quedat, i ràpidament va pujar a la superfície.

Tal com havien dit, l'endemà al matí es van trobar al mateix lloc que el dia abans, l'Albert es va posar el seu equip de busseig i després d'haver nedat fins a la profunditat, per fi es van trobar, el noi li va explicar a la donzella el que li havia passat al seu pare i així ella va entendre que no l'ajudés, però l'Albert, que s'havia passat tota la nit pensant en què fer, finalment va decidir ajudar la princesa, ja que fes el que fes el seu pare estaria allà per fer-li costat. Així doncs, l'endemà, la princesa i l'Albert van emprendre el nou viatge. Quan ja portaven una bona estona creuant aquell mar, la princesa li contava com havia arribat allà i que cantava d'aquella manera per no sentir-se sola. Es van fer amics i així, parlant de les seves coses, van recórrer tot el món, ell amb vaixell i ella damunt del llit. S'havien passat més d'un any parlant, parlant, i no fent gaire més que això, però arribat un moment se'n van adonar que on millor estaven era junts, i així l'Albert va fer uns juraments a la princesa, i ella li va atorgar el poder de respirar sota l'aigua i, des d'aquell moment, van viure junts, viatjant en aquell preciós llit i amb una felicitat incomparable.

Laura Codina Redolat
13 anys

ROBATORI DEL TEMPS

Tot va començar un dia d'hivern. Estava plovent i feia vent. L'Emma estava asseguda a classe. Li tocava socials i no li agradava gens. En aquell moment desitjava que el timbre sonés per indicar que era l'hora de sortida al pati. Quedava mitja hora, ni més ni menys, o potser menys, sí. El timbre va sonar i tots els seus companys van sortir de classe. Ella i la seva professora es van quedar allà, mirant el rellotge, sense dir res. L'Emma va sortir al pati preguntant-se què acabava de passar. Els trenta minuts que quedaven havien passat molt ràpid. El seu desig s'havia fet realitat? No ho creia. Quan estava baixant les escales per arribar al pati, el timbre va tornar a sonar. Va baixar ràpidament les escales i, en arribar al pati, va veure els seus companys protestant perquè quasi no havien tingut temps d'esbarjo. Als professors també els hi havia semblat curt. Van comprovar si el timbre funcionava bé i, tal com havia suposat el tècnic, el timbre funcionava de meravella. L'Emma va mirar el seu rellotge i es va sorprendre. Ja havia passat l'hora del pati! Els alumnes van anar a dinar, però l'Emma no deixava de pensar en el que havia passat. La tarda va ser normal. No hi van haver sorpreses. Els temps no s'havia avançat. Va arribar casa seva i es va posar a mirar la tele. Just quan anava a canviar de canal, va sentir parlar sobre un robatori del temps. L'Emma va ignorar aquell fet i es va posar a estudiar. De cop, va sentir la porta. Eren els seus pares que havien tornat de treballar. L'Emma va dir: «Què feu aquí tan d'hora? encara són les...». Va mirar per la finestra i va veure que ja era de nit. Un altre cop el temps s'havia avançat. Va preguntar als seus pares si sabien alguna cosa sobre aquest fet i ells no van saber què respondre. Sabien el mateix que ella. L'endemà, l'Emma no va anar a l'escola. A les notícies havien anunciat que era millor no sortir de casa fins que sabessin el que havia passat. L'Emma va baixar a esmorzar. Els seus pares encara estaven dormint. De sobte, va veure que el llum de la cuina començava a pampalluguejar. Quan va anar a mirar el quadre elèctric per comprovar si fallava, va sentir un cop molt fort que venia de la cuina. Va agafar un llibre i es va apropar a la porta de la cuina. Va obrir-la i va veure una cosa que mai havia vist, un senyor d'uns quaranta-cinc anys. L'Emma primer va pensar que era un lladre, però no en tenia cap pinta. Li va preguntar com es deia i què feia allà. Ell li va explicar que era un guardià del temps. Es dedicava a comprovar que a cap planeta fallés el temps perquè si no podria provocar una catàstrofe. L'Emma li va explicar tot el que havia passat a l'escola i a la nit abans. El senyor li va dir que últimament en altres planetes estava passant el mateix. L'Emma li va preguntar a què es referia amb el mateix, i el guardià li va explicar que el temps volia escapar-se. L'Emma no s'ho creia. Com volia escapar el temps? Els dies es tornarien hores? Les hores, minuts? I els minuts, segons? Això no podia passar, havia d'impedir-ho. El guardià li va explicar que l'única manera d'atrapar el temps era agafant la caixa de l'infinitat. L'Emma va dir que tampoc era tan difícil, només havien d'agafar aquesta mena de caixa, atrapar el temps i ja estaria tot arreglat. Però el guardià li va explicar que no era tan fàcil. Feia una dècada, mes o menys, la caixa havia desaparegut. Alguns deien que s'havia perdut en el bosc dels bucles i altres deien que s'havia perdut en el laberint del rellotge.

L'Emma va proposar de separar-se. Ella aniria al laberint i el guardià aniria al bosc dels bucles. I així va ser. Quan van arribar, van veure un laberint amb unes parets gegants que tenien engranatges enganxats. L'Emma va començar a caminar, però el guardià la va agafar del braç i li va dir: —Vés amb compte i no et deixis emportar per les veus. L'Emma va assentir amb el cap, tot i que no entenia el que li havia dit. Va començar a caminar, poc a poc, fins que va desaparèixer entre la boira. Llavors el guardià va anar cap al bosc. L'Emma va començar a cridar demanant auxili, però va recordar el que li havia dit el guardià i va seguir avançant. Mentrestant, el guardià va entrar al bosc i va començar a avançar i a avançar, però mai s'acabava, semblava que estigués en bu... Va adonar-se que tot el que havia estat fent no havia servit per res. Estava en bucle! Va sortir del bosc corrents i va anar a buscar l' Emma. Ella seguia avançant fins que va veure una llum. La va començar a seguir però, de sobte, es va aturar. Va sentir unes veus que li semblaven familiars. Eren els seus pares! Estaven demanant ajuda! Va començar a córrer darrere les veus, però llavors es va aturar. Va notar pessigolles entre els turmells. Va mirar cap a baix i va veure una mena de boles de pèl. Eren pelusses! Llavors va sentir que el guardià se li apropava mentre cridava que correu i que allò era una trampa. Ella va començar a córrer cap al guardià i les pelusses van desaparèixer entre la boira. El guardià li va explicar que eren unes pelusses que et començaven fent pessigolles fins a devorar-te. L'Emma li va donar les gràcies i van seguir caminant. Van arribar fins a una mena de porta. El guardià la va obrir i van veure una capsa. Per fi l'havien trobat. Van sortir el més ràpid que van poder del laberint. Quan eren fora, l'Emma es va preguntar com atraparien el temps. El guardià li va explicar que havien d'anar a una mena de torre que se situava a uns quilòmetres mes enllà d'on eren. Van començar a caminar i van arribar-hi. Tenia unes escales infinites. El guardià li va dir que per atrapar el temps havien d'activar una màquina, tibar d'una palanca i amb l'ajuda de la caixa podrien atrapar el temps. Els dos van començar a pujar les escales fins que van arribar a dalt. Hi havia una espècie de nau espacial. El guardià va deixar la capsa en una mena d'urna i va entrar dins la nau. L'Emma va agafar amb força la palanca. El guardià va comptar fins a tres i llavors, al mateix temps, l'Emma va tibar de la palanca i el guardià va activar la màquina. Després un raig va sortir disparat cap al cel i va provocar una mena de tempesta elèctrica. Uns segons mes tard, el guardià va fer un senyal a l'Emma per indicar-li que tornés a aixecar la palanca. Després, el guardià també va desactivar la màquina i va sortir de la nau. El guardià li va donar les gràcies a l'Emma i la va portar a casa. Des d'aquella aventura el temps mai més s'havia aturat, però mai sabrien quan podria tornar a passar.

Paula Garcia Molina
13 anys

ELS SECRETS DEL MAR

Una tarda d'estiu la família del Leo havia quedat amb el Marc i la seva família per anar a la platja. Les dues famílies van agafar les bosses i van pujar al cotxe. Al cap d'una estona de viatge, van veure que el vent va començar a bufar de valent i van haver de refugiar-se sota un pont. Quan va amainar el vent van seguir el camí fins a la platja. Un cop allà, el Marc i el Leo van estar tot el matí jugant a pales. Sense voler el Marc va llençar la pilota al mar i el Leo la va anar a buscar.

Després d'estar una bona estona buscant-la, seguia sense trobar-la. Se'n va anar mar endins i va començar a notar una força desconeguda que el xuclava cap al fons del mar i de sobte va desaparèixer. Un gran remolí l'havia portat fins a un món ple d'animals marins extraordinaris amb una aigua turquesa. Va començar a notar que li faltava l'aire i va venir una tortuga i el va pujar fins a la superfície.

Tots estaven molt preocupats pel Leo i van decidir iniciar la recerca separant-se en dos grups. La família del Leo va anar a buscar una Zodiac i es van endinsar al mar, i el Marc i la seva família van recórrer tota la platja preguntant a la gent si havia vist al Leo.

Mentrestant, el Leo ja havia sortit a la superfície i estava petant la xerrada amb la tortuga. De sobte, es va adonar que podia comunicar-se amb els animals. La tortuga li va dir al Leo que s'agafés ben fort a la seva closca i, tot d'una, es van submergir i li va començar a ensenyar el fascinant món submarí.

El Leo estava molt content de poder parlar amb els animals, però també trobava a faltar a la seva família, i així li va fer saber a la tortuga.

Nosaltres t'ajudarem a tornar a casa, però tu ens has d'ajudar a buscar el pop que se'ns ha escapat —va dir la tortuga.

-Tracte fet!- contestà el Teo.

Entusiasmats, van marxar a la recerca dels seus estimats.

La família del Leo va explorar illes increïbles amb la Zodiac, però a cap d'elles van trobar cap rastre del Leo. Per una altra banda, el Marc i la seva família, després de moltes hores de caminar per la platja preguntant i buscant alguna pista que els pogués dur al Leo, començaven a perdre l'esperança de trobar-lo.

Les dues famílies, desesperades, van decidir unir forces i anar tots junts en la Zodiac a la seva recerca. Les hores passaven sense cap novetat quan, de sobte, els va semblar veure un pop que era d'un color marró vermellenc molt especial i que estava surant a l'aigua a prop de les roques. S'hi van apropar i van sentir que feia uns sorolls molt estranys.

Les famílies van agafar el pop i el van portar cap a la platja. El pop es va anar escapant i anava fent aquells sorolls tan peculiars, com si els volgués dir alguna cosa, i ells van decidir anar-lo seguint. El pop va començar a entrar a una cova i tots van anar endinsant-se dins d'ella fins a trobar un petit llac subterrani d'aigua cristal·lina. En entrar, el Marc va fer un crit d'emoció dient: «Mireu qui hi ha a l'aigua!». Eren el Leo i la tortuga, que estaven surant a la superfície i van començar a nedar molt de pressa fins a la riba per retrobar-se amb els seus amics.

Un cop a fora, molt emocionats, s'explicaven les seves aventures quan, de sobte, el pop va tornar a fer aquells sorolls, però aquest cop molt més forts i aguts. Tots es van quedar bocabadats quan un dels ous que portava enganxats als tentacles es va trencar i de dins en va sortir un pop petit. En arribar a casa, les dues famílies van celebrar el retrobament amb un bon dinar que havia preparat la família del Leo.

Santi de Pablo Vernet
12 anys

UNA VIDA MILLOR

De vegades em desperto a la nit i em sento molt sola. Ningú m'entén ni s'esforça per fer-ho. Aquí no puc ser lliure. M'agradaria saber si els meus pares em comprendrien. Suposo que és una pregunta que em continuaré plantejant la resta de la meva vida, i espero algun dia poder trobar la resposta.

L'orfenat és com una presó. Aquí no hi ha lloc per riures ni felicitat. Segons m'han explicat, els meus pares em van deixar aquí per donar-me una vida millor, però si això és una vida millor no m'imagino com seria l'altra. Somio que m'escapo. Aquest és el meu desig, anar a conèixer món fora d'aquestes quatre parets. Cada dia és el mateix, l'endemà més avorrit que l'ahir, si tan sols pogués fer una petita escapadeta... només per saber què hi ha fora d'aquest forat negre.

Un dia com qualsevol, mentre esmorzàvem, vaig veure que hi havia un petit forat a la tanca que recobria tot l'edifici. Aquesta és la meva, vaig pensar, m'escaparé lluny d'aquí on no em puguin trobar mai més. Així que vam acabar d'esmorzar, vaig dir que m'havia deixat l'embolcall al pati i, sense pensar-m'ho dues vegades, vaig passar pel petit forat i vaig arrencar a córrer. No vaig ni pensar en emportar-me les meves pertinences, tampoc tenia gaire coses i tot el que necessitava era el que portava a sobre.

Al cap de gairebé mitja hora, vaig parar per agafar aire, ja que des que havia sortit del recinte no havia ni mirat enrere. Ara em trobava davant d'una llarga carretera on passaven cotxes cada deu minuts. Observava els cotxes passar ràpidament. Quan ja en vaig tenir prou, em va semblar bona idea demanar al següent cotxe que passés si em podia portar al meu destí: una escola. Em vaig posar a saltar movent els braços enmig de la carretera. El primer vehicle que va passar no va fer més que esquivar-me; el segon, va parar, li vaig fer saber el que volia però va fer veure que no m'entenia. Al cap d'uns quants fracassos més, finalment ho vaig aconseguir. Es tractava d'una noia molt maca que, de seguida, em va oferir pujar al cotxe. Es dirigia cap a Camprodon, un poblet a la muntanya. Durant el camí, li vaig explicar tota la meva història i ràpidament vam connectar. Em va oferir allotjament i, el més important de tot, m'ajudaria a instal·lar-me al poblet.

Al cap d'uns quants dies, ja estava completament instal·lada i, per fi, podia complir el meu somni: anar a l'escola. Vaig descobrir que, degut a l'edat que tenia, em tocava anar a l'institut. Aquí separaven els alumnes per edat, cosa que a l'orfenat no es feia. El meu primer dia tenia molta vergonya, però també moltes ganes d'aprendre coses noves. Passaven els dies i jo anava coneixent gent nova amb qui m'entenia molt bé, i mai anava a dormir sense aprendre alguna cosa més.

En un tancar i obrir d'ulls, ja havien passat cinc anys. Estava celebrant el meu divuitè aniversari amb la meva família. La meva mare, la noia que em va acollir i em va tractar com si hagués sortit del seu ventre, es va convertir en la persona més important per a mi, i el nostre vincle era inseparable. Poc més tard d'havernos trobat, vam adoptar un germanet tres anys més petit que jo.

Aquests últims cinc anys van ser els millors de la meua vida, i no em penedeixo gens d'haver abandonat aquell terrible orfenat.

Ara m'esperava una decisió difícil, però per sort tenia molt clara l'opció. Un cop finalitzat l'institut, el següent pas seria la universitat, i normalment la gent passava molts mals de cap per por a equivocar-se de carrera. Jo ho tenia claríssim, volia ser arquitecte. Acabats els estudis universitaris, el meu projecte seria construir llars per a nens orfes i poder-los oferir un espai on créixer feliços i lliures, un lloc on a mi m'hauria agradat haver-me criat.

Carla de Pablo Vernet
14 anys

EL TRESOR DE MAC-LION

En un lloc anomenat Malterra, a les costes d'Anglaterra, hi vivien tres joves capitans que es deien Erico, Jean i Roger. Cada un era propietari d'un vaixell, amb més de cent tripulants cada un. Aquests nois estaven entregats i obsessionats en trobar un tresor i farien l'impossible per aconseguir-lo. Entre ells competien per trobar una clau i el forat del pany correcte d'una porta. Si la trobaven i obrien la porta, el que es trobarien seria alguna cosa que mai no ha vist ningú. Molts ho havien intentat, però mai ningú no ho havia pogut aconseguir. Quan semblava que estiguessis a prop, descobries una altra pista totalment diferent a l'anterior i sempre tornaves a començar de zero. La persona que més a prop va estar de poder obtenir el tresor era un home anomenat Derek Sinkel i, segons ell, el tresor es trobava en alguna part d'Amèrica del Nord.

L'únic que sabien segur és que era alguna cosa molt poderosa que valia massa diners. Per anar a buscar la clau havien de fer un viatge molt llarg i perillós, havien de passar per mars desconeguts, fortes tempestes, animals marins... Era molt probable que no tornessin vius d'aquesta aventura.

El castell on es trobava aquest gran tresor es deia Mac-Lion, estava situat on bé havia dit el senyor Derek Sinkel, a Florida (Amèrica del Nord). Durant el transcurs del viatge d'Anglaterra a Amèrica, els tres vaixells van iniciar una batalla ja que qui arribava primer es quedava tot el que hi hagués darrere d'aquella porta. Els vaixells van començar a llençar-se fletxes i unes grans boles de plom llençades amb foc. El jove Erico era el més dolent i volia fer el que fos per poder guanyar. Aleshores va començar a atacar sense pietat ni remordiment als altres vaixells i finalment va acabar enfonsant els dos vaixells amb tota la tripulació dintre.

En arribar a Florida, amb el mapa que duia, va anar on hi havia senyalada la "x". Van arribar a un lloc tot desèrtic, no hi havia ningú, s'havien allunyat de la ciutat i al lloc on marcava el mapa no hi havia absolutament res. Un noi de la seva tripulació, que era molt llest, li va demanar si podia agafar el mapa per comprovar una cosa. Erico tot desesperat li va donar de mala gana. El noi se'l va mirar una estona i aleshores se li va il·luminar la cara al descobrir que en aquell mapa no hi havia només una cara sinó dues. La segona cara no es veia perquè estava enganxada amb la part de sota de la primera i no es podia veure, però a l'hora d'enfocar la pàgina al sol ataronjat de la tarda es podien veure unes fines línies traçades. El noi va desenganxar les dues cares i les va donar al seu capità. Erico va agafar la cara nova i de seguida va manar a la tripulació que anessin preparant els cavalls, que ràpidament se n'aniria a trobar el seu gran tresor que tots estaven esperant. Quan van anar al castell de Mac-Lion, que és on marcava la creu del segon mapa, van obrir la misteriosa porta on es van trobar que no hi havia absolutament res. Ero es va enfadar i es va penedir del seu gran error: havia matat a més de dues centes persones per simplement al final no trobar absolutament res. El seu egoisme i la seva avarícia van fer que molts homes no poguessin tornar a casa amb els seus familiars i tot per finalment res.

Clàudia Torres Creu
13 anys

UNA AMISTAT PERILLOSA

Soc una llagosta i fa molts anys que visc sota el mar, en una petita cova. Un bon dia, menys fosc que la resta, vaig decidir anar-me'n a Costa Rica. No sé per què, però em vaig llevar amb l'ànima de sortir del meu cau, sempre tan fosc, perquè crec que, encara que tot no va sortir del tot com jo esperava, hauria entrat en depressió, perquè tanta foscor acaba amb l'alegria de tothom.

Vaig dirigir-me a la companyia de viatges perquè em donessin tota la informació possible perquè el meu viatge sortís bé. Un cop vaig saber-ho tot, vaig comprar el bitllet d'avió, vaig contractar un guia perquè m'ensenyés bé totes les meravelles d'aquell país i vaig emprendre el vol. Van ser hores i hores de trajecte, sense cap companyia, amb la que hauria pogut jugar o parlar. Tot això, fins que vaig començar a parlar amb la sardina que tenia al costat. -Hola Sardina- li vaig dir. -Hola Llagosta- em va contestar. Vam estar parlant fins que vam aterrar, i li vaig explicar que jo provenia d'una família bastant adinerada, però també li vaig explicar que els diners no són cap assegurança de felicitat, l'únic que fan els diners és intentar reemplaçar la família i els amics, i que era per aquest motiu que jo estava tan trista.

Quan vam arribar a l'aeroport ens vam donar els nostres telèfons, els nostres noms complets i el lloc on ens anàvem a allotjar. Vaig arribar a l'hotel, vaig instal·lar-me i vaig trucar al meu guia. Quan va arribar vam dirigir-nos direcció a una cascada preciosa. Ens vam estar banyant i quan ja marxàvem vaig veure que la meva amiga la Sardina estava allà, banyant-se sola. La vaig anar a saludar, li vaig oferir de venir amb mi i va acceptar l'oferta. Quan vam arribar em va dir: -Ostres! Si aquest és l'hotel on joestic allotjada!- Quan va pronunciar aquestes paraules l'únic que se'm va ocórrer va ser que havia de venir a dinar amb mi. Així ho vam fer. Vam anar a dinar juntes i ens ho vam passar molt bé. Vam passar totes les vacances juntes, i l'últim dia em va dir que m'havia d'ensenyar un lloc que coneixia que era preciós. Quan vam arribar a aquell destí paradisiac es va treure, literalment, una pistola que apuntava directament al meu cap. Vaig descobrir que durant totes aquelles excursions, aquelles estones en les que m'ho vaig passar tan bé, m'havia estat utilitzant. Va ser molt breu, em va dir: -Tens dues opcions: donar-me tots els teus diners i sortir sense cap ferida, o revelar-te contra mi, no donar-me els teus diners i finalment morir assassinada per mi, encara que sense cap prova que m'incrimini ja que ho tinc tot molt ben estudiat.- Després d'un llarg silenci em vaig atrevir a parlar: -És impossible que em matis sense deixar cap prova, per això renuncio a la meva vida, perquè tu, una miserable sardina, no es quedi amb tot el que és meu. A part, no m'és tan difícil renunciar-hi perquè no sóc feliç, és més, si vols mata'm, no m'importa, no et penso donar ni un cèntim-. Es van sentir molts disparos.

Tothom els va sentir, fins i tot la policia. Van arribar els serveis policials al cap de molt poc temps i em van veure estirada al terra amb molta sang, inconscient i a punt de morir. Em van portar ràpidament a l'hospital i vaig quedar-me allà internada durant més d'un any. Finalment em van poder curar, ja que els dispars no havien anat a parar a lloc letals, encara que la sardina pensava que sí. Un cop ja vaig estar recuperada la policia em va preguntar: -Hem de saber qui és el culpable de l'intent d'assassinat del qual tu has sigut la víctima.- Vaig estar una estona pensant, intentant recordar el seu nom complet. Quan ja havia passat més d'un quart d'hora ho vaig aconseguir recordar. -És una sardina i es diu Marta Font. Té aspecte de tenir uns 8 anys i, almenys mentre vaig estar amb ella, portava roba prou moderna.- Al cap de menys de dues setmanes la van trobar amagada en una masia al costat d'un poble de Costa Rica, anomenat Quepos. Van fer un judici i ella mateixa va confessar que era culpable. Finalment, al cap de tres dies de judici, va sortir com a sentència que la Marta hauria d'estar trenta-set anys dins de la presó de Costa Rica. Mai vaig tornar a veure a la Marta, simplement espero que hagi après la lliçó: sempre t'has de guanyar tu mateixa les coses que vols, no agafar-les dels altres, ja que a part que ells no en tenen cap culpa, no has hagut de fer cap esforç per aconseguir-ho i no et genera gens de satisfacció tenir-ho.

Júlia Sàmper Riba
13 anys

EL NAIXEMENT D'OLYMPIA

Fa molts i molts anys, quan Dafne s'havia convertit en arbre feia poc, ella i Apol·lo van aconseguir tenir un fill mitjançant l'ajut d'una bona dona bruixa que havia ajudat a Apol·lo. Dafne en lloc de parir en una sala de part o en un hospital, va parir al bosc, i en lloc de treure un nadó, va expulsar una poma treta de les seves específiques fulles de llorer.

Aquella sorpresa va enfadar molt a Apol·lo, però després del que li havia costat fer-ho realitat, no va deixar passar l'oportunitat de criar, encara que fos a una poma. Al cap d'unes setmanes, Apol·lo va notar que la poma havia anat augmentant el seu volum, fins al punt de mesurar com el seu propi cap, i en un mes, va sortir un bell nadó amb ulls verds, cara rodona però fina, un somriure que es contagiava, i una llarga cabellera roja amb reflexos rossos. Tenia la pell blanqueta, amb pigues, i les mans més petites que Apol·lo mai hagués pogut imaginar, uns peus freds que temptaven a escalfar-los amb les càlides mans d'Apol·lo, i una panxa rodona blanca que es feia amagar per una bella tela blanca que transparentava algunes parts.

Dafne, mentrestant, immòbil, sense poder dir res, amb la copa de l'arbre plena de fulles de llorer, i unes arrels que travessaven el terra.

Apol·lo li va ensenyar la nena a l'arbre. Dafne per dintre cridant de dolor per no poder-la abraçar, ni tan sols tocar-la per un segon. Frustrada pel que li havia concedit el seu pare, va cridar tan fort amb la seva ànima que es va crear un terratrèmol que va fer que a Apol·lo li caigués la nena a terra, però segons abans que la nena pogués ni tan sols tocar el terra, una força la va impulsar cap al cel, cap a l'Olimp. Quan finalment la nena va tocar terra, Apol·lo la va anomenar Olympia, en nom d'on una estranya força l'havia enviat feia tan sols uns segons.

Olympia es va anar fent gran i va passar per moments molt durs com qualsevol altre adolescent. Havia hagut de créixer explicant a tothom per què no tenia mare i de qui era filla. El que ella no sabia sobre ella mateixa era que tenia una peculiaritat que absolutament ningú del seu regne tenia: la possibilitat de curar simplement tocant el mal.

Olympia es va adonar d'això quan un dia es trobava passejant amb el seu estimat pare, déu arquer, i Apol·lo es va clavar una fletxa al pit esquerre. Olympia, morta de por de perdre l'únic parent que li quedava, va intentar amb totes les seves forces curar al seu pare, i va funcionar. Apol·lo va quedar com si no li hagués passat res. Després d'anonar-se que Olympia tenia aquesta mena de poder, Apol·lo va començar a sobreprotegir-la: no deixava que ningú s'acostés a ella per por que s'aprofitessin de la pobre Olympia.

Un dia gris i nuvolat, Olympia va decidir escapar-se de casa per tornar a veure un cop més el món exterior i poder sentir l'aire fresc a la seva cara, però ara no des d'una finestra. Olympia va agafar les coses necessàries per sobreviure uns dies fora de casa i va marxar. Apol·lo, en adonar-se'n, va sortir a buscar-la immediatament per tot el regne, fins que la va trobar enmig d'un mercat d'espècies amb tot de comerciants al voltant oferint-li espècies per tastar i diversos menjars exòtics. Apol·lo en veure que en realitat no calia sobreprotegir tant a Olympia la va tornar a deixar lliure com una cabra en un camp.

Martí Barranco Miguel
14 anys

LA DONA DE LES MIL I UNA PECES

En una habitació freda i fosca una petita dona amb un brillant vestit d'or i coure caminava per la còmoda catifa de pèl d'animal. La dona volia que el seu vestit brillés amb la llum del sol, però com que l'habitació era fosca el vestit no brillava i la doneta es va posar a plorar. Mentre plorava, la dona va escoltar una altra veu molt més greu que la seva, i aquesta també plorava, era una peça de dòmino que havia caigut a terra i no podia aixecar-se. S'hi va apropar i li va preguntar:

—Què passa, peça?

—He caigut a terra i no puc aixecar-me, m'ajudaries?

La dona va aixecar la peça i va deixar de plorar:

—Gràcies! —li va dir la peça molt alegre.

La dona va veure que darrere de la peça hi havia una altra peça similar a la que havia aixecat. Aquesta també la va aixecar, però darrere n'hi havia una altra, i una altra, i una altra... Va observar-les, hi havia més de mil peces! I totes estaven caigudes!

La dona li sabia molt greu per les peces i va decidir aixecar-les totes, encara que fos l'última cosa que fes a la seva vida. Les peces mesuraven dues vegades el cos de la dona i per a ella era molt cansat aixecar-les. La dona va trigar dies i dies, mesos i mesos, per posar-les totes bé. Quan va veure que ja havia aconseguit el que es va prometre, se sentia alliberada però, al mateix temps, molt cansada: tenia gana, set, son, li feien mal els braços, tenia mal de cap, els ulls plorosos, els llavis tallats, les cames adormides, els ulls mig tancats... I què va aconseguir? Res, només va aconseguir que les peces estiguessin alegres, però la dona se sentia orgullosa, es va estirar amb suavitat a terra mentre sentia a les peces riure i cantar i es va adormir.

Va estar un dia sencer adormida. Quan va despertar, va veure que totes les peces feien un cercle mirant-la amb preocupació:

—Et trobes bé? —preguntaven.

La dona no sabia com reaccionar. De cop, una ràfega de vent va obrir la porta de l'habitació. El vestit de la dona va començar a brillar i la dona es va elevar, totes les peces es van quedar admirades amb la resplendor que desprenia el vestit. La dona va somriure. Era lliure. Va aterrar i va començar a caminar cap a la sortida, cada pas que donava era un centímetre més d'esperança cap al futur. De cop va escoltar una veu, era la primera peça a qui havia ajudat, la seva vella amiga:

—Deixa'ns venir amb tu, si us plau!

La dona es va aturar a la vora de la porta i es va girar, va haver-hi un minut de silenci, i va fer més vent encara. A mesura que passava el temps, el vent era més fort, el cel va ennuvol·lar-se, queia una tempesta, la dona resistia, però no va poder més i va ser enviada al fons de l'habitació un altre cop per la força del vent. La tempesta va parar i la porta es va tancar.

La dona li bategava el cor molt fort i amb ràbia, es va posar vermella com un tomàquet, li feia mal tota la cara i va veure que totes les peces havien caigut amb el vent, llavors es va desmaiar.

Quan es va despertar, les peces estaven al voltant seu un altre cop: —Has tingut un petit infart, però no passa res, ens has ajudat i has arriscat la teva vida per salvar-nos, t'has enfadat, t'has esforçat, has plorat, has cridat, has estat a punt de sortir d'aquesta fosca habitació, ara hem de fer alguna cosa per agrair el que has fet per a nosaltres. Les peces van fer una enorme torre i van pujar la dona a dalt de tot. Ella va veure una finestra oberta a la paret, però era molt alta, no l'havia vist mai, la dona va sortir a fora, la seva amiga li va dir: —El més important no és ser lliure, el més important és viure amb dignitat, perquè aquesta dignitat t'ajudarà algun cop a la vida.

La torre va caure i les peces van quedar tombades al terra de l'habitació. La dona va veure que una nena entrava a l'habitació i es trobava les peces tirades a terra. La dona anava a dir-li a la nena el que passaria, però va reflexionar i va tancar la porta. La dona se'n va anar amb el seu vestit brillant i va començar a saltar d'alegria, va viure feliç i va aprendre una lliçó vital.

Miguel Alcañiz Martínez
13 anys

L'HONOR DE LA SERP

A en Gabriel sempre li han agradat els animals, de fet des de petit ha anat memoritzant dades i més dades sobre tot tipus d'animals; des dels més exòtics fins a la rata de carrer que viu al costat de l'estació de tren. Ara en Gabriel és un home feliç, amb una feina estable al zoo de Barcelona i una parella que l'estima. Fins aquí tot bé.

Un dia a casa va arribar una carta una mica extravagant. Ell, estranyat però alleugerit perquè no fos una carta del banc, la va agafar i la va posar damunt la taula. La seva parella, en Damien, estaria fora uns dies per feina, cosa que va fer que en Gabriel es prengués la llibertat d'omplir-se un got amb whisky i llegir la carta i el correu electrònic. Va començar per aquest últim, tot normal i corrent, propaganda, companys de feina i coses per l'estil. La veritat, volia anar-se'n al llit però hi havia quelcom d'aquella carta que semblava que era important.

Així doncs, la va obrir i a mesura que llegia li anava canviant l'expressió de la cara. Es veu que un tipus de serp exòtica en perill d'extinció s'havia aïllat a un far a la costa mediterrània mentre viatjava en vaixell. Estaven buscant especialistes per a treure-la d'allà sense que prengués cap mal. I el volien a ell. Per poc no li caigué la mandíbula al terra al llegir-ho. No sabia com pair aquell tipus d'informació ja que, sent sincers, semblava una broma mal feta.

Al final de la carta hi havia un número de telèfon.

El seu primer instint va ser trucar-hi per saber de què anava tot allò però considerant l'hora que era i les seves condicions va decidir anar a dormir i trucar-hi a l'endemà. I això és el que va fer. Resultà que així era, el necessitaven. Va trucar primer a en Damien per comunicar-li la notícia i se'n va alegrar molt però li va dir que sobretot anés amb compte.

Pocs dies després va emprendre el viatge per rescatar aquella pobra serp. No va ser gaire complicat però feia vent i fred i donava moltes sensacions d'història de terror en què sortia algun altre tipus d'animal per menjar-se'l o quelcom per l'estil. Finalitzada l'operació, en Gabriel va tornar a casa amb en Damien i li van concedir una medalla d'honor per la seva feina.

Ximena Meler Saldanya
14 anys

EL RIURE

Quan els músculs de les galtes s'estiren cap amunt forma'n una fina línia en els teus llavis. Després la boca sobre a poc a poc deixant veure les dents, s'escolta un soroll molt indescriptible però tan enganxós i tan diferent en cada una de les persones humanes d'aquest planeta. Sí, això és el riure. Les causes del riure en poden ser moltes, una broma, un rècord, un detall, un missatge...

Cada dia hi ha milions de persones que riuen potser ens inclouen a nosaltres o potser no, a vegades podem no tenir ganes de riure, a vegades involuntàriament ens en riem de tot i creu-me no és nostra la culpa, és culpa del sistema nerviós i les endorfines que produeix. Bé tot això del riure és molt bonic i tal..., però mai tas parat a pensar en les persones que no tenen ganes de riure, en les persones que no riuen? Doncs tu pots pensar: Qui no té ganes de riure? Doncs aquest és el cas de el meu estimat amic Ignasi. Ell era un cas perdut o no...

L'Ignasi s'havia criat en un poble a les muntanyes molt allunyat de tothom, en una casa més ben dit gran, d'estil rústic, feta de fusta de roure, rodejada per unes jardineres buides on abans si deuria plantar alguna cosa i construïda pels seus pares mà a mà. Hi havia anat un parell de vegades quan em convidava a sopar amb el seu pare, ja que era l'únic que viva amb ell a casa seva, ningú sabia què havia passat amb la seva mare, era tot un misteri.

Ell era un nano ben normal la veritat, jugava amb nosaltres al pati i treia molt bones notes a classe, ja podia estar orgullós d'ell el seu pare, però sempre hi havia hagut una cosa que em picava curiositat, ell no reia mai, ja podies fer qualsevol broma que ell no riuria pas. Des de ben petit ja em vaig posar el propòsit de fer riure l'Ignasi i mira que em va costar.

Una vegada pel dia del seu aniversari vaig organitzar una festa sorpresa juntament amb el seu pare i uns quants companys de classe. Ho tenia tot ben planejat. Quan ell obrís la porta i obrís la llum, ens trobaria tots allà amb confeti i cridaríem, Sorpresa!!!, Ben alt, això el faria riure seguríssim. No va funcionar. Un altre dia em vaig passar tota la nit en vela aprenent acudits per explicar-li a l'Ignasi a l'endemà. No va funcionar.

Fins hi tot, una vegada anava en patinet pel pati i vaig caure a propòsit i em vaig "fotre tal nata" contra un fanal que tot l'alumnat i el professorat va riure, vaig ser la seva burla per setmanes. Tot això hagués valgut la pena si l'Ignasi hagués rigut, però no va ser així.

Fins un 23 d'abril, curiós no? El dia de Sant Jordi, en aquell moment nosaltres ja teníem vint-i-sis anys, jo ja feia temps havia deixat enrere i per perduda la meva missió de fer riure l'Ignasi. Aquell matí em vaig despertar i com a bona parella que soc vaig anar a comprar a la jardineria del costat la famosa rosa per la meva parella. De camí a casa la meva xicota, que viu amunt a la muntanya, vaig veure la casa de l'Ignasi, no era la casa que jo coneixia, era vella, les jardineres brutes i buides, semblava una casa abandonada.

Per curiositat m'hi vaig acostar i vaig picar el timbre i, al cap d'uns minuts, em va obrir l'Ignasi. Ell es conservava en un bon estat, al contrari que la casa. Jo no sabia què dir, ens vam mirar durant uns minuts sense saber què fer, fins que ell va somriure i després se li va escapar un petit riure que va acabar en un riure molt fort. Se'm va quedar la cara feta un quadro, però el riure era tan contagiós que vaig acabar rient amb ell. Ens vam poder passar uns quinze minuts rient sense parar.

Quan el riure ens va marxar, li vaig preguntar: "Per què has rigut?". Ell em va mirar als ulls i va respondre "portes una rosa, la meva mare abans de morir solia tenir rosers a les jardineres i, pel dia de Sant Jordi, el meu pare agafava una rosa i li regalava, ella deia que qui regalés una rosa de la jardinera faria que la relació entre les dues persones durés per sempre. "Simplement, m'ha portat bons records"

Després de tants anys intentant fer riure a l'Ignasi amb bromes, caigudes, acudits... i la solució es trobava en una simple rosa. Ho havia aconseguit, havia fet riure l'Ignasi. Tot seguit vaig prendre la decisió de plantar la rosa a la jardinera de l'Ignasi i aquesta rosa, al cap dels anys, es va transformar en un roser. Així, cada 23 d'abril vaig a casa de l'Ignasi, el saludo i agafo una rosa de la seva jardinera per a la meva xicota i així seguim la nostra tradició.

Imasumac Montesinos i Baldeón
15 anys

LA NO PRINCESA DE GIRONA

Fa molt de temps, quan només en feia un segle que de l'empremta en sabien, va néixer la noia més maca a Girona, deien que amb només un somriure d'aquella criatura, eres feliç tota la vida. La nena va ser anomenada Venus, en honor a la deessa romana més bella, i tot el seu regne, va jurar protegir-la a costa del que fes falta. Venus no era pas filla d'un rei ni reina, sinó d'una jove de setze anys, Maria, sense cap família ni lloc on viure i cuidar a la seva filla. Quan la família reial, que no havia aconseguit concebre a cap infant, va demanar que la petita i la seva mare es quedessin al palau i fossin com les seves filles. Els reis van cuidar de les dues nenes com si fossin filles seves, tot i que la verdadera mare de Venus era Maria. Tot i això, la condició que havien posat els reis, era que Maria digués que la seva preciosa filla era la seva germana. Tot i que a la Maria no li fes especial gràcia, sabia que si no acceptava la condició, haurien de viure al carrer i correrien perill que algú s'emportés a la petita, que ja era famosa per la seva bellesa.

Els anys van passar i la vida va ser molt millor del que podria haver estat al carrer, la Maria es va casar als dinou anys al palau amb un home de categoria, amb el que s'estimaven de veritat, cosa que no passava normalment en aquells temps que corrien. La Maria se'n va adonar que la protecció que tenien posada els reis a Venus era desmesurada, que allà la petita no podria viure lliure i feliç. Després del casament, la Maria no va voler deixar a la seva filla sense ser-hi ella i va demanar als reis si podia venir Venus amb ells. Els reis s'hi van negar en rotund i van amenaçar a la Maria en executar el seu marit si intentava emportar-se la nena. La Maria va córrer a contar-li al seu espòs tota la situació, qui tot i que va quedar sorprès, no va tardar a organitzar-ho tot per emportar-se la nena per tal d'assegurar-se que la seva vida no estigués en risc.

El padrastre de la Venus, va reunir al regne a la plaça del poble i va explicar la situació davant de tothom. Tot i que tingués por de desafiar als seus reis, havien jurat protegir la nena de Maria, la qual havien acollit la majoria de gent d'aquell poble quan elles no tenien res. Tot el poble va acordar de lluitar fins a alliberar la nena, que tot i que mai li havia faltat de res material, li faltaria per sempre la llibertat si no marxava amb la seva mare, qui l'estimava sense condicions i no amb el rei i la reina, que la volien per la seva bellesa i profit, trobar un bon príncep que s'hi casés més endavant i pogués heretar el seu regne. El poble va lluitar per la nena i junts van aconseguir que la criatura tornés amb la seva mare i creixés rodejada d'una família que aviat va donar-li un germà. Va ser la família més estimada del regne per tothom.

Raquel Peiró i Solà
14 anys

PENSA ABANS DE PATIR

Eren les nou de la nit, i com cada dijous, estava mirant Crims. La sèrie és distreta, però aquell capítol m'estava començant a posar nerviosa i angoixada. El tema que tractava era bastant dur i va arribar un moment que el vaig deixar de mirar. Vaig decidir canviar de canal i posar el Zona Zàping del divendres passat que per culpa d'un sopar dels meus amics de la Uni, me'l vaig saltar. Només esperava treure'm aquesta angoixa que portava a dins meu. Ja era tard, vaig tancar la televisió de l'habitació i vaig aclocar els ulls.

Hi havia silenci, podia escoltar els cotxes que passaven pel davant de casa. De fet, hagués agraït no haver tingut l'oïda tan fina. De cop vaig sentir passes, tenia por i em queia la gota de suor. Com si fos una nena petita, vaig utilitzar la manta com a protecció, pot semblar molt inútil, però em vaig sentir més segura.

Des de feia temps que no paraven d'alertar sobre els robatoris de Matadepera, el millor que em podia passar era que robessin. Vaig agafar silenciosament el mòbil, vaig baixar-li la brillantor de la pantalla i em vaig preparar el 112 per si calia utilitzar-lo. No vaig moure ni un dit perquè no m'escoltés el desconegut que hi havia al meu menjador. Vaig estar estirada immòbil uns 10 minuts i segons els meus sentits, l'intrús es va passejar per tota la casa. Les passes venien cap a mi, les vaig sentir. Aleshores sí que gairebé em fallava la respiració i el meu batec, estic ben segura que anava com si estigués corrent els 100 m llisos. Es va obrir la porta i...

A vegades se m'oblida que tinc gos, a partir d'ara ho tindrè més en compte.

Nona Soler i Garcia-Cascón
14 anys

RETROBAR-NOS

Ara fill, t'explicaré una història que vaig viure fa 20 anys. Quan jo era una nena jove, normal i aventurera, estudiava a una escola molt estranya, situada a dalt de tot d'una muntanya on hi havia dificultats per accedir-hi i en la comunicació, força allunyada del poble. Era una escola, on hi anava cada dia amb bicicleta amunt i avall, juntament amb les meves amigues, que formaven un grup molt unit, on totes estàvem les unes per les altres. No ens agradava gaire estudiar. De tant en tant fèiem alguna escapada i sortíem a un pati amagat que ningú sabia que existís.

De cop, em va canviar la vida en una sola tarda i tota la resta de la meva vida va fer completament un gir. Tot va començar aquella tarda. El cel estava fosc i ennuvolat, i vam sortir al pati amagat totes les amigues. Vam seure a terra, però allà, vam trobar un paper amb una nota estranya, amb lletres d'impremta que deia: "A les 17h a l'aula 205". No estava signada, per tant, no sabíem de qui era però ens va picar la curiositat i vam decidir anar-hi. L'aula, estava ben buida, però hi havia una anotació escrita a la pissarra, uns números: 660456677 i un nom, que no ens sonava de res, Legality. Era un número de telèfon, així que vam agafar el mòbil i vam trucar de seguida. Tot era massa estrany, perquè no havíem vist a ningú pels passadissos i tot estava molt tranquil. Tothom feia la seva vida amb normalitat. Un home amb la veu greu va respondre al telèfon amb un to sorprès: "qui és? Us puc ajudar amb alguna cosa?". Les nenes estàvem preocupades, vam preguntar amb qui estàvem parlant i ell va contestar que era un home anomenat Pau que treballava d'advocat a un bufet. No sabíem què fer, i li vam preguntar amb quins casos havia treballat per trobar algun sentit en el qual poguéssim esbrinar i descobrir alguna cosa. Va dir varis noms, de diferents persones i famílies, fins que va anomenar un cas en concret: Família Ribes. No ens ho podíem creure, eren els meus pares, havien estat tractant amb aquest mateix advocat. Li vam preguntar el motiu, però era llarg d'explicar, es feia tard i havíem d'anar cap a casa, així que vam quedar en trucar-li demà a la mateixa hora i ens ho explicaria tot. El que nosaltres ens preguntàvem quan tornàvem, era com algú ens havia fet arribar una nota a dins l'escola. Això volia dir que algú de dintre, sabia aquesta informació, però era impossible saber qui, ja que era una escola força gran, amb molts alumnes. L'endemà, no vaig poder escoltar a cap classe ja que estava nerviosa i preocupada per saber aquest misteri relacionat amb la meva família, m'inquietava. No sabia el què m'esperava...

Van ser les cinc, i tot decidides vam trucar a aquell senyor. No ens agafava el telèfon i ens vam començar a preocupar, però tot d'una va respondre amb un to espantat: "sou les nenes d'ahir?, he d'informar-vos d'un fet que he llegit al cas dels teus pares".

Ens vam quedar parades i vam escoltar atentes el que ens volia dir. "En aquest cas, anomenen a un nen anomenat Jan Ribes, però el que tu no saps és que és el teu germà. Quan tu eres molt petita, va desaparèixer de casa. El poble el va estar buscant sense parar, sobretot els teus pares. No obstant això no hi va haver sort i ningú el va trobar. Al final, es va donar per perdut." Ens vam quedar sorpreses i no sabia com reaccionar. És clar, jo al ser tan petita no me'n recordava de res i tenia la memòria borrosa. Però no s'acabava tot aquí, seguidament va tornar a dir: "el que et volem fer saber, és que hem vist un nen movent-se a dins d'una masia abandonada als afores i creiem que podria ser ell. Té els mateixos trets físics i hi ha moltes possibilitats que apunten ser ell, però necessitem que ens acompanyis per comprovar-ho."

El que jo volia fer, era trucar immediatament als pares, però em va dir que no ho podíem explicar a ningú fins que ho sabéssim segur per no crear falses alarmes.

Vam quedar que hi aniríem amb les meves amigues acompanyades d'aquell misteriós advocat, a buscar-lo i tornar-lo amb la seva família. Seria perillós, però era important salvar el meu nou germà i que pogués viure com una persona de la seva edat. Sempre havia somiat tenir un germà i, quan em vaig assabentar d'aquella notícia, ja comptava les hores per veure'l i viure milers d'aventures junts. Tots preparats, vam arribar a aquella masia abandonada, vam escoltar un petit soroll. Portàvem llanternes i motxilles per poder buscar-lo amb més seguretat. Ens vam separar per buscar-lo i després d'hores de recerca vam sentir: -"Es ell!, aquest és el teu germà, que havíem estat buscant fa anys!"- va cridar de sobte l'advocat, amb una cara d'il·lusió immensa.

No m'ho podia creure. Vaig córrer a abraçar-lo, vam avisar a la policia i vam anar directament a casa a buscar als pares. Quan el van veure, la mare el va reconèixer de seguida i va córrer a acariciar-lo. Estaven meravellats i vam decidir i prometre tots junts, no separar-nos mai i viure mils de viatges i moments plegats que abans no havíem pogut fer.

Semblava tot plegat un somni, fins i tot em vaig pessigar per comprovar-ho, però, sí, era real. Pensava que em trobava en una pel·lícula perquè havien passat fets surrealistes.

Quan vaig mirar cap amunt, vaig veure el meu fill dormint plàcidament i em vaig posar a recordar totes aquelles aventures que havia viscut de petita. Vaig agafar l'àlbum de fotos i em van venir un munt de records al cap. Gràcies a l'advocat, havia conegut al meu germà, i no hauria estat el mateix sense ell. Aquesta història li explicava cada nit al meu fill, sempre me la demanava perquè li semblava molt bonica, sorprenent i interessant.

Ivet Vancells i Linares
14 anys

EL VIATGE QUE M'HA FET CRÉIXER

Avui arribo a Barcelona, a l'aeroport on sé que m'esperen els Tancat, però jo vinc del meu país, un país que està en guerra, Ucraïna. Soc l'Anastàsia, soc una nena del tot normal de quinze anys i, encara que no hagi tingut mai molts recursos, he estat molt feliç (amb els meus alts i baixos).

Des que tinc ús de raó, he passat tots els estius amb la família dels Tancat, a Barcelona o a tots els llocs on els he acompanyat de viatge. Hi ha el Xavi, el pare, sempre m'ha tingut molt d'apreci i m'ha tractat com una filla. També hi ha la Sílvia, la mare, és de les persones més gracioses que conec i, sempre que no ho he passat bé del tot, m'ha fet sentir com a casa i m'ha sabut treure un somriure. Llavors hi ha les meves dues germanes, la Míriam, la gran, sempre m'ha tractat com a una germana biològica i és amb la que tinc més confiança i, per últim la Blanca, és un any més petita que jo, és un verdader terratrèmol, amb ella és amb la que més ric i també amb la que més m'enfado, encara que també és a la que més trobo a faltar.

La meva família era molt humil, la meva mare treballava de cambrera en un bar, sota del nostre pis, i el meu pare treballava en un taller, no teníem molts diners, però "tiràvem endavant" com deien ells. La raó per la qual jo anava els estius amb els Tancat era perquè els meus pares no es podien cuidar de mi perquè treballaven i, per això aquesta família de Barcelona em va voler acollir.

Tot va començar fa poc més d'un mes, quan va esclatar aquesta estúpida guerra que surt a totes les notícies. La veritat és que ningú de la meva família s'ho esperava encara que ens havien estat avisant des de l'Estat que podia arribar a passar. D'un dia per l'altre vam passar de tenir una vida normal, on jo em despertava, esmorzava, anava a l'escola i tornava casa per sopar i dormir, a deixar de fer tot això per trobar la manera de sortir corrent de casa meva i fer el possible per escapar del meu país.

En arribar a l'escola els professors estaven estranys, molt alterats i ens van dir que tornéssim a casa, que on estàvem no era segur. La meva mare estava amb els ulls vidriosos quan hi vaig entrar i em vaig fixar en el fet que el meu pare i ella estaven vestits d'una manera que els havia vist mai vestir. Sabia perfectament el que era, els uniformes de militars, encara que no sabia exactament què estava passant, sabia que allò no era res bo. M'ho van intentar explicar amb tranquil·litat, però va acabar tot a crits i plors perquè en cap moment vaig arribar a pensar que allò arribaria tan lluny.

Els dos havien d'anar a defensar el nostre país a la guerra i jo havia d'escapar, vaig fer l'impossible per convèncer-los que jo em podia quedar allà. No obstant això, em van dir que era molt afortunada i que no podia deixar passar aquesta oportunitat quan tanta gent estava morint en aquells moments. Jo estava enfadada, enfadada de veritat, però vaig decidir que si volia ajudar els meus pares, la millor manera de fer-ho era així, fent que no s'haguessin de preocupar per mi. La veritat era que del que tenia més por era de deixar-los allà i no saber si arribaria a veure'ls mai més. Aquesta oportunitat consistia a sortir del país i anar a Polònia, allà d'alguna manera els Tancat contactar-ien amb mi i m'enviarien unes instruccions a seguir per arribar en avió a Barcelona.

Una altra cosa no, però seguir instruccions sí que ho sabia fer. Em vaig acomiadar amb llàgrimes als ulls i promeses dels meus pares, vaig deixar la casa on m'havia criat i, amb gent desconeguda, vaig emprendre aquest viatge. Vaig arribar amb un munt de nens, dels quals em vaig fer amiga de molts, al corredor humanitari, allà vam ser-hi infinitat d'hores, fins que ens van deixar passar i creuar fins a Polònia. Realment no havia canviat res, però se sentia segur, un sentiment que feia molt temps que no vivia. Em vaig hostejar en un hotel amb molt males condicions, però tenia un llit i jo amb això en tenia prou. Vaig dormir com no ho havia fet mai i un o dos dies després em va arribar una trucada d'en Xavi. Em va explotar el cor en sentir la seva veu dir-me que agafes aquella mateixa tarda l'avió on he estat les últimes hores. Vaig agafar la maleta i gràcies a una dona que vaig conèixer anant a l'aeroport vaig aconseguir arribar-hi. Allà la gent em va ajudar molt i en arribar a seu-re'm al seient de l'avió em van caure dues llàgrimes, aquestes eren les primeres llàgrimes de felicitat que hi havia hagut en tot aquest viatge i mira que havia plorat. Ara arribaré a Barcelona i estic feliç, sé que ara estic segura amb els Tancat i que soc una noia molt afortunada. Però trobo a faltar moltíssim als meus pares i espero cada segon del dia al fet que m'arribin notícies de part seva. Ja fa dies que no sento res d'ells.

Anna Ramon i Blánquez
14 anys

EL DIARI D'UNA ESCAPADA DE L'HOSPITAL

Hola sóc en Marc i tinc 18 anys. Porto ingressat un bon temps a l'hospital SCIAS a causa d'una malaltia que suposo que coneixem tots: la leucèmia. Sí, tinc càncer, ho sé, i la veritat és que no és la millor malaltia del món però almenys estic ben acompanyat pel meu millor amic, l'Adri. A l'Adri el van ingressar fa dos anys a causa d'una malaltia provocada pels ronyons: la glomerulonefritis crònica. I aquí som tots dos, esperant que algun dia puguem sortir d'aquest hospital. No dic que aquí a l'hospital no ens tractin bé, però ens agradaria poder viatjar, anar a la platja, sortir de festa.... Vaja, viure la vida amb total "normalitat", per dir-ho d'alguna manera. La meva mare, la Carme, sempre em diu que aquesta batalla és l'última i que la guanyaré, però jo, ja després de quatre batalles, no tinc gaire esperança, per tant he estat parlant amb l'Adri i hem decidit que aquesta nit ens escaparem de l'hospital. Per fi!

Aquí comença l'aventura!

D'acord, són les 00:00h de la nit i, literalment, estem cagats de por, perquè justament quan anàvem a sortir de l'habitació ha aparegut una infermera i ens hem hagut d'amagar corrents a la sala de jocs.

Marc: Adri, crec que ja podem sortir perquè no se sent ningú pel passadís. Un cop siguem al passadís, pensa que hem de córrer molt ràpid i arribar a la recepció, perquè si no ens enxamparan com l'altra vegada que vam intentar escapar-nos.

Sí, ens vam intentar escapar, però no va sortir gaire bé perquè justament, quan érem al passadís, ens va enganxar la infermera que estava de guàrdia i ens va esbrincar.

Adri: Que sí, Marc! Apa, tira endavant i deixa't estar d'històries.

Us poso en situació: Ara justament acabem de sortir corrents al passadís i hem arribat a la recepció.

Marc: Ho hem aconseguit, Adri!! És que som uns cracs!

Adri: Marc... Jo de tu sortiria corrents, perquè justament darrera tenim una infermera que no sembla gaire contenta. Corre!

Marc: Pufffff! No puc més! Estic molt cansat! Però hem pogut sortir. Per fi som fora.

L'aire era embriagador. Em tocava tota la pell i el cos. Em sentia alliberat. Em sentia complet i feliç. Vaig mirar l'Adri. Estava tan contemplatiu com jo, mirant el cel i observant les estrelles que decoraven el cel de la preciosa nit.

Adri: És guai, oi? Les estrelles mirant-nos i l'aire colpejant-nos. És com si haguessin estat esperant la nostra arribada.

Marc: Vinga, Adri! És hora de marxar. Per fi som lliures. Adri? Adri, què fas a terra? Va, no facis bromes i aixeca't? Adri! Desperta't! Ajudaaaaa! Som aquí!

Infermera de guàrdia: Nois, mira que us he dit moltes vegades que no sortiu a fora, que és molt perillós! Què ha passat? Adrià?

Marc: No ho sé. Érem a punt de sortir i, i justament, ha caigut. Per un moment pensava que feia broma, però fa dos minuts que no es mou.

Infermera de guàrdia: Com que porta dos minuts sense moure's? Corre, ajuda'm! El portarem a la planta 1 i esperarem si es desperta. Si no es desperta, hi ha el risc que la infecció dels ronyons sigui tan alta que pugui arribar a morir.

Marc: Com? Morir? No, no i no, l'Adri és molt fort i sé que se'n sortirà. N'estic segur.

Infermera de guardià: Marc, l'Adri potser no t'ho ha comentat però està molt greu des de fa tres setmanes i, si no trobem un donant de ronyons, pot ser que es mori.

Marc: Què? I ningú m'ha dit res, ni tan sols la meva mare... No, no pot ser això...

Infermera de guàrdia: Marc, calma't, calma't, que segur que és una falsa alarma i només s'ha desmaiat pels nervis.

Marc: Dels nervis? Portem deu minuts en aquesta habitació i encara no s'ha aixecat, i ni s'ha mogut. I m'estàs dient que em calmi! Doncs no, jo seré el seu donant.

Infermera de guàrdia: Marc, em sembla molt bé que vulguis salvar la vida al teu millor amic, però no puc deixar que donis els teus ronyons perquè no tens el permís dels teus pares.

Marc: No cal el permís dels meus pares. Tinc 18 anys i, per molt que tingui leucèmia, el metge em va dir que tenia els ronyons més sans que mai, per tant seré jo el donant de ronyons, t'agradi o no.

Infermera de guàrdia: Marc, ja t'he dit que no i punt. Ara li donarem la medicació i deixarem que descansi, d'acord? Ara ves a dormir abans que m'enfadi.

Marc: D'acord...

Era de dia quan em vaig despertar. La mare era al meu costat. L'aire de les finestres em fregava la pell. Notava una mica rara la meva mare, com apagada. De cop va entrar la infermera i em va dir que tenia una notícia per donar-me.

Infermera de guàrdia: Marc, em sap greu dir-te això... L'Adri s'ha mort. Ha mort aquesta nit a les quatre de la matinada. Ho sento.

Marc: Què?

No m'ho podia creure. Semblava com si estigués en el meu propi malson.

Infermera de guàrdia: Quan vaig anar a veure com es trobava, vaig veure que estava pàl·lid i tenia la pell d'un to groguenc. Quan vaig prendre-li el pols, el monitor de constants vitals va començar a xiular i no vam poder fer res per salvar-lo.

Una llàgrima va començar a caure dels meus ulls marrons. Sentia una pressió al pit que no havia sentit mai. Estava destrossat. La persona que feia que els meus dies fossin millors havia marxat. No m'ho podia creure. En aquell precís moment em vaig adonar que hauríem de valorar molt el que tenim perquè en qualsevol moment ho podem perdre.

Maria Fernández Martínez
15 anys

L'ÀVIA

Tot va començar amb una trucada inesperada de la meva mare quan estàvem fent una volta pel centre amb els meus amics. Vaig notar aquella pressió al pit que tens quan et volen donar una mala notícia, aquella respiració profunda als pulmons, aquella tensió que no marxa mai. Els meus amics mirant-me mentre parlava amb la mare per telèfon, com si poc a poc el món s'estigués acabant amb els cinc minuts de la trucada. Va ser penjar al telèfon i els meus amics, preocupats sense saber què em passava, em van fer una abraçada, l'abraçada que necessitava en aquell moment.

Una persona molt especial havia marxat per sempre, l'àvia, el meu pilar fonamental, que em recolzava en tot, m'ajudava, em donava consells quan els necessitava i em donava ànims per tirar endavant.

Tot havia començat dos anys enrere, quan jo tenia 10 anys. Un dia la mare va arribar destrossada a casa per explicar-nos una mala notícia. Jo sabia que havia estat tota la tarda a l'hospital amb la meva àvia, perquè és trobava molt malament. A l'àvia, li havien diagnosticat un càncer per tot el cos. A mi tota aquella malaltia em feia molta por, per això me'n vaig anar distanciant de mica en mica.

Els meus cosins, la meva germana, els meus pares, els meus oncles, tots, l'anaven a veure cada dia per donar-li ànims, uns ànims que li encantaven. En canvi jo, per oblidar-me'n, feia coses que no tocaven. Estava tot el dia fora de casa, treia males notes... Jo creia que es posaria bé, i que no calia encaparrar-s'hi, que no era important, al contrari, pensava que es curaria. La meva mare cada dia em deia que l'anés a veure, que això l'animaria a tirar endavant, però jo no li feia gens de cas.

Fins que un dia vaig sentir que els meus pares parlaven a la cuina molt fluixet. Deien que li quedava molt poc temps i que no se'n sortiria. Jo vaig seguir sense fer-ne cas, al contrari, encara em va fer més por. La por era un sentiment de ràbia i alhora de foscor.

Però el dia que ens va deixar sí que li vaig donar importància. Importància per tots els bons moments viscuts, pels records i, fins i tot, pel gust del menjar que sempre feia. Em vaig sentir culpable per tot, culpable que, si hi hagués anat, potser amb més ànims encara seria viva...

Aquells dies no van ser els millors de la meva vida. Em vaig quedar tres dies al llit sense sortir. Era com si tota la culpa fos meva.

Des d'aquell dia, cada tarda vaig anar a visitar l'avi, ja que estava sol i molt trist. Això em va ajudar que em perdonés per tot el que havia fet. I com a consell em va quedar que mai de la vida havia de tenir por, por de perdre les persones.

Mariona Torres Sant
15 anys

UNA VISITA POC AMIGABLE

—I... les cinc —va anunciar amb un rostre poc expressiu.

Si ara em preguntessin que faig aquí no sabria contestar-te i dubto que algun dels alumnes reunits ho pogués fer.

—Algú de vosaltres sap quina és la vostra funció? —ens va interrogar l'instructor.

Els quatre ens vam mirar sense entendre on volia arribar amb la pregunta.

—Perdó? —va intervenir l'Àxel arrufant les celles.

Alguns a les nou; altres a les deu, però a tots ens ha arribat un missatge anònim amb el mateix escrit: «divendres després de classes a l'auditori».

—No ho sé, però val més que sigui bo el motiu. Hauria de ser a casa —va agregar la Noa.

—Puc marxar? —qüestiona en Will, deixant anar un sospir.

L'instructor va fregar-se la cara amb el palmell de la mà.

—No crec que us passi res per quedar-vos una hora més de la vostra vida a l'escola —assegura.

—Això no respon a la teva pregunta —li recordo.

El docent ens mira a cada un dels estudiants amb certa empatia marcada al rostre.

—Felicitats —ens comunica, provocant que tota la nostra atenció es dirigís a ell —després d'uns trenta-quaranta anys heu aconseguit que els alumnes tinguin el dret a ser escoltats.

Va tancar els ulls, com si l'únic fet d'haver-ho d'explicar l'enfurismés.

—El ministeri d'educació finalment ha decidit donar veu a la circumstància psicològica que pateixen els adolescents —va agafar un glop d'aire i va continuar explicant— a cada un dels centres de la comarca catalana, han admès a un o una psiquiatra perquè declari quina és la vostra situació mental.

Un cop va acabar d'explicar, en Will va deixar anar una riallada, que va ressonar per tot l'auditori.

—De veritat penses que estem bojós o alguna cosa similar? —cada segon que passava el somriure als seus llavis s'anava marcant més—. Reformulo: Se t'ha arribat a passar pel cap que patim algun tipus de trastorn? Tots vam mirar a l'instructor, esperant amb ànsies que contestés.

—Poseu-vos en fila —es va limitar a dir.

—Això és de bojós —vaig murmurar, mentre em col·locava entre l'Àxel i la Noa.

—El joc és senzill: us llegiré algunes expressions; si en algun moment us heu sentit identificats us situeu a l'esquerra, si és que no a la dreta. I pensar que ara podria ser a casa...

En Will es creua de braços, deixant anar un sospir, gairebé inaudible.

—O sigui un «yo nunca» en tota regla —va deixar anar sense més preàmbul.

—Exacte, però sense alcohol —va contestar com si res.

Es va recolzar en l'escriptori situat just al seu darrere i va deixar anar la primera frase:—“No podeu patir estrès, la vostra única responsabilitat és estudiar”. Ens vam quedar immòbils en el mateix lloc.

Van anar passant els segons, inclús podria afirmar que vam arribar al minut i mig sense donar cap senyal de vida. No s'escoltava ni el respirar dels meus companys, tots estàvem massa concentrats recordant tots els moments que se'ns havia minoritzat els nostres problemes perquè "la nostra única responsabilitat era estudiar". És com si tots portéssim la mateixa angoixa constant que ens havia anat esquerdant per dins i, quan ja te n'havies adonat, el que era una "petita esquerdada" s'havia transformat en un pou sense fons.

L'Àxel va ser el primer a fer el primer pas i col·locar-se a l'extrem esquerre. En Will i la Noa es van mirar i, sense articular cap paraula entre ells, van seguir el camí de l'Àxel. Només faltava jo, sentia com totes les mirades requeien a mi, en els meus moviments, no sabia com reaccionar. Justament en aquell moment, els tres "companys" amb els qui mai m'havia arribat a parlar, em van dirigir un somriure empàtic, que em van donar la força suficient com per col·locar-me amb ells. —Estem preparats per la següent pregunta —va anunciar amb satisfacció en Will. I justament en aquell moment l'instructor va deixar anar una riallada sonora. —La següent pregunta —repeteix entre rialles—, però si el vostre estat és horrorós. Si ja heu reaccionat d'aquesta manera en la primera, imagineu-vos les que venen... M'angoixava que en algun moment li pogués acabar l'aire. —Se suposa que ets psiquiatre —li recorda la Noa de mala gana—, no hauries d'ajudar-nos en comptes de riure?

—Però us heu parat a pensar en la situació? —va dir el senyor, que per un moment es va convertir en un complet desconegut a ulls de tots—. Esteu a l'escola un divendres després de classes perquè heu rebut un missatge anònim on deia «divendres després de classes a l'auditori». Enteneu en quina posició esteu en aquest moment? —Què vols dir amb això? —va animar-lo a continuar l'Àxel.

—De debò pensàveu que el ministeri d'educació s'havia interessat en la situació psicològica dels adolescents? —ens va preguntar amb un somriure que li ocupava gairebé tot el rostre—. Ni tan sols sabeu el meu nom. Vist d'aquella manera, em sentia la persona més bleda de l'auditori.

—El mínim que podries fer ara és dir-nos el teu nom, no creus? —va indicar en Will amb un to colèric.

—Si això us fa sentir millor... —es va apropar a nosaltres, fins a quedar a escasos centímetres d'en Will i estrènyer-li la mà—, sóc en Jack Brown, un dels escriptors d'èxit al New York Times —ens va anunciar, entregant-li una targeta a l'Àxel. Dit això, va agafar la seva bossa de mà i es va dirigir a la porta de sortida o almenys això és el que creiem, en un un primer moment:

—A per cert, la meva pròxima novel·la s'estrena d'aquí a dos mesos. Potser sóc considerat i us poso a la portada, qui sap...

Beth Herrera i Iglesias
15 anys

UN MINUT

En un minut, poden passar moltes coses. Coses que es poden repetir infinites vegades. Com si estiguéssim en una mena de bucle del que no es pot sortir. Bé, de fet sí; s'hi entra quan es neix i s'hi surt quan anem "cap a l'altre barri". Així és la vida. Em recorda a aquests viatges en cotxe, quan vaig al pueblo i vaig mirant el mòbil per l'autopista. Hi ha un tram en concret que deixo el mòbil i miro per la finestra. Són només deu minuts i el que es veu és una extensió molt plana que sembla que no acabi. També em recorda a quan vaig anar al Portugal, a un far al que diuen que és la punta d'Europa. I penso, "I això on carai arriba?". Et sents a la punta del món. Cada minut, passen moltes coses. Cada minut, hi ha un terratrèmol a la terra. No sé pas a on, però tinc molta curiositat per saber com se sent un terratrèmol, per molt que hi hagi gent que mori a causa d'això, tinc la intriga de saber com és el fet que el que tens a sota tremoli de cop. Cada minut, batega 75 cops el cor més o menys. Només de pensar que si en comptes de 75, en mig d'aquests 60 segons, el cor para, tot s'acaba. Cada minut, s'enlairen més de 60 avions a tot el món. De vegades, em passa pel cap, pensar a on van i dir: "m'agradaria poder saltar i anar on sigui que va". Cada minut, parpellegem unes 12 vegades. Cada minut, el planeta Terra recorre 1800Km. Em recorda a quan un dia, érem al menjador o a classe, ara no ho sé, i vam pensar, que si la terra deixés de donar voltes, sortiríem tots ejectats i ens enganxaríem a qualsevol de les quatre parets que ens envoltessin, com quan vaig a casa de l'àvia, i té aquell estri de plàstic amb el que pico fort a més no poder, per matar la mosca que no para quieta. Cada minut, es fan quatre milions de cerques a internet. Si que tenen preguntes les persones. Cada minut, 116 parelles contrauen el matrimoni. Si que s'estima la gent! A mi personalment, em fa una mica de respecte aquesta frase que se sol dir: "està disposat a estimar en la Salut i e la malaltia?". Em recorda a una cosa que es fa a París, al Pont de les Arts, també conegut com el "Pont dels enamorats" al que a les barres de ferro, els enamorats, posen un cadenat amb les seves lletres inicials i llencen la clau al riu. Cada minut, neixen 250 nadons. Ho podríem relacionar una mica al bucle que he mencionat al principi. Cada minut, riu més de la meitat de la població mundial. Cal dir que no és una xifra real ja que hi ha moltes persones al món. Amb tot això, no vull fer veure uns números i fer una reflexió tan senzilla com: "*ostres! Quantes coses passen en un minut!*". El que realment vull transmetre és que en un minut poden passar moltes coses, però moltes coses bones. Hem de valorar cada minut al que vivim en aquest precís instant. Els moments que estem amb la gent que ens envolta, que ens estima, que ens valora. És precisament per això, que hem de donar valor a tots aquests petits detalls, aquests petits moments que passem amb la nostra família, com quan estem tots a taula i recordem aquella anècdota del viatge que vam fer, aquests nadals jugant al Bingo, apostant els quatre cèntims que portem a la butxaca del pantaló. O amb els nostres amics, quan fem "conyes", quan anem de colònies, quan anem d'excursió, etc...

Però no només els bons moments, alguns mals moments, també tenen valor, i això és el que ens fa persones i ens fa apreciar tot el que tenim. Tots aquests moments són els moments que tenen valor de veritat, els que s'han de viure minut a minut ja que els passem, però malauradament no es repeteixen. Aquest últim any, a causa de tots aquests fets pels que hem passat, la pandèmia, l'erupció d'un volcà, aquesta guerra que està passant ara mateix i en la que està morint molta gent sense cap mena de culpa ni dret, m'ha fet pensar en la sort que tinc de poder tenir la vida que tinc i la sort d'estar acompanyat de gent que estimo molt i penso que tota la gent, arreu del món, té aquest dret, de ser estimat.

Lucas Valcarce i Rubichon
15 anys

EL TEMPS DICTARÀ SENTÈNCIA

M'acabava de convèncer que podria oblidar-te amb un combinat i un tal Sergi. Sí. M'acabava de convèncer d'això. Jo podia amb tot, havia oblidat històries més difícils que la nostra, havia sortit il·lesa d'altres accidents més forts.

Però al mirar-te per tancar la meva decisió, justament davant teu, va començar una revolució de sentiments que va disparar directa el meu pit, una reacció no prevista dins meu, on jo veia caure arguments i pensaments que mai pensaria que caurien i menys per tu. Erets massa fora del meu prototip, si és que encara en segueixo tenint un.

Vaig començar a sentir que el temps sense saber de tu no valia res i, encara que jo ja ho sabia, aquella va ser la confirmació definitiva. T'estava perdent quan més volia trobar-te, deixant-me sola i amb un sentiment que jo no volia reconèixer. Por era el que jo sentia, per si t'ho estaves preguntant. I és absolutament el contrari al què volíem.

Mare meva, que preferia anar a l'hivern a la Cerdanya des que et vaig conèixer, sabent que jo sempre havia preferit la calor de la Costa Brava, que em moria de ganes de fer la maleta per trobar-nos on sigui, on estiguessis tu. Quedar-me i estimar-te eren les meves úniques preocupacions.

Encara ho recordo, amb la mateixa veu que em va deixar confusa, espantada i que encara recorre els meus pensaments "El temps dictarà sentència" em vas dir.

Et mirava volent provocar-te, volent fer-te mal, però tu semblaves indemne, immune als meus ulls, i sord en quant a les meves paraules. Com si tot això no anés amb tu.

Els teus ulls sempre em parlaven i jo sempre els escoltava, m'encantava llegir-los, tenien una manera especial i única de parlar-me, però tant de bo aquell dia no els hagués escoltat.

Jo assumeixo els incontrolables sentiments que tenia i assumeixo la meva necessitat d'anar-me'n i les meves ganes de quedar-me també.

Sé que no era perfecta i ara ho sóc menys. Ho assumeixo i ho accepto, sí, ho accepto ara, perquè he hagut de lluitar contra el meu orgull per poder dir aquestes paraules i aquesta no és una lluita fàcil.

Que quan volia quedar-me me n'anava, que quan més et volia amb mi més et deixava anar, que m'encantava que tornessis a buscar-me com el primer dia i quan em miraves amb ulls de nen petit demanant que no me'n tornés anar mai, i jo ho tornava a fer, tornava a marxar. T'estimava més lliure que lligat, per molt que jo et volgués amb mi.

"El temps dictarà sentència" em vas dir. Com si el temps sabés tot el que tu i jo hem sentit, com si el temps sabés alguna cosa sobre nosaltres, com si el temps fes alguna cosa més que passar de llarg. Merda de temps. Jo només volia pactar amb els dos, amb tu i amb el temps, però el temps va passar i tu te'n vas anar amb ell. Ara sé que el temps és només una mesura per valorar tot el que vas significar per mi, els tiquets de metro, els kilòmetres, els petons, els dubtes. Tot. Així que, perdona'm si fallo de nou, però és que jo mai vaig entendre aquesta frase o potser no a la teva manera. Jo no volia cap judici, saps?. Jo només volia que el temps entengués el que jo dic, que m'ajudés a trobar-te, que es parés. Una estona només, unes hores, uns dies o millor per sempre.

Carla Expósito i Aroca
15 anys

LA SORPRESA MENYS DESITJADA

Estic al llit de l'hospital quan de cop piquen a la porta i apareix ell.

- Puc passar?
- Si si, passa!

Començo a notar unes papallones al veure'l entrar poc a poc a la meva habitació, amb aquella bata blava i els seus ulls marrons que em miren fixament i em fan posar encara més nerviosa.

- Vinc a veure com està la ferida de l'última l'operació.

Es dirigeix cap al meu llit, s'asseu i em diu alguna però ja no ho escolto ja que estava desconcentrada pensant en aquell dia i en tot en general. Ell esperva la meva reacció.

- Cora? Estàs bé?
- Ai, si, si, què deies?

De cop i volta, em posa la mà a la panxa, sobre la samarreta i poc a poc comença a enretirar-la amunt fins que em queda la panxa descoberta. En aquell moment em quedo sense paraules i veig que si em pregunta alguna cosa ara mateix, l'únic que em sortirà serà tartamudejar dels nervis. Seguidament, agafa les tisores i el drap i em neteja la ferida mentre va pujant de tant en tant la mirada fixament als meus ulls, exactament igual que l'últim cop.

- Val, doncs ja està tot controlat! Ens veiem després. Ah i volia dir-te també...

En aquest moment em poso tensa esperant què dirà.

- Que tens visita d'una tal Carol, li dic que passi?
- Sisi gràcies Noah, li responc com puc amb la cara tota vermella.

- Ohhh, Hola Carol!! No m'esperava gens la teva visita, quines ganes tenia de veure't i explicar-te unes quantes coses!

- Jo també tia, a veure per on comencem que són moltes coses, sobretot una de molt important.

- Ostres, jo també en tinc una que tela!!

Hem estat parlant durant una estona de safareigs i posant-nos al dia de tot, també sobre la seva família i el viatge de França que van fer amb l'escola, etc...

- Val, va i ara toca el que és més important, diu ella.
- Comença tu si vols, li dic jo.

- Val, doncs no saps amb qui estic "tontejant", que vaig conèixer l'altre dia! Es diu Noah i és justament un metge d'aquest hospital, crec que m'està començant a agradar. Potser te l'has trobat per aquí, et cridaria l'atenció només de veure'l!

En el moment que vaig escoltar el seu nom em vaig quedar glaçada, no sabia què dir, ni com actuar. No vaig escoltar res més.

- Doncs això! No podia esperar més sense dir-t'ho!

Janina Genescà i Llonch
15 anys

LA PRESÓ DEL MEU REFLEX

He travessat el mirall. No sé com, però ho he fet. Estic atemorida perquè mai no vaig pensar que podria aconseguir-ho. Després de tants intents fallits, no em quedava cap esperança. Des que he travessat el llindar no he obert els ulls i encara no sé si ho vull fer. Sempre he desitjat ser aquí, però veient les possibilitats d'èxit remotes, no havia meditat què faria a l'altra banda.

He perdut la noció del temps. No sé quanta estona porto aturada davant del vidre pensant en què em trobaré quan em disposi a desenganxar les parpelles. El cor em batega molt fort al pit. Puc sentir-lo, i tinc una sensació de pessigolleig que s'estén a poc a poc per tot el meu cos. Suposo que de l'angoixa.

En un atac d'impulsivitat obro els ulls. Dono una volta de tres-cents seixanta graus i no puc creure el que veig. No vull creure-ho. Em venen moltes qüestions al davant i no tinc resposta per a cap. Només sé que vull sortir d'aquí. Així que faig una altra mitja volta i intento tornar per on he vingut, però no hi ha manera. Torno a intentar-ho una vegada i una altra, no obstant això no en soc capaç. El buit s'apodera de mi. Per molt que doni el cent per cent de les meves forces, mai podré arribar a trencar el vidre que em priva d'escapar-me. Torno a tancar els ulls i assimilo que m'he convertit en presonera d'un mirall, en presonera del meu propi reflex.

Aina Coma Clusella
16 anys

PASSOS EN LA FOSCOR

Qui mai s'ha sentit observat quan va caminant sol per algun lloc o sense anar més enllà a casa o a l'habitació? Doncs, si t'ha passat això alguna vegada, segur que el meu relat t'interessarà. Em va passar l'estiu passat. Vaig estar gairebé tot l'estiu escoltant i llegint històries de terror ja que és un tema que m'acostuma a agradar i em posa en una espècie de trànsit posant-me la pell de gallina i donant-me calfreds. Aconsegueixo arribar a estar en aquesta sensació d'alerta. He de confessar que soc una persona molt susceptible amb aquests temes i acostumo a sentir i percebre coses que no hi ha al meu voltant.

Doncs bé, després d'escoltar una d'aquelles històries de terror psicològic, vaig anar a caminar per la muntanya. M'agrada anar sol, perquè així puc ordenar el meu cap i pensar en els meus problemes. Pujo per una carretera fins a arribar a l'entrada del parc natural i, a partir d'allà, vaig a l'aventura. Aquesta vegada vaig anar per un lloc on s'arriba a una petita hípica. Cal afegir que l'ambient era força fosc perquè havia plogut una mica aquella tarda. Quan vaig arribar a l'esplanada on eren els cavalls, em vaig fixar que no hi havia res. Era estrany ja que els solien deixar amb una mica de llibertat. Però sí que vaig saber distingir a la llunyania una cadira d'aquestes que les potes formen un arc per gronxar-se. Vaig suposar que era de l'amo, pel fet que de vegades s'asseu allà per prendre el sol.

Vaig seguir caminant fins a arribar a la part on hi ha una masia amb un hort, la qual en una part una mica retirada hi ha una altra casa una mica en ruïnes que sembla de la guerra civil. Em vaig ficar al caminet per anar a veure-la, ja que és en un lloc amb un ambient calmat. Ja s'estava fent fosc i era allà assegut quan vaig començar a sentir bordar els gossos de la masia. Em vaig espantar una mica i vaig decidir posar rumb cap a casa però, quan em vaig girar, va caure una cadira que estava recolzada a la paret sense haver-hi ni una brisa d'aire. Molt espantat vaig córrer fins a arribar al camí que em portava cap a l'hípica una altra vegada. Va ser llavors quan vaig començar a sentir com un so de bicicleta darrere meu, però quan em girava no hi havia ningú. Un cop a l'alçada de l'esplanada i havent-hi poc sol, vaig poder distingir la silueta d'un cavall blanc, força esquelètic, per tant vaig pensar que seria vell. No obstant això, em vaig fixar amb la cadira. No feia gens de vent i juro que vaig veure com la cadira s'estava gronxant sola sense que ningú hi estigués assegut. Em vaig començar a espantar molt i em vaig posar a córrer.

Quan estava ja pujant per arribar a l'entrada del parc natural, vaig tornar a sentir el so d'una bicicleta. Em girava i res, no hi havia cap bicicleta. Vaig començar a entrar en aquest estat de trànsit on tens la pell de gallina i els pèls del clatell eriçats. Vaig passar per una caseta on a vegades deixen les ovelles. Està abandonada. Vaig poder veure una llum tènue a la finestra del pis de dalt. Vaig seguir corrent perquè no era normal. Ja prop de l'entrada, quan veia millor els llums de la carretera, vaig tornar a sentir aquell so de la bicicleta encara més a prop.

Vaig sentir uns passos força pesats. Em vaig girar i, amb la poca il·luminació de la carretera, vaig poder distingir una silueta encaputxada, prima i alta. No tocava a terra, però seguia sentint els passos. En aquell moment tenia ganes de sortir volant, les meves cames no donaven més de si. Vaig arribar a la carretera i vaig creuar de pressa a l'altra vorera per veure si sortia algun excursionista o ciclista perquè em poguessin donar resposta al que havia vist. Vaig esperar almenys cinc minuts i no va sortir res ni ningú del parc natural.

Vaig trucar molt espantat a la meva mare perquè em vingués a buscar. A causa de la por no em podia gairebé ni moure. Vaig estar parlant per telèfon amb un amic per explicar-li el que m'havia passat i per no sentir-me sol. Un cop dins del cotxe, en començar a marxar de l'entrada, només llavors, va sortir de l'entrada un cap encaputxat que va treure el cap com si estigués comprovant alguna cosa.

Una vegada a casa, dutxat i sopat, em vaig estirar al llit. Em va costar força dormir, però al final ho vaig aconseguir. Però tota aquesta situació no va acabar. Em vaig despertar a mitjanit amb uns cops a la part de dalt de la meva habitació com si estiguessin trucant a una porta. Vaig mirar l'hora. Eren dos quarts de tres. Vaig anar a beure aigua ja que tenia la gola seca. I va ser llavors quan van cessar els cops. Però quan vaig passar per davant del lavabo, no em vaig poder creure el que vaig veure de reüll. La mateixa silueta que em va semblar veure al bosc era plasmada al mirall. Em vaig afanyar a beure l'aigua i em vaig ficar al llit tapant-me el cap. I em vaig adormir estranyament més ràpid que la primera vegada. L'endemà al matí em vaig aixecar amb el grinyol dels grills a causa de la calor de l'estiu.

No he tornat a esmentar el que em va passar a ningú més, excepte a algun amic, ja que no vull que pensin que estic boig. Encara que en la meva defensa he de dir que aquestes situacions se m'han repetit altres vegades però en contextos diferents.

Ara et pregunto: Realment estàs sol quan et sents observat?

Àlex Garcia Franco
16 anys

EL VIATGE

Pastilla. Dins. Aigua. Dins. Em miro al mirall, em desitjo sortir i sense saber-ho deixo enrere una part de mi.

Sec al mig del llit i espero. No passa res. Cinc minuts i tot segueix igual. Em plantejo prendre'm una altra pastilla. Això seria més del doble de la dosi recomanada, millor que esperi. Espero i no passa res. On són tots els colors que em van prometre? On són tots els planetes i les formes extravagants? On soc?

Res ha canviat al meu voltant. Segueixo essent a la que és la meva habitació des que tinc consciència. Res ha canviat. Res ha canviat però em sento més allunyada de la realitat que mai. Sento una desconexió total amb el meu cos físic. Jo no he canviat. Res ha canviat, però la meva percepció del temps és completament diferent. Pot ser que hagin passat deu minuts o mitja hora. No en tinc ni idea. Res ha canviat però el temps em sembla més abstracte que mai. Em sento allunyada i sembla que m'enfonso dins meu. Començo a caure dins d'aquest cos que seu al mig del llit de l'habitació que no ha canviat. Em fico a dins d'aquest cos que m'ha acompanyat durant 18 anys però que sembla completament aliè a mi. Un cos que no ha canviat però que és més diferent que mai. Entro i començo a caure el més endins que puc, com una esfera densa que m'arrenca de la realitat i em consumeix amb una força inhumana. Aquesta força de gravetat que sembla tenir l'objectiu de descobrir el més profund d'aquests cos aliè. Aquest cos d'una noia que alguna vegada vaig conèixer. Vull entrar fins al seu nucli però em fa por. Em fa por baixar tan avall que l'únic que es vegi sigui foscor. Em fa por descobrir una part fosca que ningú ha vist. Ni jo mateixa. Tinc por de l'obscuritat i, a mesura que m'enfonso, és l'únic que veig. No vull despertar la bèstia. Tinc por de la foscor. Veig la bèstia. Foscor. No veig res i tinc por de l'obscuritat. Un pas en fals i la bèstia obre els ulls. Em mira. Em miren. No veig res. Tinc por de la foscor. Vull marxar. Vull que s'acabi aquest viatge.

El cos salta del llit i s'agafa al mànec de la porta del bany com si fos la seva única esperança de vida. Hiperventilació. Obre la porta amb totes les seves forces i es queda completament quiet. Blanc. Tot ha canviat.

Un prat. Un prat i un riu. Un riu i un prat. Enmig del no res. Miro enrere però no hi ha porta. Ha existit una porta? Hi havia una porta. Miro la gespa que sembla que balli. És viva. No la vull trepitjar. És viva. Les pulsacions augmenten i em moc tan ràpid com puc. No la vull trepitjar. La gespa és viva. Com pot ser viva? Com més ràpid em moc, més trepitjo aquesta gespa. Però no és gespa, és viva. Salto i corro. Corro i salto. El cos sembla que balli. Però la gespa és la que balla. El cos salta i corre. La gespa balla. Hiperventilació i aigua. Fred. Aigua freda. He caigut al riu. El cos ha caigut al riu. El cos ja no corre. La gespa balla i l'aigua també. Però el riu no balla. El riu és mort. Com jo. Com ella. La Laura és morta i no vaig fer res per evitar-ho. Ara la Laura és morta.

Ara el cos seu al bell mig del riu. Sembla tranquil. Tot és tranquil.

Hiperventilació. La seva imatge apareix a la meva ment després de tants mesos lluitant perquè no ho faci. Lluitant més del que vaig fer aquell dia. L'odio. Per què havia de ser tan egoista? L'odio i ara és morta. La Laura és morta i va morir davant meu. Tant de bo la Laura fos la gespa. Tan viva i ballant. A la Laura, li agradava ballar, ho sabies? Però la Laura no és la gespa. La Laura és morta. Per què va ser tan egoista? Per què havia de portar el joc tan lluny? Per què la Laura no podria ser la gespa? Tan viva i ballant. Però la Laura no balla. La Laura és morta.

El paisatge tranquil ha canviat. Segueix sent tranquil. Un prat verd perfectament igualat. I un riu d'aigua cristal·lina que baixa tranquil·lament pel seu patró. Però el cos ja no jeu tranquil. Es comença a moure. Mou els braços. Tot i ser gener, sembla que l'aigua li cremi. Mou tot el cos com si intentés escapar d'un grup d'abelles. Però aquí no hi ha abelles.

L'aigua crema i me la vull treure de sobre. Veig la Laura a tot arreu. Veig com jugàvem. Sento com crida. Em tapo les orelles però ella crida més.

"Vine va, veuràs que bona que és l'aigua!" Calla! T'odio. "Va... mira com entro! Una cama....l'altra cama..." Para! T'odio. T'odio. T'odio. No em fa gràcia. Ella riu. "Va que tampoc hi ha tant corrent, mira com nedo!" Calla! Surt! Calla! T'odio.

El cos ara crida. "Surt de l'aigua!". A qui crida?

"Laura surt de l'aigua", li prego. Però la Laura no em sent. La Laura és morta i va morir davant meu. Jo no vaig fer res, i ara la Laura és morta. La gespa és viva. I l'aigua... l'aigua balla. Balla per tot arreu i cada vegada amb més força. Balla amunt i avall. Plou?

Connecto. Bon dia! Miro al meu voltant, ara, per sort, immòbil i em trobo a mi mateixa asseguda a la banyera blanca del meu bany. La dutxa és oberta i no distingeixo les gotes d'aigua de les llàgrimes. Tanco l'aigua i surto. Em miro al mirall mentre les gotes cauen al terra de marbre. Em fa mal el cap.

Obro l'armariet de sobre l'aixeta i agafo la primera capsula que trobo. Pastilla. Dins. Aigua. Dins. Em miro al mirall, em desitjo sortir i, sabent-ho, deixo enrere una part de mi.

Laura. 2001- 2018. És aquí. Deixo les seves flors preferides. És la primera vegada que lleigeixo el seu nom en aquesta pedra. La primera vegada que veig la pedra. La miro i faig la cosa que em vaig prometre no fer mai. Una altra promesa trencada.

La perdono. Em perdono.

Mar Lozoya Solà
17 anys

WILLIAM LINCOLN

El meu nom és William Lincoln. Vaig néixer a inicis de la dècada de 1870 a un poble petit de nom irrellevant i fàcil d'oblidar, a Nevada, als Estats Units.

El meu primer record rellevant, quan devia tenir uns deu o onze anys, soc jo travessant a màxima velocitat el carrer principal del ja mencionat poble on havia nascut i residit fins aquell dia. No recordo per què corria. Segurament havia robat alguna cosa o havia fet enfadar algú. La qüestió és que estava corrent, almenys fins que vaig xocar contra un parell d'homes d'uns trenta anys llargs que vestien curiosament a joc i que ni es van immutar pel xoc, tret de l'obvi "Per què corries?". Em van fer algunes preguntes sobre fins a quin punt coneixia aquella zona. En les meves respostes devia colar-s'hi alguna mena d'informació personal, perquè després em preguntaren sobre la meva situació familiar, que, per cert, era tan nul·la com ara. Quan ja semblava que els queia fins i tot bé, ja que per ser justs havia estat un nen força espavilat, em van dir si volia fer alguns calés. Així va ser com em vaig unir a la que, més tard, va ser la famosa banda de Colm Skinner.

Vaig formar-ne part uns quants anys, normalment mantenint-me al marge de les activitats poc ètiques que duïen a terme i, contràriament, ajudant a cuinar, netejar o el que calgués, però certament acostumant-me a la seva manera de fer i ser. Com era d'esperar, em van ensenyar a disparar. De fet, quan en Hosea, un dels dos homes que m'havia reclutat en un principi i que, a més a més, es va prendre la molèstia d'ensenyar-me a llegir, va morir, em va deixar en herència el seu revòlver Schofield. Tenia el ferro enfosquit i, a la base de fusta fosca del mànec, hi havia gravat un crani, cal dir que sense prou traça, possiblement per tractar-se d'una feina professional. La fi d'en Hosea havia estat causada per la infecció d'un tret a l'esquena, tant metafòricament com literal. La naturalesa de la seva mort, junt amb el fet que m'havia quedat sense mentor i protector, voltat per criminals majoritàriament sense escrúpols als quals considerava moltes coses, però amics no, em va portar a decidir abandonar la banda.

Devia ser l'octubre de 1899 quan vaig conèixer Michael Bell. Ja feia anys que exercia com a caça-recompenses, un ofici que, tot i escaure'm bastant, no em permetia fer gaires amics. Així doncs, trobar un altre caça-recompenses amb qui compartir gusts literaris, o que com a mínim en tingués, i mètodes per exercir la feina i per celebrar quan aquests últims funcionaven, em va semblar un regal enviat des del cel, massa bo per ser veritat i tot.

Pocs mesos després, mentre celebrava amb en Michael un dia de feina fructífera i ben executada (mai millor dit), em vaig ficar en una baralla amb uns agents de la llei, cal aclarir que fora de servei. O bé eren un parell de covards mentiders o bé l'alcohol m'havia convertit en algú molt més violent del que recordava. Fos com fos, vaig anar al calabós. Al xèrif li va semblar una bona idea passejar-me pel poble amb les mans lligades i que els habitants em llicencessin el més desagradable que trobessin per tal de "fer-me reflexionar", espectacle que el mal nascut semblava gaudir de mala manera.

Mai no se m'han donat bé els discursos. Aquell dia, però, devia estar inspirat, ja que quan vaig cessar els meus crits, que més que res consistien en insults, el primer que em va venir al cap per tal d'aturar la humiliació va ser sol·licitar un desafiament. Ni la gent em llançava coses ni el xèrif reia. De fet, estava blanc com un cadàver. Tot i així, va acceptar batre's en duel.

Quan el moment ha arribat, ha estat en Michael qui m'ha portat el revòlver Schofield, amb el crani i les enfiladisses sortint-ne i cobrint tot el mànec que hi havia afegit anys enrere. Cal dir que tinc absoluta confiança en les meves habilitats, i, en el moment en què la noia del saló ha acabat de comptar fins a dotze, he tret l'arma de la funda i he disparat tres trets, hàbit que em va quedar fa anys. Després de tres trets, però, la roba del xèrif continua blanca i aquest sembla alleujat. Ara somriu frisós mentre desenfunda, i jo, segurament amb cara d'idiota davant de tot el públic, entenc perquè no ha estat un agent de la llei qualsevol el que m'ha lliurat l'arma. En aquell cas, hauria comprovat quantes bales hi havia.

Martí Rifer Garrido
16 anys

EL CALAIX

Els records d'una vida entre pàgines que salten moments, anys i persones.

M'envaeix la nostàlgia i l'amargor d'aquells que m'han acompanyat. En aquest moment és quan sovint soc derrotat. Rams de lliris i una falç vestida de negre, que em deixen només amb memòries obscures d'un temps tan clar.

Conec ja a la perfecció la forma d'aquest calaix decaïgut pel pes dels anys; la rugositat de la seva fusta, l'esquerda que creua el lateral i n'il·lumina l'interior, i la maneta de metall que en sobresurt, em crida i m'exalta. Em produeix un temor inefable. Aquesta caixa rústica seu aquí com oblidada, però per a mi és un recordatori, que no ho està i mai podrà estar-ho.

El raig de llum que travessa la cortina, m'inunda la pell de sensacions i hi dona color, però les taques i arrugues ressalten com mai. Suposo que és inevitable. Ha passat el temps i sembla que ha decidit abandonar-me, deixar-me anar a la deriva lliurement, surant per aigües tumultuoses que se m'enduen per pur delit. També sé que m'hauria d'haver imposat abans, recolzar-me en aquelles peces que m'acompanyaven en el viatge i lluitar junts contra corrent. Però a qui vull enganyar? Era molt més fàcil tancar els ulls, surar i ser guiat. Finalment, els vents em van dur a bon port, on les aigües manses em balancejaven i les dolces ones m'impulsaven a despertar. Resulta que arribar a terra ferma no sempre és el complicat, sinó que l'autèntic repte és aixecar-se amb els peus en sòlid i avançar un cop tot sol.

Sembla que m'he enfonsat un cop més en el record. Rememoro també el perfil d'una figura, una silueta de dolç gest. I aquells petits lluny de casa, les peces que van escampar-se en surar en sentit contrari, perquè necessitaven el suport d'una roca que no va saber nedar.

L'únic que ara em queda és aquí, al meu abast. Cal només estirar el braç, envoltar el mànec amb dits prims i demacrats, i empènyer. Empènyer per fi. Inhalo amb força i m'enfronto a aquells monstres que em segueixen dia i nit, i entre l'enrenou del passat, sento de fons la fusta grinyolar.

I de sobte, em trobo que ha arribat el moment de començar a lluitar. La primera batalla serà passar pàgina, en sentit literal, i encarar la primera plana amb la valentia de mil soldats. I no sé com, ho faig.

Però uns somriures em retornen la mirada i soc incapaç d'avançar i, d'un cop sec, el llibre torna a estar tancat.

Veig que el dia es torna gris i no em sorprèn. A mesura que acompanyo el mànec per refer camí, penso en el final feliç que vaig tenir a mà. Suposo que mai l'arribaré a conquerir.

Carles Botifoll Pinya
17 anys

VOLUNTAT

Sempre li havien dit que no ho aconseguiria. Que allò només ho podien fer alguns i que era una pèrdua de temps intentar-ho. Que no era una cosa per a noies. Que si ho aconseguia, no seria de forma neta, ja que les noies, amb les seves arts ho tenen fàcil.

Aquesta darrera frase l'havia sentit moltes vegades. També escoltava sempre que "els nois estan més ben qualificats per aquest treball, perquè les seves proves d'accés són més difícils", però no ho aconseguia entendre. I no ho entenia perquè s'estava esforçant al màxim. El seu cos no donava per a més. Però, per alguna raó, no era suficient.

Sense rendir-se, va aconseguir superar les proves essent la primera de la promoció. Tot i així, l'únic que rebia eren crítiques. Perquè, clar, havia fet les proves més fàcils.

Passà el temps i va aconseguir millor rendiment en el treball que els seus companys. Així fou que un dia va pensar que el seu expedient podria ajudar-la a pujar de rang. La sorpresa va arribar quan va adonar-se que no tenia l'oportunitat, que no hi havia proves per a dones. Mai cap havia tingut un rang més alt.

En anar a comunicar-ho als seus superiors, no li van dir res que no s'esperés: si no hi havia proves per a dones era perquè aquestes no tenen prou capacitats. Les poques places que tenien havien de guardar-se per als millors homes. I això últim la va deixar tocada, perquè de tots els seus companys, ella tenia les millors estadístiques.

Quan va arribar el dia de les proves, es va presentar. Havia estat molt temps entrenant per aconseguir les mateixes marques que els seus companys.

En veure-la, els examinadors van quedar bocabadats. Com que s'ho van prendre a broma, li van proposar que podia fer les proves, ja que tenien clar que no superaria cap dels homes que hi havia allà.

Oferien deu places. Ella va ser la número sis.

Ariadna Díaz Navarrete
17 anys

L'OPORTUNITAT

Hi ha moltes d'històries maques que no s'arriben a realitzar perquè no som feliços i perquè acumulem pors que no ens deixen veure amb claredat o perquè ens entestem a allargar situacions les quals podríem acabar amb un punt final.

Tant de bo el temps que invertim a reforçar allò que "no", el féssim servir en tot allò que ve darrere d'un "i per què no", perquè, al cap i a la fi, quan un es permet gaudir d'un "potser", s'està regalant una nova oportunitat de merèixer tot allò bo que pugui estar per venir.

Tanmateix, forçant situacions o moments que no poden ser, estem abandonant el terreny de la frustració i la impotència. És llavors quan es comença a invertir el temps i tota la energia en un lloc equivocat, xocant contra un mur constant que debilita la il·lusió i les ganes i l'alegria.

Si és un "no", cal avançar per un altre camí; si és un "sí", s'ha de fruit amb totes les forces, i si és un "potser", ens hem de permetre descobrir-ho.

No forçis res, no esperis que ningú canviï, no siguis algú diferent per encaixar, si alguna cosa no pot ser en aquest moment, respecta-ho i dona't l'oportunitat de descobrir que seria de la teva vida sense allò, però essent tu mateix.

Carla Garriga Casanovas
18 anys

OMBRES

Per primera vegada des de fa molt de temps, avui m'he despertat tranquil·la. Sembla que la seva ombra ja no em persegueix més. És difícil d'explicar el que és o com se sent un quan algú, que ja no és aquí, d'alguna manera o altra, encara és present.

Tot va començar fa sis anys, un 13 de febrer. Aquell dia plovia molt i, com no podia ser d'una altra manera, jo sortia de la feina sense paraigua. De cop, la pluja es va tornar tan intensa que em vaig veure obligada a refugiar-me sota el primer balcó que vaig veure. Estava jo sola, allà, esperant que la pluja parés o almenys disminuís suficient per poder avançar fins al meu cotxe, quan de sobte s'acosta un noi. Al principi no li vaig fer gaire cas. No m'agrada parlar amb la gent i menys si no els conec de res. Però a ell sí que li agradava iniciar converses amb estranys, així que em va preguntar: "Què fas avui a la tarda?" La cosa és que ja era avui a la tarda. Així que li vaig dir això. Tampoc tenia interès a allargar la conversa i menys veure'l un altre cop. Però, de sobte, es va girar i em va mirar. Els seus ulls em clavaven allà i el seu somriure em convidava. I així és com va començar la nostra història.

Dos anys més tard ens trobàvem vivint a la mateixa casa i tres anys més enllà omplíem les parets de fotografies de tots els llocs que havíem visitat. Junts vam viure la millor història d'amor i d'amistat que mai he vist. Junts vam ser la millor història. I de sobte, tan sols fa un any d'això, tot va acabar. Quan menys ens ho esperàvem ell va tenir aquell accident de trànsit.

Però aquesta història no és sobre ell, ni sobre la seva mort. És sobre el que va passar després. Sobre el què passa quan algú mor: aquest és precisament el punt al qual vull arribar. Ell ha mort, però no ha desaparegut: La seva presència m'acompanya cada dia quan em desperto, cada vegada que vaig a la feina i cada cop que obro la porta de casa. Es fa més pesada quan passo per davant del lloc on ens vam conèixer o quan em miro al mirall. Perquè ell segueix amb mi, m'acompanya en cada moment de la meua vida. I al principi, doncs, m'agrada que ell vingués amb mi, perquè el trobo a faltar, sí, molt de fet.

Ara, però, ha arribat un punt que ja no puc més. Noto que s'està aferrant a mi d'una manera que m'està controlant la vida des del més enllà. Però clar, com li dic que pari? Com li dic que jo no vull que continuï així? Sentir-se observat és molt diferent a ser observat. Perquè quan només penses que algú et segueix, només has de girar-te i adonar-te que no hi ha ningú al darrere. En canvi, quan et sents observada, la presència sempre hi és, tot i que tu no la pots veure. I això passa factura. Passa de ser amor a ser turment. I ningú, que de veritat estimi, desitjaria sentir l'altra persona així. Jo sé que l'he estimat més que res en aquest món, perquè mai l'hagués fet passar pel que ell m'està fent passar a mi.

Ara em començo a replantejar tota la nostra relació. Turmentar-se d'aquesta manera és del pitjor que a algú li pot passar. Però recordo els dies quan érem feliços i anàvem a dinar al mateix restaurant a la vora del mar. Miro enrere, a tot el que hem viscut i hem sentit, i m'adono que no era sa. Tot allò que vam muntar no va ser res més que una mentida, una capa de pintura sobre la nostra existència.

Ara la seva ombra pesa més que el meu propi cos. La seva presència em persegueix i em segueix. Faci el que faci i vagi on vagi. I és que, com es para això? Com puc posar-hi fi? He tapat tots els miralls amb les mantes i tovalloles de casa i he intentat sortir de casa el màxim que puc només per separar-me d'ell. Però no puc, no puc. Ja no aguanto més. Estic cansada d'esperar que algun dia això s'aturi. Avui m'he despertat més tranquil·la, però encara no puc dir que estigui en pau.

Nina Julià Boquet
17 anys

ESTIMAR?

Estimar és fer un acte de valentia i donar el teu cor a algú, confiant en què el cuidarà i no el trencarà. Estimar és on pots ser tu mateix. Estimar és llibertat. Sentir-se estimat és el millor regal que pots rebre. És sentir-se protegit. Valorat. Cuidat. Estimar és somriure fins que no pots més. Estimar és emocionar-te en veure l'ànima de l'altra persona simplement mirant-la als ulls. Estimar és voler cridar. Estimar és voler justícia. Estimar és no tenir por a ser vulnerable. Estimar és mirar als ulls i saber que és allà on pertanys. Estimar és empatia. És patir. És que se't trenqui el cor i algú t'ajudi a reconstruir-lo. Estimar és decidir volar sabent que pots caure. Estimar és una abraçada on la sents de veritat. Estimar és arriscar-se. Estimar és acariciar l'altre amb la mirada. Estimar és sentir la pluja i viure-la.

Estimar és el sentiment que mou el món, l'amor per la vida, per les petites coses. Estimar també és mirar-se al mirall un dilluns d'hora al matí i enamorar-te del que veus. És confiar que tot anirà bé. Estimar és protegir. Estimar és somiar. Estimar és cantar a ple pulmó. Estimar és mirar el cel i saber que estàs protegit. Estimar és saber que tornaràs a veure als que van marxar.

Estimar és resar. Estimar és somriure al veure que el cel està pintat dels colors més increïbles. Estimar és no cansar-te d'ajudar. Estimar és gaudir dels moments. Estimar... és enamorar-te de la vida i, per a tu, què és estimar?

Berta Muñoz Aguado
17 anys

SOLEDAT, DIUEN

(Llegeix-ho com si veiessis els teus ulls per primera vegada, sense un mirall)
"Loneliness, they say"

Els meus ulls verds que ja eren meus de tant mirar-los i remirar, semblaven dues boniques pedres, com dos cristalls, dues aventurines verdes que les travessava i veia en el seu interior tota la llum que tenien amagada endins, tota la pau que transmetien. Semblava que dins d'aquells ulls no hi hagués res, res més que dues simples pedretes amb una taca fosca que feia de pupil·la, però dins amagaven tot el seu amor i esperança, tot i que els veia per primera vegada, els havia vist reflectits un milió de vegades, els veia i sabia el que deien, perquè jo els coneixia i sabia què pensaven. Sabia perfectament que d'ulls com aquells no hi havia cap més, no tindrien el mateix color, ni la mateixa mirada i la mateixa foscor que transmetia aquella negra nit que va perdurar, com el record d'aquella visió en la meva memòria.

Aquells mateixos ulls els vaig tornar a veure després de tant temps, en un altre lloc completament diferent al primer, en una estació més freda contràriament a la primera. Però aquella visió va durar poc, ja que per molts altres llocs que haguéssim pogut anar, per molt que haguéssim pogut córrer feliços durant uns instants, no ens adonàvem que seria l'última vegada en una eternitat, ja que el temps, que corre encara mes de pressa, i tot i haver pogut aprofitar aquells pocs moments, els ulls verds van desaparèixer per segona vegada deixant en mi només el seu record. Essent més creïble aquesta vegada, em vaig assegurar que els tornaria a veure, amb la certesa que aquell no seria el final, només una pausa, que quan el temps ho permetés, els meus ulls verds tornarien a brillar en un lloc diferent d'on els vaig veure per primer cop, i potser més semblant al que els vaig veure per segon.

(Llegeix-ho com si tornessis a casa després d'un llarg viatge)
"Eenzaamheid, zeggen ze"

Tant temps havia passat, i molt havia de passar perquè tot canviés. Sempre que tornava estava tot igual, els mateixos prats verds amb el mateix cel que no sempre era blau. Hi havia la mateixa gent, tota amb aquella simpatia i alegria que els diferenciava de la resta del món. Els mateixos carrers, amb les seves cases de pedra grisa, els quals, si els vas creuant, arribes al centre de la ciutat. La pluja que sempre cau en aquest país tan fred, els prats i les cases i l'accent d'aquella llengua són sempre els que em porten a recordar alguns dels meus millors temps. Aquest és el lloc on pots ser tu mateix. Per això, per molt preciosos i millors que hagin pogut ser els llocs dels teus viatges, aquest lloc és com tornar al teu paradís. I així, cada vegada que marxo, miro enrere i no entenc per què he de marxar, miro per la finestra i veig com tot queda al meu darrere, tots els meus records, són bufats pel fort vent que em porta on sempre estic, i només m'enduc el sentiment que pertanyo aquí. I quan torno puc tornar a recórrer tots els camins que reconeixo perfectament, ja me'ls sé de memòria perquè els recorro una i altra vegada en la meva imaginació.

Ara, sota la pluja, he tornat a deixar escapar una altra oportunitat de tornar, sota aquesta pluja, que tant em recorda les que he vist per aquells carrers des de la casa grisa, torna la soledat i em deixa caure al pou del que sembla impossible sortir.

(Llegeix-ho i oblida-ho)

“Soledad, dicen”
Recordo aquella vegada que et vaig veure, el moment en el que tot va començar. Vaig mirar a la dreta, i no hi havia res, miro a l’esquerra i allà eres tu.

Tu vas ser la causa de la soledat que em va acompanyar durant tants anys, per les teves infinitament avorrides i llargues converses, que semblaven més bé baralles, els teus sermons filosòfics, sobre els quals ningú podia opinar, ja que per la teva dictadura de dotze anys no hi va haver mai cap que se’t passés, el que tu deies, com uns súbdits, tothom ho complia. Ja valia més la pena callar i suportar tota la soledat que no em vas aportar, sinó que em vas contagiar. Després de tots aquests anys miro enrere i veig que el que estava sol eres tu, i que tots els teus sermons no eren res més que la inseguretat de ser tu mateix, tota la teva saviesa, que no et negaré que, per ser un bon dictador, n’havies de tenir molta, no era res més que la teva forma d’escapar de tu mateix, per no haver de descobrir-te a tu mateix i tots els teus defectes, en comptes d’això t’aïllaves en els defectes dels demès i prenies la teva intel·ligència com la teva gran virtut, quan no era res més que la causa de tots els teus defectes.

Avui miro al passat i només veig tots els records que tinc, i penso que ara, que ja s’ha acabat tot, tota la soledat que em vas causar no són més que records, que podria oblidar, però pot ser prefereixo no fer-ho perquè sé d’aquesta manera que tu segueixes estant en la teva soledat, perquè si no vas canviar en dotze anys, no canviaràs mai.

(Llegeix-ho per l’esperança)

“Soledat, diuen”

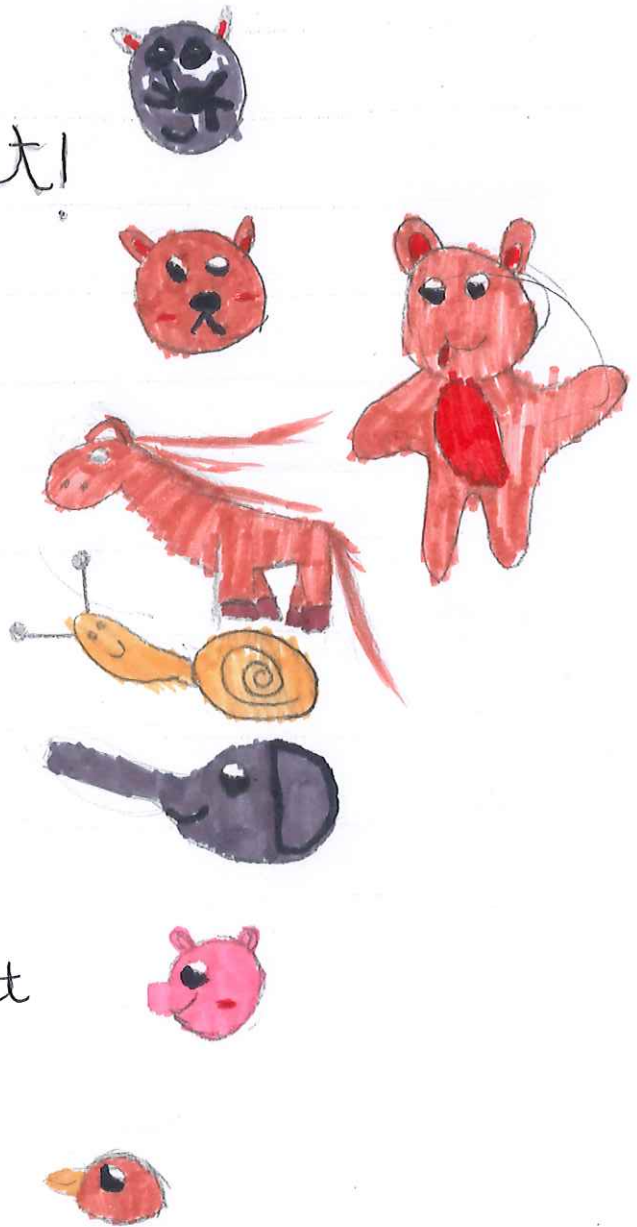
Poden passar mesos i fins i tot anys fins que vegi el reflex dels meus ulls, per a que torni a estar a les terres que tant em meravellen, i passaran anys i seguiré tenint el record dels dotze anys de dictadura. I com aquests molts altres exemples de soledat, no només els meus sinó els de tothom. Passaran anys i seguiran havent-hi mals i bons records en tothom, que aportaran milers d’emocions de tots tipus. I passarà molt temps, però tornaré a veure aquells prats, la pluja i les cases grises. Passarà encara més temps i hi haurà nous records de soledat, i en algun moment, sigui on sigui i quan sigui, tornaré a veure els meus ulls en una nova terra, diferent a la que he descrit abans, serà millor, perquè s’unirà la descrita i tot el que soc jo.

Mireia Trapman Pastor
17 anys

Es meus animals

Al meu gat
me l'han agafat!
El gos pilós
sembla un ós!
El meu cavall
té un gall i
al meu cargol
li toca el sol
L'elefant
és molt gran i
el meu porquet
petitonet.
El meu ocell
té un cavallet!

Martina Garcia Vila
6 anys

L'escola

L'escola

A l'escola
tinc molts amics
i per això
l'escola mola

Les mates són molt seules
i les fas a les dues.

Els experiments
em fan anar els pensaments.

Ahans sabia cal·ligrafia
però en arribar les vacances
ja no sabia!

M'encanta l'escola!

Marta Casado i Alcalá
6 anys

Marta Casado i Alcalá
6 anys

El cavaller Arte

Aquesta setmana a l'escola
un cavaller ens ha visitat.

De Roma ha vingut
i els nombres romans
ens ha ensenyat.

L'u, el dos, el tres,
el quatre i el cinc,
amb escuradents
els hem escrit.

Li hem dit, d'on ha après tant?
Imés coses ens ha explicat.
Un camí de pedres trobaràs
i al Coliseu arribaràs.

Una llibreta ens hem fet
i tota la classe llatí sabem.

Marc Laluerza Soldervila
6 anys

Il·lustrat per Iu Barrera Sánchez
6 anys

L' esquirol

L' esquirol té un niu
en un arbre gran
on menja i dorm
molt bé tot sol.

Al costat hi ha un riu
on li agrada banyar-se
tot l'estiu.

Li encanta nedar
però no bussejar

A l'hivern no es pot banyar
perquè es pot congelar.

Chloe Manjón Tirado
6 anys

La Mar

La Mar pot cantar, ballar i volar.
La Mar ha comprat una pinya
i està a la vinya.

La Mar té un cargol
amb cara de Rossinyol.

L'arc de Sant Martí
cada dia surt al matí.

Arie Pellissa Burgos
8 anys

El cargol

El cargol Oriol
noa tenir un amic
que es deia Pol.

El Pol i l' Oriol
van agafar un mussol
que era de Xarol.

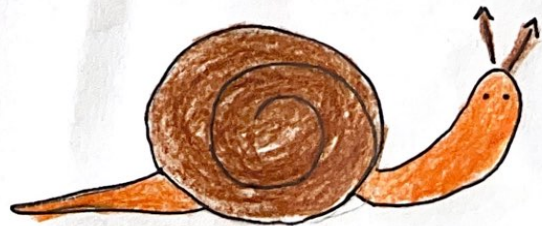
El Pol ha comprat el para-sol
on hi havia dibuixat un trol.

Quina por!

Però era un altre cargol
disfressat de trol.

I vet Garcia Leon

7 anys

La gata gelosa

La gataolora
es feia la famosa.
El gat silenciós
es feia el meravellós
i era molt curiós.

La gata estava pensativa,
nerviosa, graciosa i sempre molt
amorosa.

Però el gat orellet
que era molt torrut,
la feia estar formosa i gelosa.

Jan Escañó Jimenez
7 anys

El caçador

Hi ha un caçador
que mira al bolcò.
Veu un mercador
però no surt
perquè fa molta calor.

Va a la piscina
i es posa el banyador
i el temps passa volant
i ja és quasi tardor!

Té molta gana
i es menja un meló
ha tingut una il·lusió
perquè ha trobat un racó.

Marc Dalmau Carpio
8 anys

LA FAMÍLIA

La família mai és avorrida,
sempre és divertida.
El meu pare em sap ajudar
i mai m'abandonarà.

La meva mare
és com el sucre
i mai es frustra.

Ella és divertida
i també molt polida.
Mai em deixa sol,
com la Lluna al Sol.

Poema escrit i il·lustrat per
Hugo Guerrero Mira
8 anys

LA MEVA FAMÍLIA

La família és divertida,
i també molt eixerida.
La meva cosina és carinyosa
i de vegades rabiosa.
No tinc germanes
perquè de vegades
serien pesades
o entremaliades.
Vull tenir un gat,
però la mare no em deixa tenir cap.
Quan tinc por
no em deixen tenir calor.
La mare és forta
com l'impuls d'una granota.

Poema escrit i il·lustrat per
Júlia Santos Duarte
8 anys

LA GUERRA JA ÉS AQUÍ

La guerra ha arribat
i el país ha contaminat.
Ha estat un moment difícil
quan els han tirat un míssil.
En arribar la nit,
estava tot enfosquit.
No hi havia estrelles
i m'han trencat les orelles.
A persones han matat
i el meu cor han trencat.

Poema escrit i il·lustrat per
Carlota Casanovas Torres
9 anys

LA PANTERA

M'agrada molt la pantera
perquè és molt juganera.
En vaig veure una
que menjava una pruna.
L'altra era mitjana
i tenia molta gana!
L'última era tan estreta
que portava una samarreta.
Un dia es va menjar un gripau
que feia molt sarau.
Aquí s'acaba el meu poema
que és molt negre.

Poema escrit i il·lustrat per
Unai Castillo Sánchez
8 anys

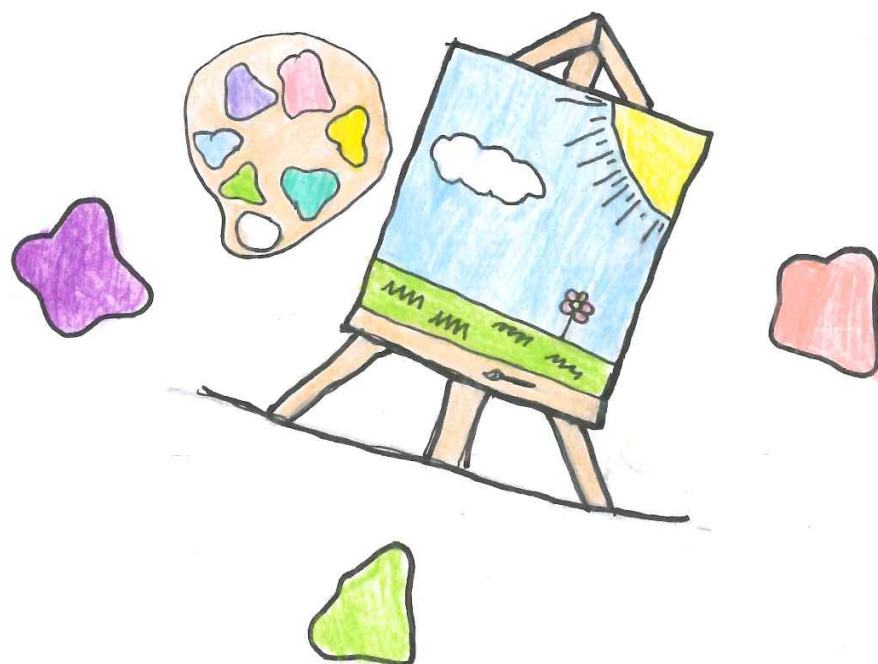
DIBUIXAR

M'encanta dibuixar
fruites, animals
paisatges i retrats,
sols o acompanyats.

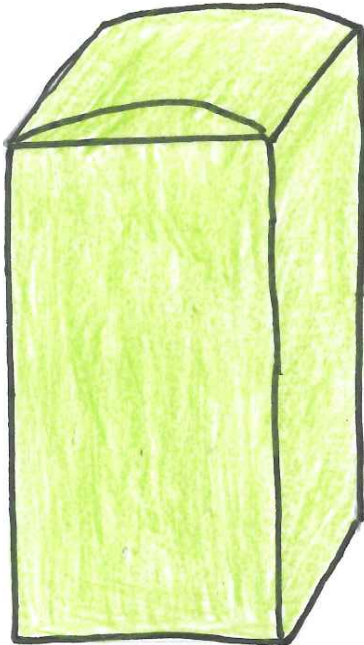
Pintar-los de tots colors,
vermell, taronja, marró,
blaus, verds i grocs,
a totes les estacions.

Amb llapis, retoladors,
pinzells o "plastidecors",
amb paper, llenços o cartó.
Dibuixar és el millor!

Mar Hernández García
10 anys

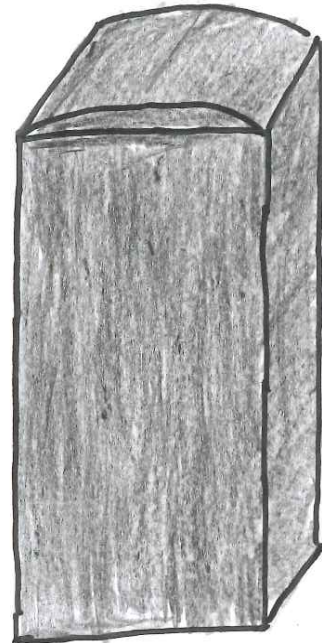
RECICLAR

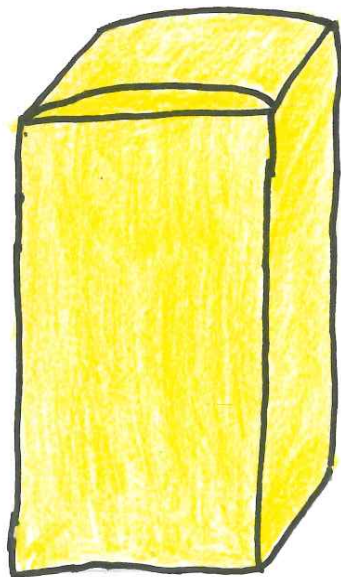
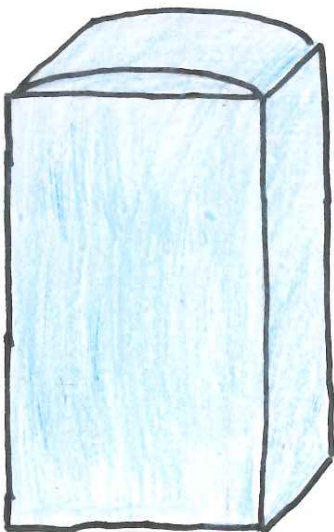
Reciclar és important perquè si no contaminem el voltant. Si netegem alguna localització, els animals no estaran en perill d'extinció.

Platges, boscos i ciutats, tots estan contaminats. Els animals agraïts estaran si intentem no contaminar el voltant.

El món està contaminat i tot és la nostra responsabilitat. Si el món no estigués contaminat salvaríem la humanitat.

Elisenda Prunés Clusellas
9 anys

ELS ANIMALS TAMBÉ TENEN SENTIMENTS

Que tothom m'escolti parlar:
els animals tenen sentiments per explicar.
De la seva manera ells saben expressar i
fer-se entendre per sentir-se estimats.
El gos està content amb un os
i mou la cua quan està nerviós.
Gruny quan està molt enfadat
i s'esgarrifa quan se sent amenaçat.
Quan el cavall està cansat
es nota quan està estirat.
Els animals busquen companyia
i quan la tenen, senten alegria.

Poema escrit i il·lustrat per l'Anna Puig Clarós
10 anys

ELS ANIMALS

A la foca li agrada la sopa,
té la pell fina com una sardina,
és grossa i sempre topa,
sort de la seva amiga Serafina.
L'esquirol va al rierol,
ben elegant menja moltes glans,
canta amb un picarol dalt d'una col,
i és amic de tots els nans.
A la papallona li diuen Ona,
té dues ales ben petites,
li agrada estar dalt d'una poma,
mentre menja moltes pipes.

Poema escrit i il·lustrat pel Marc Coma Gual
10 anys

DILLUNS DE CARNESTOLTES

Avui dilluns 27, comença la festa,
i aquí trobaràs moltíssima gresca.

La classe de 5èA està preparada,
per començar la festa amb moltíssimes ganes.

I aquest any amb què començarem?
Amb pijama una altra vegada o amb alguna cosa diferent?

Donc aquest any com és 2022, començarem amb quelcom nou.
Mmmmmh..... Amb els mitjons?
Sí! I que tots siguin de diferents colors.

Però aquesta vegada els portarem tres dies.
Dilluns, dimarts i dimecres.
Així segurament estaran ben alegres.

Doncs així serà més o menys el dilluns.
Espero que així estiguem més junts.

A veure demà què ens oferirà,
el rei Carnestoltes a Carnaval!!

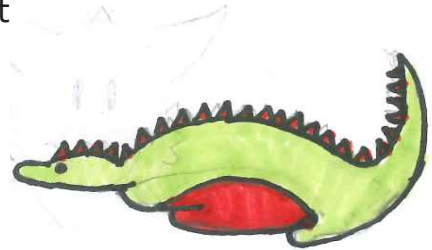
Elena Saez Guerrero
10 anys

SANT JORDI

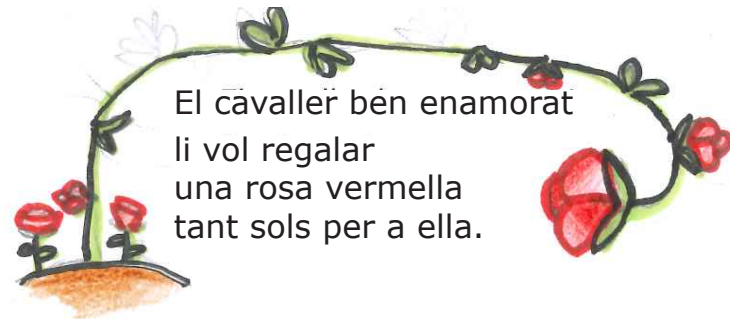
Ja arriba la diada
amb llibres a cada parada,
molts poemes i històries s'explicaran
tant pels més petits com pels més grans

Existeix una llegenda d'un drac
que es vol menjar a la princesa d'un poblat
però de cop i volta arriba un cavaller
amb una espasa ben lluent.
El cavaller entra en combat
i amb una llança mata al drac

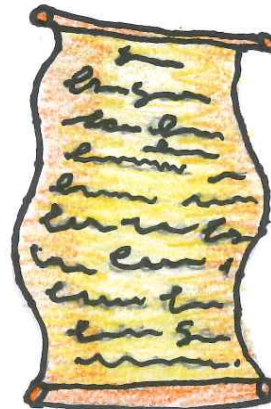
La princesa li fa una abraçada
i ben fort li diu:
moltes gràcies cavaller
per haver-me salvat d'aquest drat pudent!

El cavaller ben enamorat
li vol regalar
una rosa vermella
tant sols per a ella.

I fins aquí la llegenda d'un drac
que no se sap si és de veritat
hi ha gent que diu que si
hi ha gent que diu que no
però jo crec que la llegenda és de debò
Sant Jordi ha arribat!

Escrit per Aina Vicent Florensa. 10 anys
Il·lustrat per Aina Vicent Florensa i Lola Sanahuja
Campos

EL MEU BESAVI

Estimat besavi,
T'escric un poema.
Espero que des del cel
els llegeixis
i el gaudeixis.

Quan vas marxar
vaig pensar que sense veure'ns
continuaríem fent pinya.
Som una família.

Sempre miro al cel
esperant que passi un estel,
que et porti a tu volant
i jo, em continuï emocionant.

Vam parlar,
vam ballar,
però al final, va arribar
el moment de marxar.

Ja ha passat un any
des que vas marxar.
Sempre penso en tu
encara que siguis lluny.

Quan arribi al cel
amb tu jugaré
i ja penso:
que bé m'ho passaré!

Estel Comas Bordonaba
10 anys

AMICS

Els amics són molt importants.
Saps per què?
Poden ser molt alegres
o poden ser bromistes.
Saps per què?
Perquè tots som diferents.

Els amics són molt importants.
Saps per què?
Si ens fem mal
i ens perdonem...
és part de l'amistat.

Els amics són molt importants.
Saps per què?
Ens ajudem,
ens fem costat
i, per sempre més,
ens estimarem!

Guillem Bergadà Gragea
11 anys

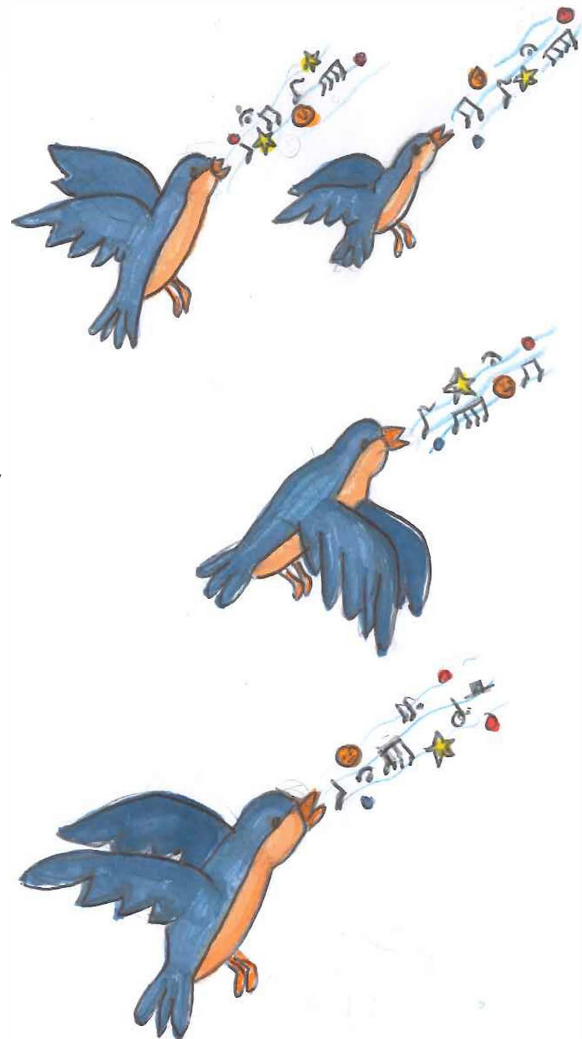
 L'ALEGRIA

Arriba una sensació,
carregada d'harmonia,
i em transporta amb il·lusió
generant molta alegria.

Sempre està amb nosaltres
i ens fa sentir contents,
és gran com els arbres
i poderosa com el temps.

Apareix en qualsevol moment,
durant la nit o durant el dia,
quan arriba l'alegria
ho passem meravellosament.

Quan estem alegres,
gaudim d'un instant
bonic com dos ulls negres...
d'un ocell cantant.

Escrit per Aitana Castillo Sánchez
11 anys

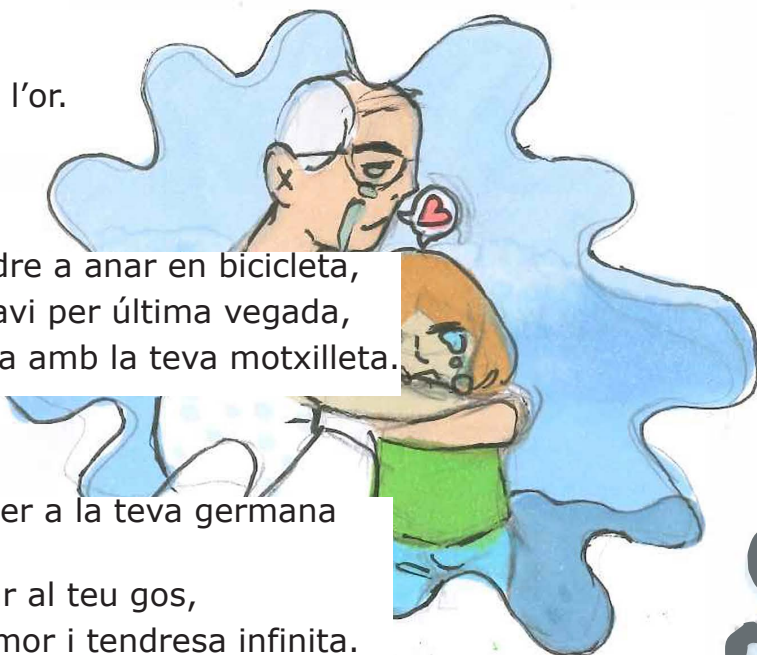
Il·lustració de Maria Calveras Comellas
11 anys

ELS RECORDS

Un record
és una anècdota
tan valuosa com l'or.

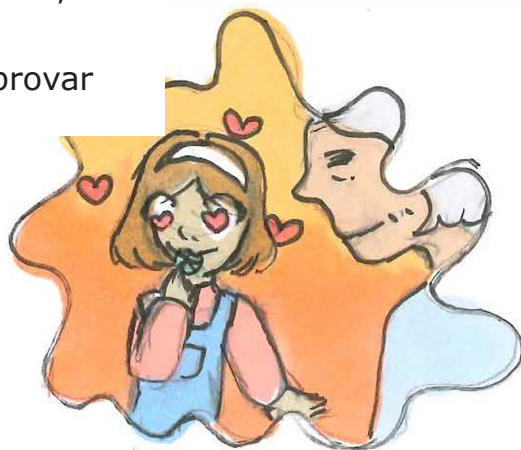
Quan vas aprendre a anar en bicicleta,
abraçant al teu avi per última vegada,
o anant a l'escola amb la teva motxilleta.

Quan vas conèixer a la teva germana
petita,
quan vas adoptar al teu gos,
i et van donar amor i tendresa infinita.

Quan vas fer els teus primes passos,
quan vas veure les estrelles,
o quan per primera vegada vas provar
dolços.

Els records
ens ajuden a saber qui som
en aquest món.

Escrit i il·lustrat per
Lucia Rengel Lopez

12 anys

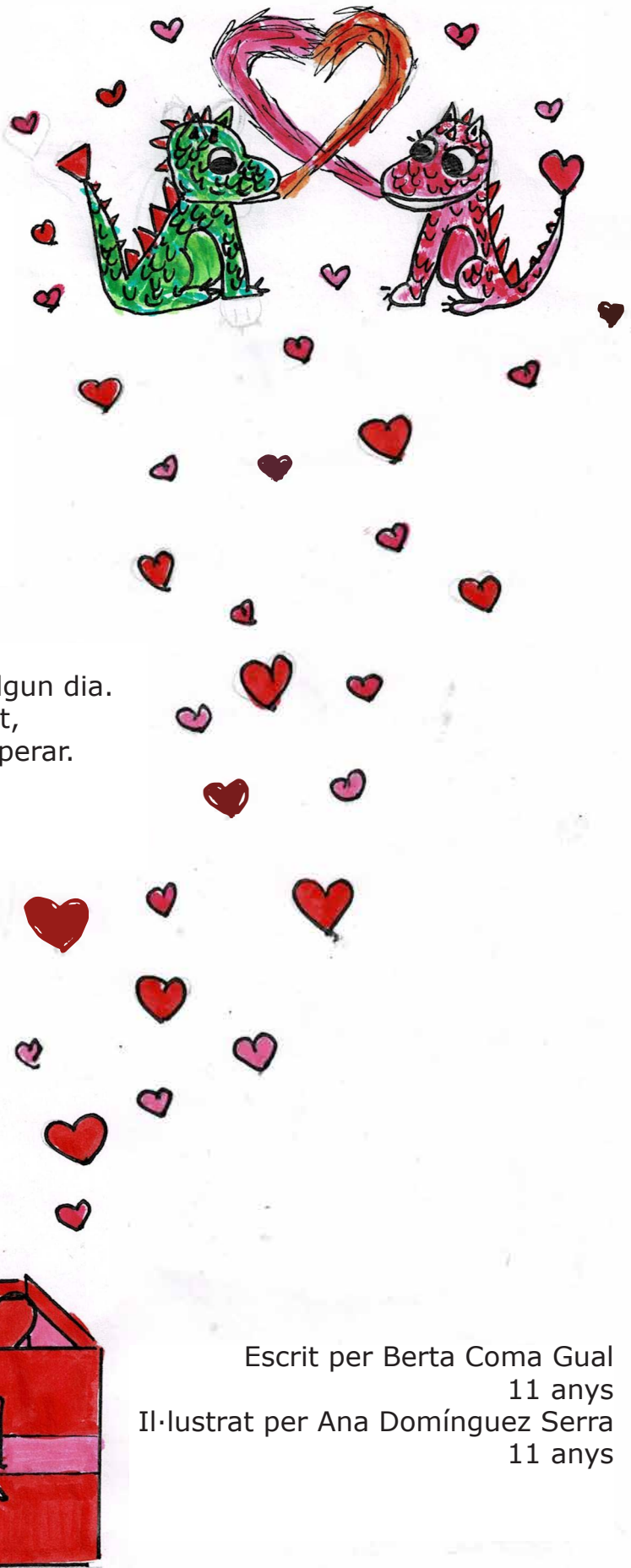
Lucia Rengel Lopez
12 anys

L'AMOR

L'amor no té paraules,
només sentiments.
Sorgeixen a l'instant,
només per un moment.

L'amor és alegria,
però també tristor.
Si tot va bé, el sentiràs
abans que es faci fosc.

L'amor és una loteria,
potser l'aconseguiràs algun dia.
Alguns ja els hi ha tocat,
però altres hauran d'esperar.
Ja els hi arribarà.

Escrit per Berta Coma Gual
11 anys

Il·lustrat per Ana Domínguez Serra
11 anys

LES MUNTANYES

Altes fins al cel,
Grosses com gegantes.
Sense ni un sol pèl,
Mai són caminants.

Grans són les muntanyes,
a terra arrelades,
cobertes d'alts arbres,
alçant-se a les planes.

A dalt són els cims,
punxeguts com llances,
on van els camins,
on hi ha les petjades.

Comencen a la planícia,
al blau cel acaben,
són les grans muntanyes,
on els alpinistes escalàvem.

Escrit per Oriol Genescà Imbers
11 anys
Il·lustrat per Jan Vilà Martin
11 anys

Arlet Rubio Ramírez
6 anys

JA NO HI ETS

Voldria allunyar-te
i entenc que tu et vulguis allunyar.
Procuro no pensar-te
sabent que és com demanar
a les estrelles que deixin de brillar.
Intento canviar-te
però, com ho pretenc?
si ets irremplaçable.
M'agradaria oblidar-te,
encara que sé que no ho faré,
no pararé de recordar segon rere segon
quan estàvem tu i jo, junts,
construint records.
Records que avui em fan plorar,
espero que el dia de demà
només em facin recordar.
Tot allò tan nostre es va anar esfumant,
era com si el temps ho anés aspirant,
n'érem conscients però no volíem ser-ho
anàvem fent veure que no passava res
però va provocar que tot s'acabés.

Greta Cadafalch Suñé
13 anys

GENERACIÓ PERDUDA

Diuen que som la generació perduda,
aquella que ni tan sols es preocupa,
que les noves pantalles ens aturen,
i que la nostra vida és absurda.
Que som la generació que ens ha tocat viure
tant plors com alegries.

Primer, el canvi climàtic ens va afectar,
però durant l'etern confinament es va recuperar.
Mica en mica el clima ha tornat a empitjorar,
i ara la Tercera Guerra Mundial és a punt d'esclatar.

Nosaltres no sabem què més podem fer,
estem perduts entre una societat
que ni els adults poden controlar,
estem entre una pandèmia i una pròxima guerra mundial.

Què s'esperen de nosaltres
si fins i tot ells estan desesperats.
Tenim el futur a les nostres mans,
hem de millorar la societat
per eliminar el racisme i guanyar en la igualtat,
i poder normalitzar tot el que ara no és acceptat.

Beth Salguero Gorina
13 anys

PLOU

Plou,
hi ha pau,
res es mou.
M'agrada escoltar les gotes regalimant per la finestra,
sortir del cotxe corrent per no mullar-me,
dutxar-me amb aigua calenta després de congelar-me,
sopar sota la llum d'un fanal.
Les gotes cauen com si fossin una cançó,
se n'ha anat la llum,
no va la televisió,
hem d'obrir les llanternes,
semblen cuques de llum.
Para de ploure,
el món està en silenci,
la gent comença a sortir dels seus refugis.
Les carreteres es tornen a omplir,
els nens surten al pati.
M'agrada trobar-me cargols a terra,
esquitxar els meus amics,
veure bassals cada cop que miro a terra,
sortir de casa i posar-nos els abrics.
M'agrada quan plou,
hi ha pau,
res es mou.

Elsa Ruiz Dinarès
13 anys

PLOU AL BOSC

El bosc ombrívol,
el bosc fosc,
aquell que t'inspira
a qüestionar-t'ho tot.

Quan ha acabat de ploure
tot és fresc i humit,
la millor sensació és sentir
que els problemes s'han extingit.

Les gotes que regalimen per les fulles
són com llàgrimes galta avall sense mesura,
penetren terra endins
provocant aquella olor inconfusible.

Un bosc banyat amb cada gota de pluja
que cau del cel poc a poquet
i cada cop es fa més lent
fins que el solet neix emergent.

Eva Garcia Franco
13 anys

L'ENYORANÇA

Pots tenir-ne de diferents tipus,
pots enyorar una persona que ha mort,
pots enyorar algú que s'ha mudat,
i pots també enyorar simplement a algú que ja no està.

El més dur és quan ja no la veuràs més,
només la podràs recordar i recordar
i un gran buit sentiràs,
però el seu record t'omplirà.

Un silenci eixordador davant l'absència
que anirà desapareixent amb el somriure del record
que podràs guardar per sempre en el teu cor.

Quin dolor i felicitat poder enyorar,
és signe d'haver estimat
a una persona que mai oblidaràs.

Laia Castillo López
13 anys

LA VIDA

La vida és com un pètal d'una flor,
la vida s'ha de tractar com l'or
perquè els dies se'n van més ràpid que un vol,
per això l'has d'abraçar i estimar-la molt.

La vida s'ha de viure al voltant dels que més t'adoren
i gaudir cada segon que vius,
has de ser feliç com les perdius,
has de deixar-te i veure com t'exploren.

La vida comença
i no para de donar voltes,
viure no és només existir
viure és gaudir.

Quan la vida et doni raons per plorar
dona-li raons per riure,
els mals sentiments has d'abandonar
i els bons sentiments han de ser el teu viure.

Lucas Puyo Guerrero
12 anys

UNA TARDA PLUJOSA D'HIVERN

Una tarda plujosa d'hivern,
a casa aixoplugada jo estic
refugiada de la gelor.

Una tarda plujosa d'hivern,
embolcallada amb una manteta
perquè no vull passar gens de fred.

Una tarda plujosa d'hivern,
el vent sembla que estigui trucant,
repica i xiula sense descans.

Una tarda plujosa d'hivern,
a casa sola sense ningú,
et continuo esperant a tu.

Una tarda plujosa d'hivern,
esperant que em vinguis a buscar,
mentre el baf entela les finestres.

Una tarda plujosa d'hivern,
m'adormo al sofà pensant en tu,
esperant el millor demà junts.

Eugènia Prunés Clusellas
13 anys

LA POR

La por o temor és un sentiment esgarrafós,
que a la vegada ens pot fer de salvador
perquè ens pot avisar
d'un esdeveniment perillós.

Hi ha cops que no és així,
en tens i no hi ha cap perill,
a vegades t'impedeix fer alguna cosa
o simplement t'agafa preocupació.

Hem de trobar-hi una solució
per deixar de sentir aquest temor,
amb amics, família o tot sol,
d'alguna manera afrontar l'horror.

Si l'has superat, felicitats,
perquè hi ha molta gent que no pot
i per culpa d'aquestes pors
es perden experiències i emocions.

La por no és dolenta,
a vegades ens ajuda, a vegades ens desorienta,
però és una emoció necessària
que sense ella,
tot seria un desastre.

Keyla Parra Martínez
14 anys

UN MÓN DE COLORS

Jugo amb el meu germà
quan un so molt fort
i una gran brillantor
s'acosten des de l'horitzó.

En aquell instant
no sé com reaccionar,
una gota de sang
em fa témer aquesta situació.

Correm cap a casa
on trobem els pares
i els expliquem el succeït,
la mare ens mira amb ulls plorosos.

Fa les nostres maletes
i ens acompanya a l'estació,
ens fa un petó i marxa,
promet que tornarà.

Em pregunto com estarà casa meva
i busco la manera de tornar,
però la gent només ens vol portar lluny
per estar segurs.

Ja fa uns dies d'aquest fet,
el meu germà ja no hi és,
i jo segueixo esperant
que la meva mare em vingui a buscar.

Ja no sé si tornaré a casa
però intento refer-me.
Em porten a una nova casa
on no em sento a lloc.

Desitjo que tot acabi
però ja res serà igual,
només sento un buit
que no marxarà mai.

Tota aquesta situació
em provoca molt dolor,
un món de colors
que ara s'ha apagat.

Laia Vinyes Serra
14 anys

PENSANT EN ANYS ENRERE

Pensant en anys enrere,
si algú m'hagués dit el futur
no me'l podria creure

En aquell moment
volia entendre-ho tot,
ara entenc el que era evident

Abans esperava la resposta
ara, en canvi,
la veritat se m'acosta

Aquella època tot era fosc,
ara ha canviat
i he pogut sortir del meu propi bosc

Abans volia pensar diferent,
ara em vull sentir diferent.

Laura Cuní Domèmech
14 anys

SOMRIURES

De vegades no ens adonem del poc que somriem.
I ho hauríem de fer més.
Per què perdem el temps estant enfadats amb mala cara,
sabent que podríem estar contents?

Òbviament que podem estar tristos de tant en tant,
però mai és tard per alegrar el que ha estat un mal dia.
I sovint no els donem importància,
però hi ha somriures, que no ens agradaria pas perdre.

Com el somriure d'uns pares orgullosos,
el somriure dels avis quan et veuen i et diuen com has crescut,
i somriures que tu mateix fas com quan aproves un examen
o obres aquell regal que feia tant de temps que volies.

No et preocupa ser feliç fins que ho deixes de ser.
Cada cop et fan menys il·lusió les coses,
i et poses de mal humor sense saber el per què.
I quasi sempre, és pel fet de fer-nos grans i madurar.
A mesura que creixem, tenim més responsabilitats,
i més coses de les que ens hem de preocupar.
Però a vegades, cal que fem una pausa i que mirem enrere,
per recordar aquelles persones i moments que sempre fan que
somriguem.

Deixa de pensar més del compte i de fer coses que no t'agraden,
i procura quedar-te amb allò que de veritat et fa sentir bé.
Perquè... a mi m'agrada somriure,
i a tu?

Sara Homs Soriano
14 anys

VIU

Miro cap al futur
Procurant no mirar enrere
Veig la boira de la incertesa
Que enfosqueix tot allò que m'espera

Treballo cap endavant
Pensant en tot allò que vindrà després
Si només em desvisc sense parar
Si no penso en res més

No miro al meu entorn
Hi ha coses més rellevants
No puc gaudir de viure
El temps se m'escapa de les mans

I què m'espera en aquest futur?
Doncs no ho sé, però segur que és genial
I quan arribarà aquest futur?
Tampoc ho conec, però serà el moment ideal

Aspiro cap a aquest demà
Vinga va, ja quasi hi som!
Fins que amb els meus últims sospirs
M'adono de el meu gran error

Podria haver disfrutat
Plorat, rigut
Però ho he deixat córrer
Buscant aquest utòpic futur

No he conegut el present
Tot i pensant en l'endemà
No he conegut l'amor
El veritable Sant Greal

Tota la companyia que he perdut
La vida que he sacrificat
Valia la pena tot això,
Per un futur que mai no ha arribat?

Sol Siscart Noguer
13 anys

ELS RECORDS D'AHIR

Els teus ulls blaus són com el mar,
igual que el nostre somriure al caminar.
Aquests records són per sempre
igual que la nostra mirada aquell vespre.

Aquella nit d'estrelles
el vaig estimar i,
tenint aquelles idees tant fortes
em vaig enamorar.

Tot el paper fet servir
que he escrit totes les nits,
recordant els llibres que he hagut de llegir per demos-
trar-te que estem units.

Sense el teu somriure
ja no estic content,
encara que moriré
sense fer l'intent.

Aquesta vida jo t'estimaré,
però a l'altre no ser què faré,
el meu amor serà infinitament
ja que et mantindré en el meu pensament.

Martina Muntada Redondo
14 anys

ELS QUATRE GATS

“Els quatre gats” és el meu bar
on hi faig el malabar.
És la meva inspiració
on hi canto una cançó.

Es va inaugurar el 1897
amb el personal ben satisfet.
És referent del Modernisme català
i tothom qui el veu fa xisclar.

És al carrer Montsió
on tot el qui passa compleix una missió.
Situat a Barcelona,
tota la població il·lusiona.

Dirigit per Pere Romeu i Borràs
de la teva memòria no el borraràs.
Exposicions d’art es van realitzar
perquè tu el poguessis visitar.

Uns pintors el van impulsar
i la seva fama van difamar.
Un d’ells era Santiago Rusiñol,
que de l’oliva es menjava el pinyol.

Per acabar aquest bar és la meva alegria
i per ell moriria.
Els plats no són gens barats
però és “Els quatre gats”.

Mariona Blasi i Vargas
14 anys

LA INFÀNCIA

Una etapa plena de d'il·lusions
que fan florir les emocions.
Tendresa i amor, innocència i color són la màgia de la in-
fància.

Etapa que passa ràpid i manté un bon record i és la base
de tot tresor.
Un futur que vindrà no serà pas millor. Tampoc pitjor, però
la base la trobarem en els anys de l'enyor.

La nostàlgia és pròpia dels nostres pares, jo no guardo
cap record ni res que se li assembli ja que la memòria de
l'infant no dura un instant.

Quina nostàlgia poder reviure vells temps, però el present
ens fa més conscients del que som i del que serem.

Marta Fontseca i Margarit
13 anys

ELS NÚVOLS

Els núvols són com l'estima de l'ésser
humà,
un cop vessen d'emocions,
es trenquen i cauen les llàgrimes.
Aquella por tancada dins teu per fi
s'allunya.
Tots esperem la llum després de la gran
tempesta,
però, a vegades, no apareix
i caiem en un buit fosc i trist.
L'únic que es necessita són les paraules
per sortir-ne.
La teva persona, la mires,
li eixugues la llàgrima que li cau per la
galta i li dius que l'estimes.
No fa falta res més.
Tens aquella sensació que el teu entorn
desapareix i només escoltes la seva
veu,
tot es torna tranquil i silenciós i,
de cop i volta, te n'adones que el teu
món gira sobre aquesta persona.

Mariona Permanyer i Rigola
14 anys

LA LLAR DE FOC

Els troncs es cremen lentament,
la flama es va fent cada cop més
gran, el soroll de les espurnes, em
relaxa, i aquell color vermell intens
m'hipnotitza.

És hivern i fa fred, està plovent,
agafo la manta i m'assento davant
seu, una gran flaira d'escalfor
m'arriba fa que em senti de gust
davant seu.

Les espurnes salten ràpid
i les flames es mouen lentament,
una columna de fum puja per la
xemeneia, però l'olor que desprèn
no desapareix.

Georgina González i Casulleras
14 anys

REACCIÓ QUÍMICA

Trucades d'amagat
i escapades al terrat.
Xerrades a la nit
i dormir al mateix llit.
Una ampolla compartida
per parlar de la vida.
Donar respostes
que només siguin nostres.
Escapar-me de casa
per estimar-te massa.
Declarar el meu amor
dia sí dia no.
Voler-te lliure
sense lligaments.
Però estimar-te
Per damunt de l'altra gent.
Sentir que en cada quadre
tu hi ets present.
Que en cada calada
et sento més.
Tornar a sentir
el teu cabell marí.

Amb tu,
tornar a veure Merlí.
Ja que Klimt
et va dibuixar
perquè em poguessis besar.
I ara de tu
no em puc separar.
Serà per la reacció que m'has provocat?
Això m'ho has de dir tu, estimat.

Celia Milán Vea
15 anys

JA NOMÉS ETS AQUELLA

Ja només ets aquella
que té el costum de ser bella.
Ja va passar l'embriaguesa.
Però no oblido aquell enlluernament,
aquella glòria del primer moment
en veure els teus ulls per primera vegada.
I sé que, encara que volgués,
no he de tornar-te a veure d'aquesta manera,
com aquell instant d'embriaguesa.
I sento gelosia en pensar que un dia
algú, que no t'ha vist encara,
veurà els teus ulls per primera vegada.

Roger Solanes Soriano
15 anys

SI POGUÉS

Em pregunto si malgrat el que penso
s'adonarà del que sento.
Esmerar-me a escriure el que vull
transmetre,
per rebre la resposta que m'avisava la
campaneta.

El seu cabell ros com el blat
amb els seus ulls com el glaç,
fan que dins meu sorgeixi
un sentiment que no vull deixar anar.

El temps va passar, però res no va
avançar.
Tu no em vas notar, la timidesa em feia
callar.
Em vaig estancar, vas marxar
i algú altre vas trobar.

Reso per tornar enrere.
Per buscar i trobar-me a mi mateixa,
i recordar-me que d'oportunitats com
aquella, no se'n tornen mai a rebre.

Jana Aquilué i Arbós
15 anys

MÀSCARA

Soc el mal en persona,
però tu em fas vulnerable.
El mal d'una bala mai no havia
sentit,
quina sensació més estranya,
quina pressió al pit....

He sigut rei del regne de la tortura,
sense por, ni patiment, ni ajuda....
Jo no sóc així, ho se m'ho recordo
cada dia,
però no estic trist, no hi entenc de
sentiments ni de melancolia.

Jo era a dalt, allà a la ciutat
de plata, he estat desterrat,
maltractat, com una vella rata.
Sí, soc rei, però els meus soldats
no tenen ànima,
ni ploren, ni s'enamoren, ni senten
llàstima....

Tu, m'acceptes com soc, però en el
fons, estàs aterrada.
Jo pensava que era dolent, fins que
em vaig enamorar de la teva
mirada.
Pare, la meva vida és perjudicada
del teu fill Samuel, el dolent d'una
història mal redactada.

Kevin Vegas i Toledano
16 anys

CANVI D'ESTACIÓ

Asseguda en les arrels d'aquell
arbre, enmig del bosc groguenc de
Bellaterra,
amb els ulls tancats a l'ombra
sentia el soroll de les fulles caient
al terra.

Un raig de sol apuntant la meva
cara,
el vent movent-me la cabellera,
l'octubre no ha arribat encara
em sento sola a l'atmosfera.

Un pit roig cantant i
volant en un cel immens
sentint la seva llibertat.

Sento una pau impressionant
apartat del món real,
evadint-me dels problemes
importants.

Berta Marin i Rambla
15 anys

ESPERA'M

Ella arriba plorant d'aquell lloc
aquell lloc on les desgràcies ocorren
jo ja fa temps que evito anar-hi
no puc suportar veure't així.

Sé que està malament, sé que no soc
valenta. Sé que algun dia aconseguiré
venir. Només espero àvia,
que aquell dia encara estiguis allà per mi.

Berta Torredeflot i Edo
15 anys

PERQUÈ SOC POLS SOTA LLUM

Veig els monstres despertar,
l'aurora sobrevola el més enllà.
Neix la llum, neix el color,
neix l'ombra en la foscor.

Enganxada al rere taula
amb l'immòbil i ancestral,
ets captivat per la meva aura,
pres i lligat, presó de glaç.

Perquè soc pols sota llum,
alegre danso al so del fum.
Visible ballarí somio,
creo il·lusions per al consum.

Trasbalsades les partícules,
tot és pols i res ho és.
Curta vida i infinita
que es regenera en el procés.

Sílvia Botifoll Pinya
16 anys

EL FUTUR EN CONSTRUCCIÓ

Imatge borrosa,
destí llunyà,
ceguesa en el pas,
quan no saps el que hi ha.

Somni etern,
màgia per veure,
intentant sobreviure,
aguantant ferm.

Flor per néixer,
portes per obrir,
gent per conèixer,
pena per patir.

Tarda de boira,
nit d'estrelles,
un toc de l'aire
de les més velles.

Quan creixes,
és un pas per morir,
mirar com t'envelleixes,
és el destí.

Víctor Sucarrats Ripoll
16 anys

PER TU TOT S'HA ACABAT

Vull tornar a mirar-te i no veure res,
tenir-te davant i que només hi siguis tu,
sense els mil pensaments que venen darrere.

Totes aquelles paraules que em vas dir
ressonen al meu cap cada dia,
i aconseguixen que no pugui dormir.

Mentre jo curo la ferida oberta,
tu fas com si no haguessis sagnat mai,
i fingeixes que no em vas fer mal.

Per tu ja fa temps que tot ha acabat,
però si estiguessis dins el meu cap
t'adonaries de la marca que has deixat.

Marina Palomo Gutés
16 anys

31.08

El sol en el seu punt més alt
abrasa el camp,
els rajos reflecteixen com un cristall
sobre l'esforç condensat.

Les galtes li cremen,
gola roent,
cabells de palla
rossejats pel temps.

Anhela la brisa,
es fa esperar,
no li queda gaire temps,
record d'una pluja que no arribarà.

Marta Escudé Ullar
17 anys

VOLER

Voler,
volar,
voler volar,
volar volent
a contracorrent.

Voler,
cridar,
voler cridar,
cridar volent
cridar valent.

Voler,
plorar,
voler plorar,
plorar volent
honestament.

Voler,
viure,
voler viure,
viure volent
amb convenciment.

Pau Batallé Cornudella
17 anys

DIARI D'UN EMPÀTIC

Groc.
Daurat.
Llàgrimes d'or baixant pel rostre.
Un buit ple de paraules volen sortir.
Que fàcil és comunicar allò a què tan poca importància donem!
Que difícil dir que ja no podem més!
Què estic fent malament?
Gola trencada.
Orgull podrint el cor.
Respira.
Estima.
O intenta-ho i, si no, mor en l'intent.
Fa mal.
L'orgull.
El cor.
Fes un clic.
Canvia les regles del joc.

Eric Bernabéu Lao
17 anys

EL TEU PAISATGE EXTERIOR

Rius,
Estimes,
Parles.

Però jo conec aquests ulls,
I aquests ulls no riuen,
No estimen,
No parlen.

Els teus ulls li ploren,
Volen dir-li t'estimo una vegada més,
Volen besar-lo,
Abraçar-lo.

Però els teus llavis callen,
Només parlen,
Només fingeixen.

Mentre el teu cor i el teu cap,
Discuteixen,
Una
Vegada
Més.

Blanca López-Llauder Marcet
17 anys

FOSCOR

Foscor,
batec sense pols
silenci,
figures que caminen
sense ombres,
foscor.

Aire sec,
vidres que no s'entelen
silenci,
arbres sense fulles
tan sols troncs,
aire sec.

Mar en calma,
mariner amb xarxes buides.
Silenci,
guitarra sense cordes
que mai podré tocar,
mar en calma.

Records,
vivències dels dements.
Silenci,
anhel dels amants
per aquell petó del demà.
Records.

Res no m'acompanya
només jo,
només ànima,
ànima que cerca Déu
en la foscor,
en silenci,
en solitud.

Pol Canales Palau
17 anys

PRESONER

Visc per malviure,
neixo per morir,
canto per, en un futur, callar;
Ploro per poder riure,
i ara, estimo, per després odiar.

Esclau de la teva aroma,
presoner del teu dolor,
addicte al les teves danses,
com un ocellet a les llavors.

El xiuxiueig de la pluja m'avisava
de la imminent tempesta,
i alhora que cau un llamp,
crido a més no poder,
per clamar el teu amor,
que em fa delirar.

Joiós aquell que tasti els teus llavis,
tanta enveja li tinc jo,
sabent que tenir-te és una fal·làcia,
i encara així, segueixo estimant-te de tot cor.

Zoé De Fazio Carmona
17 anys

QUI ÉS L'AUTÈNTICA AMENAÇA?

Un últim breu tast d'aire salvatge, em capturen, se m'enduen amb ràbia.
Armes letals, i és clar, humanes,
em retenen pres en aquesta gàbia.

Per una esclatxa veig la fauna,
la imatge atenuada del meu paisatge
i un vil rastre de petjades
que denunciïn al responsable.

Amb un somriure que espanta
i afilada urpa intento deixar rastre
per evitar aquest destí irremeiable,
però l'enemic ràpid contraataca.

I jec aquí resignat tot sol,
desemparat en la meva sort,
acompanyat del meu lament
que desprenç en pansit plor.

Potser ens caldria plantejar
qui és l'autèntica amenaça.
La llibertat al meu abast
i a la vegada tan llunyana.

Julio Herrera Iglesias
17 anys

TÍRVIA

Allà a Coll de So
al marge del mirador,
cau del roure una fulla
que és el vent qui la belluga.

Va baixant muntanya avall,
desconeix el seu voltant,
arriba a la carretera
i contempla la vall Ferrera.

En els peus hi veu un poble
que visita quan s'hi apropa,
poc a poc es va aturant,
el trajecte va acabant.

Va anant cap a l'Ermita
i una ràfega de vent li recita
que s'aturi un moment i gaudeixi del present:
res millor, res més bonic,
com ho és Tírvia dia i nit.

Mar Clapés Pérez
17 anys

обіцянки (PROMESSES)

Promet-me que escaparem d'aquesta junts.
Que tindrem més nits de febrer,
expectants de l'increïble cos celeste sobre aquest
gran país que ens fa oblidar l'enrenou i els plors dels
difunts.

Jura'm que maig serà sempre nostre.
Que hi haurà treva al juny
per retrobar-nos amb la nostra pàtria.
Permet-me que al juliol em prengui un descans,
per agafar agost amb ganes de menjar-me el
món i que els vermells ens donin la merescuda
llibertat.

Ajuda'm al setembre a parar el temps,
i quan acabi tot aquest conflicte
recorda els que van lluitar per tots nosaltres
arriscant-ho tot. La casa. La feina. La vida.
Deixant enrere allò que més estimen: el seu país.

Assegureu-me que a l'octubre tornarem tots
junts, com la gran pàtria que som i que sempre
serem. Aquest fet ens ha ensenyat que s'ha de
lluitar, s'ha de lluitar pels drets de la humanitat,
el dret de ser lliure i de decidir per nosaltres
mateixos. Demostrem que tenim humanitat.

Pol Roig Coto
17 anys

SOMNIS

Solitud que fa olor de silenci,
silenci que sap a tu.
Temps que es va aturar,
nostàlgia que no se'n vol anar.

Veuen que t'estic esperant,
deixa'm fer-te feliç.
Bressar-te en els meus braços,
i mai més deixar-te marxar.

Vent que acaricia la teva cara,
llum de lluna per no dormir,
versos que t'omplin l'ànima,
cel el que puguis complir.

Tinc tant per donar-te,
que no sé per on començar.
Una abraçada a la fi de l'arc de Sant Martí,
un estel amb el qual puguis volar.

Somriures al llarg de camí,
algú en qui confiar.
El món que sempre vas somiar,
només per a tu i la soledat.

Potser penses que estic boig
que això no passarà,
no saps encara que ets una fada
i una de les de veritat,
només n'hi ha prou que obris
les teves ales per poder volar.

No tinguis por de caure,
que dels cops t'has d'aixecar,
jo seré la lluna que a les nits il·lumini
els somnis que algun dia compliràs.

Roc Rosselló Fonollosa
18 anys

AMOR MODERN

[Primers acords]

El primer brot,
un raig de sol inesperat
La proximitat però a la vegada la gran llunyania de mil·límetres.
La intensa calor mutua,
encara que els pels s'ericin
Bombolla d'aigua al teu voltant,
tot ho sents distorsionat.
Només enfoques aquells ulls tan foscos
que amb un lot t'hi vols endinsar.

[Estrofa]

Endinsat en el teu coixí,
pres de la teva imaginació,
t'evoques totalment a una realitat paralela.
Que fàcil seria si tot passés així de nit a dia!
Remordiments en pensar que òbviament no passarà.
Però l'escalfor interior et pesa més,
acabant per obtenir grans plaers
que deixen un rastre de suor.

[Tornada]

Llavi amb llavi,
pit amb pit, unglà amb unglà
fins que us acabeu unint.
Difícil distinció de dues figures totalment connectades.
S'entreveuen petites flames
que fan del llit el vostre ring de guerra.
Cada un vol el domini de l'altre,
lluitant per eliminar el poc espai que us
separa.

[Conclusió]

L'olor a gebrada i a pluja
es tornen l'aroma del teu dia a dia,
perquè no hi ha res més pur que comptar-vos les pigues.
La bellesa es redueix a veure les arrugues del somriure.
Penses, penses i reses.
No vols que s'acabi això,
que serà de vosaltres quan aquest capítol s'apagui?
Penses, penses i reses.
Viu-lo ara i ja el recordaràs després

Berta Tutusaus Garcia
17 anys

